GÖNÜLDEN
ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ
İZ-TERZİ BABA

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER

(KİTAP - 157-25)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (157-25)

GÖNÜLDEN ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ
"İZ-TERZİ BABA"

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(KİTAP-157-25)

İRFAN SOFRASI

NECDET ARDIÇ

TASAVVUF SERİSİ

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(157-25)

NECDET ARDIÇ

TERZİ BABA

Adres

Büro: Ertuğrul Mahallesi Hüseyin

Pehlivan Caddesi No: 29/5

Servet Apt. 59 100

Tekirdağ

Ev: 100 yıl Mahallesi Uğur Mumcu Caddesi

Ata Kent Sitesi A Blok Kat 3, D. 13.

Tekirdağ

Tel: (0282) 408 93 84

(0533) 7743937

www.terzibaba13.com

terzibaba13@gmail.com

ÖN SÖZ

BİSMİLLÂHİRRHMANİRRAHÎM:

Muhterem okuyucularım her ne vesile ile elinize geçmiş olan bu ve devamı olan (30) kitap, uzun senelerden beri yapmaya çalıştığımız konulu sohbetlerimiz aralarında, verdiğimiz çay molalarında, ayrıca herhangi bir yerde sorulan sorular üzerine ve daha bir çok vesile ile her hangi bir seyir takib etmeden, bu konuşmaların kayda alınmış seslerinin sonradan yazıya dönüştürülmesi yoluyla oluşmuştur.

Gerçekten oldukça uzun bir çalışma süresinden sonra kayda alınan bu kitapların oluşumu adeta bir ekip çalışması ile meydana gelmiştir.

Kardeş ve evlâtlarımızdan hangisinin işleri ve durumu uygun ise kendilerine verdiğim ses kayıtlarını bilgisayarda dinleyerek kayda almışlardı. Bende bunları tarih sıraları itibari ile (30) bölüme bölüp bu kadar kitap meydana gelmiş oldu.

Bu kitapların sayfa ve yazı düzenleme ve kontrollarını yapıp okunacak hale getirdikten sonra kitaplarımızın arasında yerlerini almış oldular. Bunların içinde bazı mevzuların tekerrürü olabilir. Çünkü bu sohbetler değişik mahallerde ve değişik kimselere yapılmış olduğundan ve aynı mevzuun başka kimselere de aktarılması gerektiğinden, kitapların hepsini okuyanlar bazı tekrarları görebilirler.

Aslında bunlar tekrar değil eğitim gereği başkalarına da aktarılması gereken bilgilerdir. Ancak aynı mevzu değişik zamanlarda değişik mertebeleri itibari ile yine de aynı sohbet değildir, her sohbetin kendine ait özelliği olduğundan, yine onların hepsi ayrı sohbetlerdir. Bu vesile ile ses kayıtlarını yazı kayıtlarına döndüren bütün kardeş ve evlâtlarımıza emekleri yönü ile teşekkür eder, Cenâb-ı Hakk'tan dünya ahret saadeti ve ilâh-i idrakler dilerim. Sayın okuyucularımızın da azami istifade etmelerini niyaz ederim, Cenâb-ı Hakk idrak ve anlayışlarımızı arttırsın inşeallah. "İz-Terzi Baba" Necdet Ardıç Tekirdağ

TEVHİD-İ İLAHİ (06.06.2012 Sohbet: 12)

Bugünkü sohbet mevzuumuz yine genelde olduğu gibi tevhid-i ilahi yani vahdet hakkındadır. Daha evvel yapılan sohbetler bilindiği gibi aynı istikamette Cenab-ı Hakkın varlığını, birliğini, tekliğini idrak etmemiz, bu anlayış içerisinde de bizim yerimiz nedir.

Bu âlemde biz neyiz biz kimiz?

Varlığımızın hakikati nedir?

Bunlar üzerinde olan peygamberimizin, bize göstermiş olduğu sıratı müstakim üzere, sıratullah hükmü ile nerelerden geçiyoruz nerelerden gidiyoruz, hangi sahada yürüyoruz, o sahanın manzarası nedir? Bunları her vahaya geldiğimiz zaman, bu vahaları tanımamız bilmemiz gerekiyor ki nerede olduğumuzu bilelim.

Şuraya geliyorken bile, sorarak bilerek geldik. Adres elimizde olmasaydı dolaşır, dolaşır aynı evin önünde ama adresi bilmezsek bulâmadık diye çıkar gideriz. İşte zahiri yaşantı bunun gibi olduğu gibi batıni yaşantımız da böyledir. Cenab-ı Hakk cümlemize kolaylıklar nasip etsin. Kendimizi tanıma bilme yolunda irfan ufukları açsın. Zaten Cenab-ı Hakk açmışta biz onun üzerine yaramaz malzemeler koymuşuz. Zorluyoruz kendimizi. "*Elem neşrah leke sadrek..*" ayeti kerimesinde bildirildiği gibi biz zaten size açık olarak getirdik, alıcı kapasiteniz var ama siz doldurmuşsanız, Cenab-ı Hak "Ben napayım" diyor. Gereksiz dolulukları atmak gerekiyor.

Bütün bu hakikatleri bize peygamber efendimiz Cenab-ı Hakktan aldığı risaleti ile abdiyet olan ümmeti olan bizlere ve diğer insanlara nakletmekte. Onun aracılığı olmasaydı bu bilgileri kimse bilemezdi. Yapacak işlerin en önde gelen 1.si peygamberimizi tanımak. Acaba tarihi kitaplarda dini zahir bilgi kitaplarında, fıkıh kitaplarında verildiği kadar bilgi ile mi biz onu anlayacağız yoksa başka kaynaklarla daha geniş biçimde mi anlayacağız. Tabi ki bu kaynakların en başında

kuranı kerimi, Cenab-ı Hakkı kelâmı geliyor. Sonra peygamberimizin kendi hadisleri geliyor. Daha sonrada ulema kiramın peygamberimizin halini anlattığı yazılar geliyor. Peygamberimizin yaşantısını bildiren kitaplar. ancak bunlar zahirini bildiriyor genelde. Peygamberimizi şu tarihte peygamberlik aldı, medineye hicret etti, savaş oldu, annesi babası buydu, sureti Muhammediye anlatıyorlar. Hatta sureti Muhammedi diye bilinse gene çok güzel. Beşeri Muhammediyeyi anlatıyorlar. Bende sizin gibi beşerim diyorsa o tarafını anlatıyorlar bize sadece. Bizde kıyasen biz gibi varlık sanıyoruz onu haşa.

O, bir yönüyle bizler gibi, ama ayetin devamında bize risaletini de bildiriyor. Biz onu risaletini değil beşeriyetini biliyoruz. Kitaplarda hep bu var. Hepsine bakın kelime farklılıkları olsa da neticede hepsi aynı şekilde olmakta. İşte Cenab-ı Hakk kur'anı kerimde peygamberimizden birçok yerde bahsetmekte. Hatta hatırımda yanlış kalmadı ise, 4 büyük sure 273 ayette peygamberimizden bahsediliyor. Onları okuduğumuzda sureti Muhammediyeyi, hakikat-i Muhammediyeyi anlâmaya çalışıyoruz.

FETİH SURESİ 29. ÂYET

Bugünkü konumuza mesnet olacak olan, Fetih suresi (48), 29.ayeti Ayet nasıl başlıyor.

"Bismillahirrahmanirrahim. Muhammedun Resulullah" diye başlıyor. Bu ayet hakkında istişare edelim yakinen anlâmaya çalışalım. Ayetin tamamını kısaca okuduktan sonra manalarına geçmeye çalışıyoruz, idrak edebildiğimiz kadar. Hakikat-i Muhammed'e o mertebeleri itibariyle yaklaşmaya çalışırız. Bilindiği gibi yapılan bütün sohbetlerin ana kaynağı uluhiyet mertebesinin Muhammediyet mertebesine, Hakikat-i İnsaniye olan aynı zamanda Hakikat-i Muhammed Diye belirtilen makama aktarılması. Cenab-ı Hakkın ilk tecellisi ve delili Hakikat-i Muhammed Olmakta.

Nur-ı Muhammedi olmakta. Böylece ayeti kerimeyi okuyalım.

Bismillahirrahmanirrahim.

"Muhammedun resûlullâh(resûlullâhi), vellezîne meahû eşiddâu alâl kuffâri ruhamâu beynehum terâhum rukkean succeden yebtegûne fadlen minallâhi ve rıdvânen sîmâhum fî vucûhihim min eseris sucûd(sucûdi), zâlike meseluhum fît tevrât(tevrâti), ve meseluhum fîl incîl(incîli), ke zer'in ahrace şat'ehu fe âzerehu festagleza festevâ alâ sûkıhî yu'cibuz zurrâa, li yagîza bihimul kuffâr (kuffâra), vaadallâhullezîne âmenû ve amilûs sâlihâti minhum magfiraten ve ecren azîmâ (azîmen)........"

Mealen; "*Muhammed Aleyhisselâmhisselâm Allah'ın peygamberidir. Onunla beraber bulunanlar kafirlere karşı pek şiddetlidirler kendi aralarında merhametlidirler. Onları rüku ediciler secde ediciler olarak görürsün. Allah'tan rıza ve hidayet dilerler. Yüzlerindeki nişaneler secdelerinin eserindendir. Bu sıfat onların Tevrat'taki vasıflarıdır. Onların İncil'deki ise vasıfları ise, bir ekin gibidir ki filizini çıkarmış sonra onu kuvvetlendirmiş sonrada kalınlaşmış gövdesi üzerine yükselmiş ekincilerin hoşlarına gidiyor bu hal. Onlar ile kafirleri öfkelendirmek için Allah onlardan iman edip salih amellerde bulunmuşlar için pek büyük bir mükafaat buyurmuştur.*"

Ayeti kerime bitiyor. Bunun yavaş, yavaş izahına geçelim.

Cenab-ı Hakk her birimize akıl idrak versin inşAllah. Muhammed Aleyhisselâm. Allahın peygamberi resulüdür. Zahiren ifade edilen terkip yani birlikte söylenen 2 kelimelik kelâmın izahını yapmak gerçekten oldukça zordur. Yapabilmek için yakından onu tanımış olmak o saha genişliğine açılmış olmak lazım. Bir şeyi hakkıyla tanımak veya tanıtmak için o şeyin hakkıyla tanınması ve bilinmesi lazım gelmekte. "Elhamdulillahi" diyoruz "ya rabbil âlemin" arkadan, işte hamd bakın burada hamd edilen âlemlerin rabbı olan Allahın övmesi, kula olan bir mesele değil. Gerçi

“Elhamdü lillahi rabbil âlemin” dediğimiz zaman rabbımızı övüyoruz, şeriat ve tarikat mertebesinde bir sorun yok. Ancak irfaniyet mertebesinde sorun çok. Neden? Hamd/övgü, o şeyin tanınmasına bağlı. Hamddan kastımız, şeriat tarikat mertebesinde şükür. Hakikat ve marifet mertebesinde, hakikatiyle idrak edip övmek. Şükür menfaat karşılığı yapılan bir iştir sen bana mülk verdin sağlık verdin gayet güzel karşılıklı alışveriş. Ancak hamd kelimesi teşekkür anlâmında olduğu gibi aynı zamanda övgüdür. Bir varlığı övmek için de en güzel övücü onu tanıyandır.

Şu cihazları ancak belirli özellikte övebiliriz. Ama o cihazlarda bilmediğimiz ne yönler vardır ancak ihtisas sahibi bilebilir. Bu cihazı en güzel öven mühendisidir. Yani bu cihazın şunu şunu var, şu kadar saat çalışır. Biz bunu dışarıdan övsek onun övdüğü kadar övemeyiz. Cenab-ı Hakkı övmemiz bizim için Muhal bir şeydir. Lisanen överiz, sen yücesin, ama hakikati itibariyle bir beşerin Allahı övmesi mümkün değil. Aciziz. Bir iğne ucu bile olmayan bizler, bütün kâinatı halk edeni nasıl öveceğiz. Hadi “Dünya çok güzeldir”dedik, dünya yönüyle övdük. 100 milyar galaksiyi biz görmedik ki biz Rabbımızı o genişlikte övelim. Peki o zaman “Elhamdülillahi” ne olacak.

İşte o zaman övgü Allaha mahsus olacak. Bize mahsus değil. Cenab-ı Hakk kendi kendini övmekte kulun lisanından Cenab-ı Hakk yine kendi var etmiş olduğunu, tecellisini, insanı övecek. Biz rabbımızı övmekten aciziz. Rabbımız bütün bu âlemlerin maliki, biz de bu âlemlerde var olduğumuz ve kendisi de insanı kendisine ayna olarak halk ettiğinden, övme “lil” için, “lillahi” Allah için. Ki zaten işin aslı odur. “ innellahe ve melaiketehu yüsallüne alennebi “ peygamberimizin şahsında Cenab-ı Hakk ve melekler zat mertebesinden sıfat mertebesinden, esma mertebesinden, peygamberimiz övmekteler. Ama beşeriyetiyle birlikte, Hakikat-i Muhammed olan, hakikati övülmekte ki o övgüde Cenab-ı Hakkın zuhur mahalli olduğundan Cenab-ı Hakk ayrıca kendi kendini övmektedir.

İşte bizlere de bu şeriat tarikat mertebesinden tavsiye edildiğinden biz övüyor zannediyoruz. Oysa ki biz diye bir şey yok Cenab-ı Hak kendini övüyor. Namaz da kim hamd ederse onun hamdını işitmekte. "Rabbena lekel hamd", hamd sana mahsustur.

EFENDİMİZİN HAKİKATİ

Böyle bir izahtan sonra, işte Muhammedun Resulullah denen Aleyhisselatü vesselâm efendimizin de hakikatini anlâmak bizleri bir hayli uğraştıracaktır. Ancak o zaman biz Hz. Muhammed kimmiş? Hakikat-i Muhammed neymiş? anlayabiliriz. Muhammed Resulullah, diye zahiren ifade edilen bu 2 kelimelik kelâmın izahını yapmak çok zordur.

Nasıl hamd bahsinde Cenab-ı Hakkı anlâmamız zor ise uzun senelerdir Allahın tekliğini anlâmaya çalışıyorsak, hak. Muhammed Anlâmamızda aynı konu içerisinde aynı şekilde oldukça zordur. Ancak olmayacak bir hadise değildir. Klasik tarikat içerisinde bunlar anlaşılmaz mevzu da olmaz. Orada zikirler yapılır, gün geçirilir sevap kazanılır çay içilir, kalkılır. Ama ne kendimizi ne rabbımızı kazanmış olmayız. Bundan insan ürküyor. Ama tefekkürümüz varsa biraz. Sıradan 50.000 defa Muhammed Resulullah diye tasdik etsek, sadece dilimizle döndürdüğümüz hayalimizde var ettiğimiz bir peygamber görüntüsüne yönelmiş oluruz.

Cenab-ı Hakkı hayalimizde var ettiğimiz şekilde düşünüyoruz, peygamberimizi de hayalimizde Muhammed olarak görürüz. Beşer idrakin kağıt ve kâlemin lisan ve kelimelerin yetmez olduğu bir vadide orada olan yaşananları sınırlı kalıplar heceler arasında sıkışarak anlatmak mümkün olâmıyor. Ancak başka çaremiz olmadığından aletimiz konuşmak kâlem ve kelâm. Yazı ve kağıt. Bunlar aracılığı ile ilim aktarılmakta. Başka da çaremiz olmadığından nun ve kâlem diyerek, yani bizim anladığımız manada kâlem kağıt değil, Cenab-ı Hakkın bize bildirdiği kâlem nun, hakikatle

anlâmaya çalışmamız kâlemle yola devam etmemiz gerekiyor. İlahi ayet kâlemiyle ve kelâmıyla yola devam gerekiyor. Beşeriyet işaretleri kâlem kağıtlarıyla bu iş olmaz. Beşer kağıt kâlem yine kullandığımız batınıyla. Sadece beşeri anlâmı değil. Hakikatiyle birlikte yine olduğu gibi beyaz kağıda aynı harflerle yazılıyor ama batınıyla ruhuyla, nuruyla birlikte.

Ayeti kerimenin bu bölümünü 4 aşamalı gözden geçirerek sunalım hep birlikte. Tamamını anlatmak için ömür nesil yetmez. Kaç nesilden beri anlatılan izah edilenler bitmiş değil. Her nesil ilavelerle gelişmekte. Ucu olmayan bir derya. Kıyamete kadar, bir sonraki neslin kıyametine kadar okunsa söylense yine bitmez. Allah'ın kelimeleri bitmediği ilmi bitmediği gibi Hakikat-i Muhammed kelimeleri de bitmez.

Allah'ın kelimeleri Hakikat-i Muhammed Sahasına yayıldı oradan bize aktarılıyor. Hakikat-i Muhammed Kelimeleri mertebe değiştirerek zuhura doğru yola çıkarılmış ilmin kaynağından. İlm-i ilahiye'nin kaynağından Hakikat-i Muhammedi'ye, fotokopi olmuş. Bir yerde daha geçiyordu. İkisi arasındaki fark yani Hakikat-i İlahiye, ilm-i ilahiye olan ile Hakikat-i Muhammed arasındaki fark. Fark yok, fark derken kıyasi isim manasında tecelliyat manasında. Nasıl bir asıl metin oluyor elde fotokopicide çoğaltıyoruz, notere gidiyoruz noter aslı gibidir imzasını vuruyor. Bütün dairelerde geçerli oluyor tasdik varsa.

İlmi ilahiye; aslı, ilmi ilahiye'nin faaliyete geçmesi için bireylerin eline verilen Hakikat-i Muhammed ise kopyası. Çünkü aslı bir tane. Bu da Allah'a ait. Ana kaynak da sahibine ait. Ama bu bilginin aktarılması gerekiyor. Tapuya gidilecek tapu alınacak. Tapu ile ilgili birçok kimse var. Devlet var fotokopi istiyor. Ortaklar varisler var. Bir fotokopi yetmiyor. İlmi ilahiyenin aslı olarak fotokopisi Hakikat-i Muhammedi'ye aktarılıyor. İsim değişiyor fotokopi olunca aslı ilmi ilahiye surete gelip hayat bulacak faaliyet gösterecek hali de fotokopisi.

İşte bu hakikatleri aşamalı özet olarak gözlerimizden geçirerek evvela hayal gücümüzü de kullanarak gönüllerimize indirmeye çalışalım. Gönüllere sunmaya, o sahayı açmaya çalışalım. Birinci yönüne baktığımız zaman; evvela şunu bilelim ki âlem-i şehadette zuhurda olan Allah'ın en büyük ismi, İsm-i A'zam, Hakikat-i Muhammedi'nin zuhuru olan Hz. Muhammed'dir. Cenab-ı Hakkın ismi azam diye belirtilen ismi azam duası diye belirtilen, ama 99 ismin üstüne 100. İsim diye belirtilen şehadet âlemindeki Cenab-ı Hakkın ismi azamı, Muhammeddir. Şehadet âleminde. Çünkü en geniş ve en son zuhur mahallidir. La ilahe illalah'ın açılımıdır. O bize bunları bildirmeseydi bizim hiçbir şeyden haberimiz olmayacaktı. Hak. Muhammed Açılımı ise, Hz. Muhammeddir. Böylece batın ile zahir arsında mabeyinci (aracı) olmuştur.

Evliyalar derler ki risalet sona ermemiştir. peki bu nasıl oluyor. Cenab-ı Hakk risalet sona erdi diyor. Risaletten kasıt ariflerin yeryüzünde var olması. Allahın resulleri artık yok. Resul-i ilahi devri bitti, son resul, nebi olarak Hz. Muhammed. Ancak resullerin resulleri olarak risalet devam etmekte. Herhangi bir ilahi (Allahın gönderdiği) resul yok, vahiy yok. Vahiy resule gelmekte. Allahın risaleti yok. Zahiren yok. Allahın olduğu yerde her şey var ancak, resmiyette yoktur.

İşte resulün resulleri, peygamberimizin arkasından gelen hani ne diyordu: "*Alimler benim varislerimdir*" Bu bir bakıma, Peygamberin resulleri demek, vahy-i ilahi olarak peygamberimizin Allah tarafından aldığı yeni hükümler vahiy ilahi olarak aldıklarını kendisinin risalet resulleri tarafından ilhamlarla açılımlarıdır. Her devlette âlemde yaşantılar yeni nesiller kendi yaşantılarını getirdikleri için, bu bilgilerin yeni nesiller onların anlıyacağı şekilde ulaştırılması, resullerın resullerı tarafından yapıldı. Bunun için delil düşünülürse Yasin-i şerifte daha 1. sayfada oraya resuller geldi, iki resul geldi ne kadar açık. Arkadan biz onları bir resul ile destekledik üç resul geldi. Hangi resul, Allahın resulları

değil. İsa'nın resulları geldiler. İsa'nın varlığını iletici, sonraki nesillere aktarıcı aracılar risalet mertebesi olarak.

Her peygamberin kendisinden sonraki habercileri onun resulleridir. En geniş en son zuhur mahallidir. La ilahe illallah, neydi? Bize Cenab-ı Hakkın özetle bütün haşmetini bütün hakikatini anlatıyordu. İşte bunun açılımı la ilahe illallah hakikatinin açılımı hakikat-i Muhammed olarak açılmakta. Yani la ilahe illallah, Allah birdir. Onun anlaşılması hakikat-i Muhammed İle açılmakta, hakikat-i Muhammed Açılımı ise neyle olmakta? Hz. Muhammed ile olmakta. La ilahe illallah'ın açılımı hakikat-i Muhammed ile, onun üstüne yüklenmek ile bugünküler, hakikat-i Muhammed bilgileri ise Hz. Muhammedin zuhur idrak haline getirilerek insana aktarılacak hale getirilmesi. İşte Hz. Muhammedi evvela böyle bir bilinçle tanımak gerekiyor.

Batın ile zahir ,mana ile şehadet âlemi olan bu âlemler arasında mabeyinci (aracı) olmuştur. Olmasaydı bugün bizim hiçbir şeyden haberimiz olmayacaktı. Cenab-ı Hakk da, sen olmasaydın "levlake", sen olmasaydın eğer levlake levlak, iki defa anlayalım diye tekraren, sen olmasaydın bu felekleri halk etmezdim dediği işte o fotokopi. Sen olmasaydın fotokopi yapmazdım. A'maiyet âleminde dururdum. Ama kendimin sevilmesini istedim, bunları meydana getirdim, ilk tecelli hakikat-i Muhammed-i olarak kopyaladı ve ondan sonra o kopya, rahmaniyet mertebesinde yayılmaya başladı, ruh mertebesinde canlandı.

Nur mertebesinde, esma mertebesinde, ef'al mertebesinde harekete geçti bireyler. Birincisi bu, onun devamında; alfabede elif, be, te diye sıralanan 3 tane harf vardır. Daha sonra 28 harfe kadar devam ediyor. Elif bakın 1. Harf, bunu tanıyoruz artık, elifin ne olduğunu tanıyoruz, nasıl tanıyoruz? Noktalar ile mertebeler ile. Elifi sadece bir sopa zannetmemek lazımdır. Bütün âlemlerin hakikati bir elif ile ortaya gelmiş. Onun için Yunus, elifi ben ötre okudum diyor. Ben onu çizimle üstünle okumadım diyor, hu okudu yani uluhiyet, elifi Allah olarak okudum ben diyor, siz nasıl

isterseniz okuyun diyor. O nezaketsizliği yapmaz da kendisi bize okuma tarzını anlatıyor.

Elif okuduk ötürü, Pazar eyledik götürü,

Yaratılanı sev yaratandan ötürü.

Zuhurda olanı sev zuhur ettirenden dolayı diyecek aslında ama genelde yaratma anlayışı var ya biraz ona göre de uysun istemiş heralde. Ama irfan sahibi onun yaratma değil zuhur olduğunu bilir. Bilmiyorsa o irfan sahibi değildir. Bir kimse tevhid ehli olduğunu söylüyor yaratmadan bahsediyorsa, karşısındaki kimse o sahada yaşıyorsa yaratma sahasında yaşıyorsa onun düzeyine inmek için bahseder, ancak kendi hakikatinden konuşursa yaratmayı siler defterinden. "Kamusu aşkta/büyük lügat" yaratma kelimesi yoktur. Arasanız da bulunmaz. Yerine zuhur ve tecelliyi koydular. Allah'ın zuhur ve tecellisi var. Gerek yok neyi yaratsın her şeyi var. Elif bu te var. Elif ile te mim arasında bulunan be var. Be gibidir elif'de inniyet eneiyyet hakikatleri te'ye ente yani sen olarak be aracılığıyla geçmiştir. Elif be te var ya elif ile nun yanyana geldiği zaman ene olmakta. Peki be ne oldu? Be kalktı ortadan. Hayır kalkmadı batında gizli kaldı.

İşte o be görünmez olan be, elif ile te'yi birleştirmekte. İle manasında. Elif be ile te de olmakta, be ile aktarılmakta. Hz. Ali efendimiz be nin altındaki nokta benim dediği o. Bütün harflerde bakın noktalar üstte olmakta, sadece be harfinde altta olmaktadır. Hani çocukların arabaları var, tahtaravelli diyorlar, be harfi odur. Altından o nokta. Diğeri de iki taraftan tutunan çocukların oynadığı yer. Ne zaman zahir üste çıkar batın altta kalır. Hangi tarafa ağırlık verirse diğer taraf havalanır. Elif ve te nin arasında bulunan be gibidir. Elifdeki inniyet ve ene iyyet hakikatleri te'ye yani ente yani sen olarak ancak be aracılığıyla geçmekte.

İşte bu âlemde 3 makam var. Ben, sen, o makamları. İşte bütün bu makamlarda elif Cenab-ı Hakkın zatı ve te 'de Muhammedten aldığı hakikat-i Muhammed Bunları da

bağlayan be ile. Yani Cenab-ı Hak kendi hakikati ile te'de mevcut manasında.

Böylece;

Elif; uluhiyet mertebesi,

Te; ente hakikat-i Muhammed Mertebesi,

Be ise; Hz. Muhammedu'l-Emin mertebesidir.

Bütün âlemlerde zuhurunu emin olarak sürdürmüş ve sürdürmektedir. Muhammedu'l emin sadece suret-i Muhammediye'de değil hakikat-i Muhammediye'de, esas orada vardır. Oranın yansıması olarak suret-i Muhammedi'ye geçmiş. Peygamberlik gelmeden önce peygamberimizin ismi Muhammedu'l emin idi. Emin olan Muhammed yeryüzüne gelmezden evvel hakikat-i Muhammed, Emin Muhammeddi. Emin olmasaydı, Cenab-ı Hakk bütün varlığını oraya aktarmazdı. Sonrada Cibril-i emin var. Cibril-i eminden bu emin olan hakikatler ikra gecesi, Muhammedü'l Emine aktarılmaya başladı. O zaman Muhemmedu'l emin de, Hz. Muhammed oldu. O gece oldu.

Ente; elif, nun, te. Sembol harfleriyle yazılmaktadır. Elif hakikat-i ilahiye, zat mertebesi "ene" ve "inni"yi nun; nur-ı ilahiye, sıfat ve esma mertebelerini, noktası ile latif varlık birimlerini, te ise; sen Muhatap, zuhur yeri olan Hz. Şahadeti içinde olan İnsan-ı Kâmil'i Muhammedun Resulullah İfade etmektedir. Birinci yönüyle, birin fasıl anlatışı bu.

SURE-İ FETİH, 29. AYET MEVZULARI (SOHBET 13)

Muhammedün Resulullah, diye başlâmıştık kaldığımız yerden devam edelim. Anlayıştaki ikinci hali yani Muhammedün Resulullah Hakikatinin anlaşılması için lazım gelen ikinci sıra bilgiler diyelim. İkinci sıra derken, birincisi

daha yüksek ikincisi az üçünsüsü biraz az değil, hepsinde aynı, sıralanması için verilen numaralar onlar.

İkincisi **a'maiyet** ahadiyetin kaynağı, ahadiyet uluhiyetin kaynağı, uluhiyet ise hakikat-ı Muhammediyenin kaynağıdır. Ancak Amaiyet ahadiyetin varlığında mevcut. Yani a'maiyet bir tecelli etti de ahadiyet meydana geldi, a'maiyet ayrı bir sahada kaldı da ahadiyet ayrı sahada oluştu değil.

A'maiyet tecelli ettiği zaman, ahadiyet ismini aldı. Yani bir açılımı daha oldu. Ancak a'maiyet orada mevcut. O zaman ne oldu. Ahadiyet a'maiyetin perdesi oldu. Onun batınında kaldı. İçinde mevcut oldu. Ahadiyet ise, uluhiyetin kaynağı. Ancak ahadiyet ayrı uluhiyet ayrı manasında olmadı. A'maiyet ahadiyet ile birlikte uluhiyete intikal etmiş oldu. Uluhiyetin vahidiyet mertebesinin hakikatinde ahadiyet de var a'maiyette var. Yani birisi tecelli etti de diğerleri yukarda kaldı değil. Eğer onlar ayrı kalsalar zaten bulunduğu âlem faliyete geçmez.

Uluhiyyet ise Hakikat-i Muhammediyenin kaynağı oldu. Yani demin bahsedilen fotokopinin aslı gibi. O zaman amaiyet ahadiyet uluhiyet tümü ile birlikte Hakikat-Muhammedi de zuhura çıktı. Ama görünen Hakikat-i Muhammediye oldu. Evvelki mertebeler de batınında oldu. Ama hepsi mevcut.

İşte daha aşağı gelelim. Aşağıdan kasıt tecelliye doğru gelelim. Hakikat-i Muhammediye'de vahidiyet sahasında rahmaniyet mertebesinde nefes-i rahmani ile bütün âlemlere yayılan Hakikat-i Muhammediye Programı oradan esma âlemine intikal etti. Varlıklar latif varlıklar olarak meydana çıktı. Oradan da şehadet âleminde latif varlıklar kimlik aldılar. Elle tutulur, görülür, duygulanır, ağlar hale geldi. Mühim olan bu âlemin içerisinde yukarıdan gelen, a'maiyet, ahadiyet, vahidiyet, uluhiyet, rahmaniyet rububiyet ef'al âlemini oluşturan katmanlar. Bakın, bunların bir tanesi eksik olsun bu âlem olmaz. Hiç olmaz. O halde burası bütün âlemlerin cem olduğu yerdir. Cemiyet-i ilahiye burası. Ancak biz nefsani manada bu âlemde yaşadığımız

kullandığımız için "esfel-i safilîn" ismini vermişler. Biz esfel-i safilîn burasını yapıyoruz, kullanıştaki anlayış ile. Bu âlemin aslı aynı zamanda alây-ı illiyyîn (Yukarının yukarısı) yücelerin yücesi. Ve bütün bu âlemlerde yegane buluşma yeri idrak yeri şuur yeri, vuslat yeri burası. Bunun dışında hiçbir âlemde Cenab-ı Hakkın kendi hakikatini, oradan Hakikat-i Muhammediye 'ye geçmesi mümkün değildir.

Bu âlemlerde Mi'rac asıl olarak insana ait, diğer varlıkların miracı ise insana ulaşmasına bağlı olmakta. Diğer varlıklar yediğimiz her türlü şeyler ne varsa bu âlemde bize intikal ediyor. Evvela insan olması gerekiyor. Çünkü insan olmadan Mi'rac etmek mümkün değildir. Tahiyyatta oturmak mümkün değil. İşte ne zaman ki herhangi bir yemiş gıda yedik, o Yediğimiz poğaça börek neyse yediğimiz zaman da belirli bir süre sonra bizim vücut yapımıza hücre yapımıza intikal ediyor. Belirli bir süre sonra da hücreden yanmak suretiyle bize enerji veriyor. Madde iken insan bedenine girmesiyle enerjiye, enerjiyle kana dönüşüyor. Kandan sonra da akıla, bilgiye lisana dönüşüyor.

Biz onlardan aldığımız gıdalar ile dua ediyoruz. Bakın bunları okuyoruz o gıdalar ile. Onlara borcumuz var. Ne zaman ki ibadet ediyoruz namaz kılıyoruz. Dua ediyoruz, Elhamdü lillahi rabbil âlemin dediğimiz zaman, 1-2-3-5 saat evvel olan o yumurta, süt, et, ekmek, elhamdülillaha dönüşmüş oluyor. Madde olan şey latif olana, latif olan şey de manaya dönüşüyor. Ağzımızda biraz evvel yediğimiz, ekmekti süttü. Süt duaya dönüşüyor manaya dönüşüyor. İşte miracını yapmış oluyor. Elhamdülillah direk hakka, Allah'ın huzuruna gidiyor. Balık olarak zıplayıp, hakkın huzuruna gitmesi mümkün değil. Biz fikir ve tefekkürde zıplatıyoruz yükseltiyoruz onları.

İşte uluhiyetin içerisinde yani bu âlemin varlığı şehadet âleminde ne varsa aynıyla bu âlemde mevcuttur. Cennette bu kadar tecelli yok. Doğrudan doğruya, insanlar cennete cehenneme gitseydi hepimiz Allah cahili olurduk. Neden? Cennet ehline sadece cemal tecelli oluyor. O kişi cennetten çıksa da bilmediği celal tecellisi başına gelse ne kadar

zorlanır değil mi? Hayatı söner. Ama biz burada celalin de tecrübesini yapıyoruz cemalin de. Zorlukların da kolaylıkların da, hepsinin tecrübesini yapmış oluyoruz. Celalin ne olduğunu cemalin, kahharın ne olduğunu, vehhab'ın ne olduğunu, vedûd'un ne olduğunu muzilin, mudilin ne olduğunu burada tahsil ediyoruz. Onun için marifetullah'ın tahsili burada. Allah bilgisi burada öğreniliyor. O halde burası bütün âlemlerin üstünde hem eğitim yeri hem müşahede yeri tatbikat yeridir.

İşte bize bunu bağışlayan, bildiren, lütfeden Muhammedün Resulullah, Uluhiyet akl-ı küll, akl-ı küll'ün zuhur mahalli ise nefs-i küll olan, Hakikat-i Muhammediye'nin zahiridir. Zat mertebesinde zat-ı akdes, yani çok mukaddes olan zat. Kendi kendini sadece Allah ismi ile ifade ederken, taha 20/14 "İnnenî enallâhu lâ ilâhe illâ ene fa'budnî ve ekımis salâte li zikrî. " sıfat mertebesinden zat mertebesine doğrudan Hakikat-i Muhammediye "La ilahe illallah" demektedir. Bendeki bu çokluk aslında yoktur. Hepsinde zuhurda olan sensin ya ilahi demektir. La ilahe, ilk zuhurdan sonra denmiştir. Zat mertebesinde zuhur olmadığından "la ilahe" lafzını ve manasına mahal yoktur.

Ancak burada "illa" sadece sadece "illa allah" vardır. Yani zat mertebesinde kelime-i tevhidin "la ilahe"si yoktur. İlla allah ilk son kısmı ikinci kısmı diye belirtilen aslında 1. Kısmıdır. Kelimei tevhid kitabında Muhammedün Resulullah cümlesinin oluşumu "la ilahe illallah" cümlesini, sondan başa doğru okuyoruz. Ancak kurguda sonu baştır onun. Kelime-i tevhid kelimesinin "la ilahe illallah" h' si oluşunda 1. Harftir. Ondan sonra sırayla diğerleri oluşur. La'ya kadar gelir başa, biz sondan başa doğru okumaktayız. Baştan sona doğrudur. Biz onu sondan başa doğru okuruz. Nüzulü baştan sona doğru, urûcu ise sondan başa doğrudur. Mi'rac edilmesi için öyle gerekmektedir.

Yani ilk kelime-i tevhid la ilahe illallah ilk zuhurda çoğalmada hakikat-i muhammedi lisanından her bir latif ayndan varlıkların hakikatlerinden gayplarından peşinen

söylenmiştir. Her ne kadar zuhur diye gözüksem bile ben bana ait bir varlık yoktur bende, *"bana bende deme, ben bende değilim, bir ben vardır bende benden içeri"* demiş Yunus Emre, işte o benden içeri olan ben , bizden içeri olan o biz, varlıkların her bir latif aynından, daha henüz şehadet âleminden madde âlemine gelmeden beşer olarak diğer varlıklar olarak görüntüye gelmeden. Latif olan aynlarından hakikatlerinden varlıkların gayplarından peşinen söylenmiştir. Cenab-ı Hakk bu lafı peşinen almış. Zahirdekiler Allah yoktur diyor. Zahiren bir şey ifade etmiyor hüsnü zanlar. Onlar ister lisanen reddetsin, batınında muhakkak la ilahe illallah der bütün varlıklar. Başka çaremiz yoktur. Rahmaniyet mertebesinden ise Muhammedün Resulullah'dır.

Zat-ı Mutlak'ın sıfat mertebesinden tasdik edilişi ve Zat-ı Mutlak'ın da sıfat mertebesinde zuhurda olan Hakikat-i Muhammedi'yi tasdik etmesidir. Fotokopi faaliyete geçti burada. Zat-ı Mutlak'ın sıfat mertebesinden tasdik edilişi ve Zat-ı Mutlak'ın da sıfat mertebesinde zuhurda olan yani zatı mutlak olarak sıfat mertebesinde zuhurda olan Hakikat-i Muhammediyeyi tasdik etmesidir.

Zatında sıfat mertebesinde zuhurda olan Hakikat-i Muhammediye'yi tasdik ve kabul etmesidir. Yani zat mertebesinde bütün varlıklar özleri itibariyle Hakikat-i Muhammediye Buraya dahildir. La ilahe illallah diye uluhiyet makamını kabul etmekte. Uluhiyet makamı ise sıfat mertebesi itibariyle Hakikat-i Muhammediye' nin zuhuru ve onun şahsi yapısının kabulü Cenab-ı Hakkta bu kabulü Muhammedün Resulullah Diye söylemekte. O halde ne oldu? Bütün âlemdeki varlıklar la ilahe illallah dediler. Bizi bırakalım. Beşer mertebesinden değil özünden bakalım meseleye. Bütün varlıklar özlerinden la ilahe illallah dediler.

Uluhiyet makamı ise bütün bu varlıklara verdiği tek isim olan, Muhammedün Resulullah hükmünü kendisi tasdik ederek "Muhammedün Resulullah" dedi. Yani habibim dedi. Bütün varlıklar Allah'ı tasdik ettiler, Allah da rasulünü, Muhammedün Resulullah diye tasdik etti. İşte biz "La ilahe

illallah Muhammedün Resulullah dediğimiz zaman bu 2 mertebeyi tasdik etmiş oluyoruz. Beşer lisasından değil sadece, meratibi itibariyle. Habibim dediği, genel manada Allah'a bir birey habip olâmaz. Bir mahal olâmaz. Ötekileri başka habipler olacak o zaman. Her varlıkta ne varsa, eksiği fazlası bize göre kötü-iyi ayırmaz Cenab-ı Hakk o makamda. O makamda neden ayrılmaz bir bütün halinde onlar. Orada mudil mudilliğini, hadi hadiliğini yapmaz. Orada sadece isim vardır.

İşte bu mertebe ve bunun benzeri diğer zıt mertebeler birbirlerine karşı olanların hepsi, özlerinde la ilahe illallah diye Cenab-ı Hakk onlara kendi zatından özünden bir varlık verdi ve hepsi raks etmedeler. O coşku içerisinde o huzur, o muhabbet içerisinde la ilahe illallah. Bunların bazıları "la allah" dediler. Onların suretlerini ilgilendiren, nefslerini ilgilendiren hadise onların sorunu. Özleri itibariyle "la allah" demediler. "La ilahe illa allah" dediler. İşte bütün bunları kabul eden kendi bünyesine yönelmiş olan bütün bu kelime-i tevhidleri kabul eden Cenab-ı Hakk da bu varlıkların sahası olan Hakikat-i Muhammediye "Evet siz doğrusunuz oradasınız, sizin o tasdikinizi ben de tasdik ediyorum. Muhammedün Resulullah, olarak tasdik ediyorum" diyor.

Ayrıca yeri gelmişken o kelime-i tevhidin bir küçük yönüne daha bakalım. 13 ve Hakikat-i İlahiye kitabının, Muhammediye bölümünde bu söylediğim şey vardır. La ilahe illallah diyoruz ya, bunun kemali bütün zuhuru ile kemali, irfan ehli arifler tarafından (hakikat ehli tarafından) ilk baştaki lâm elif ile başlıyıp bitiyor. İlahe ye hiç gerek bile kalmıyor. Ariflerin indinde gerçek manada ne o kadar uzatıyorsunuz diyor, la dediğin zaman o iş bitti zaten, ilahe illallah'a gerek yok. Gerek yok derken Allah'a gerek yok değil, bunun içerisinde olan her şey lâm elifte zaten var. Diğerlerine gerek yok. Lâm elif bakın, ne muhteşem bir şey. Kendi başına lâm elif diye bir harf varmı? Yok. Ama lâm var. Elif başta olmak üzere. Elif lâm kaç defa mim eklemesiyle, Cenab-ı Hak yemin ediyor. Kendi değerince en az değer olan şey üzerine yemin ediyor. Beşer bile en çok değer verdiği

şey kutsi şeyler üzerine yemin ediyor. Ekmek üzerine ana baba üzerine, kendinin üstünde bir şeye yemin ediyor. Cenab-ı Hak da bunu düşünüyor. Kıyasen düşünelim. Cenab-ı Hakkın yemin ettiği her şey en az kendi zatı değerinde. Daha değersiz bir şey olsa yemin etmez, söyler geçer niye yemin etsin. O halde yeminle ilgili ne görürsek görelim, onların üstünde duralım. Zeytinin tanesine bakmayalım, incirin de yeşiline olmuşuna bakmayalım, orada ne demek istiyor ona bakalım. Lâm dediği zaman lâmdan başlarsak geldiğimizde elif sonraya gelir. Elif'den başlarsak lâm olarak elif başa gelir. Lâm elif, elif de lâm olur. Bunların hangisi önde sonradan olmakta, hangisi asıl hangisi zuhur olmakta. Her ikisi de iki makamı da bünyesinde bulundurmakta. O kişinin idrakine mertebesine anlayışına kalmış bir hadise.

Şimdi lâm lahut âlemi. Elif okuduk ötürü diyor ya işte. Elif olan ahadiyeti uluhiyete döndürdü. Ötre olunca uluhiyet oldu yani Allah oldu. Bütün bu âlemleri kaplâmış olan Zat-ı Mutlak, Allah ismini alan Zat-ı Mutlak, lâmın bir kepçesi var aşağıda, işte onun ile elif olan ahadiyet mertebesini gönlüne almış kucağına almış ahadiyet mertebesini. Lahut mertebesi ki orada tecelli eden bir o zaten. Ne oldu. İş bitti. Başka bir şey kalmadı. Lâm diyor ki kendi lisanıyla "la olan ben, lâm yani uluhiyet la olan ben yokum. Kucağımda tuttuğum 'ahad' sen varsın" diyor. Tamam bitti zaten la ilahe illallah.

Diğer şekliyle düşünürsek elif lâm, lâm elif yine netice aynı. Bütün mesele burada zaten toplanmış olarak bitiriyor. Bütün tecelli ve zuhur lâm ile ahad arasında uluhiyet ile ahadiyet arasında ve "la ilahe illa allah" a gerek kalmıyor zaten lâm elifin içinde bunların hepsi özünde.

Üçüncü Bölüme gelince, 3. İdrake; bütün varlıklar rahmaniyet (ruh) mertebesinden latif olarak rububiyet (nur) mertebesine nüzul ettiklerinde kendilerinde var olan programları dolayısıyla kimlikleri şekillenmeye başladı varlık sahasına doğru bir aşama yapmış oldular. Burada ervaha, cenab-ı hakk rububiyet mertebesinden elestü bi rabbikum,

onlarda “kâlû belâ” dediler. Yani “ben sizin rabbınız değil miyim” dedi. Onlar da “evet” dediler.

Bütün varlıklar rahmaniyet yani ruh mertebesinden latif olarak rububiyet nur mertebesine yani esma âlemine nüzul ettiklerinde yukarıda bahsedildiği gibi, bütün nüzullar ile birlikte amaiyet ahadiyet vahiddiyet uluhiyet, rahmaniteye zuhur ettiğinde, rahmaniyette bütün kendindeki mertebeleri de rububiyet nur mertebesine nüzul ettiklerinde kendilerine var olan programları dolayısıyla kimlikleri latif olarak şekillenmeye başladı. Varlık sahasına doğru bir aşama daha yapmış oldular. Fiziki görüntüye tecelliye gelebilecek olgunluğa yavaş yavaş ulaşmışlardır.

Burada bu mertebede esma/rububiyet mertebesinde Cenab-ı Hakk ervaha (ruhlara) rububiyet mertebesinden “elestü birabbikum “, ben sizin rabbinizim değil miyim? dedi, onlar da kâlû belâ dediler. Onlar da “eşhedehüm ala enüfüsihim ” kendi nefisleri üzerine şahit oldular biz bu sözü söyledik diye. Hatırında olan var mı? Ruhlar âleminden bu hitabı? Ancak rabbımız bize böyle bir şey olduğunu bildiriyor ise vardır ve batında olduğu için bizim batınımızdadır, ne zaman ki bunun idrakine varır müşahedesini bu âlemde yaparız. Kim ki nefsini bildi, nefsine arif oldu rabbine arif oldu.

Rabbine arif olan da, bu hitabı bu âlemde duyar, gerçi rabb gelip te kulağımıza ben sizin rabbınımız diyecek halimiz yok, diyor da biz onu duyamayız batında ezelde, ama evveliyatlardan bazıları biz o sahada oradaydık ve duyduk diye ifade edenler de var. Yalan söyleyecek halleri yok da. Ama bu âlemde gördüm. Hepimiz bunu görüyoruz zaten. Şehadet âlemi burası, ruhlar âleminde madde varlık yok. İşte kim ki nefsini idrak etti *“ve eşhedehüm ala enfüsiküm*,” onlar nefisleri üzerine şahit oldular kendilerinde haktan başka bir şey yok. Ezeldeki o hitabın bugün burada yaşanması bunlar. Hepimiz şahitiz bu şekliyle sadece ben değil. Hepimiz bu makam bu mertebede idrak ettiğimizde rabbımızın o günkü sözünü bugün tasdik ediyoruz “evet sen

bizim rabbımızsın" diye tasdik ediyoruz. Çocuk ezberi gibi değil. " elestü birabbiküm"

Aslında insanlar farkında olsalar da olmasalar da bu dünyada bu tasdiği yapıyorlar. Çünkü sistemi Cenab-ı Hakk böyle kurmuş. Ayeti kerimede " la ta'budu illa iyyahu" cenab-ı hakk öyle hükmetti ki sakın ha kendinden başkasına ibadet etmeyiniz. Firavun böyle dedi şöyle dedi onlar diye dursunlar özleri hakikatleri itibariyle, "*ve kada Rabbike la ta'budu illa iyyahu*." Rabbinin hükmü şudur ki kendinden başkasına ibadet etmeyiniz. Kişi putlara da tapsa, putların hakikatinde hakkın bir zuhuru olduğundan, puta tapan aslında şuurunda olmadan hakka tapmış olur.

Aradaki fark kendinin bundan cehilde olmasıdır, bu onu putperest yapıyor. Tek yerde hakkı müşahede etmesinden, tek yere uluhiyet verdiği için rububiyet verdiği için diğerlerini inkar ettiği için putperest oluyor. Putperest neye taptığını bilseydi, dininde inkarcı olur muydu? Eğer mümin gerçekten ne yaptığını bilseydi dininde cahil olmazdı diyor. Burası aynı zamanda esma âlemidir. Ve cemiyeti esmanın bütün isimlerin cem olduğu zuhuru da Nur-ı Muhammedi içerisindedir. Bütün esmanın zuhuru Nur-ı Muhammediye içindedir. 14.sıra diyoruz ya.

Aslında 14. Sıra yoktur ama belirlenmesi için. 13 mertebenin bütün içinde onu aydınlatan Nur-ı Muhammedi. Âlemi ervahta da bu nur mertebesinde de Nur-ı Muhammedi, oraya geldiğinde Nur-ı Muhammedi içerisindedir. Ulaşım Hakikat-i Muhammediye'den gelmektedir. Cümle esma ilahiye Nur-ı Muhammedi ile irsal edilmiş yani gönderilmiştir. Böylece bu mertebe itibariyle de Muhammedün Resulullahtır. Bu evvela uluhiyet mertebesindeki risalet hakikatini anlattı daha sonra sıfatta risalet hakikatini, burada da esma mertebesinin "Muhammedün Resulullah" ını. Çünkü o bütün mertebelerde mevcut. Mevcut olmasa orası olmaz zaten. Onların da bu mertebede her ayn da rasulleri olmuştur. Sadece bizim rasulumuz değil hz. Muhammed. Hakikat-i Muhammediyeye içerisinde ne kadar varlık varsa ne olursa

olsun, hepsinin onlarında bu mertebede her aynında rasulleri olmuştur. O olmazsa geçen sohbetteki gibi " *vema erselnake illa rahmeten lil âlemin*" seni âlemlere rahmet olarak gönderdik. Bütün âlemlerinde resulü kendisi sadece bizim değil. Tahiyatte melaike-i kiram bu mertebeden, eşhedu…. Peygamberizimin risaletini esma mertebesinde tasdik ettiler. Hiçbir insanın melekler tarafından şehadeti diye bir kayıt yoktur ben rastlâmadım. Peygamberimizin diğer ismi neydi, rasulu sakaleyn. Yani 2 ağırlığın peygamberi. Bir omuzun da insanlar, bir omuzun da cinler. 2 âlem, diğeri de melekler tabi aynı zamanda. Yani nelere ihtiyaçları varsa o bilgileri kendi varlıklarına ulaştırmış yüklemiştir. Yani hangi zerre nerede neyi ortaya getirecekse kendine has yapacağı inşaasını bildiren bilgileri peygamber efendimiz onlara bildirmişti. Hakikat-i Muhammediyeden bilgileri almışlardır onlarında rasuludür. Ulaştırıcısı bilgileri aktarıcısıdır. Bu varlıklar da batından zahire doğru olan yolculuklarında bir aşama daha kat ettiklerinden sevinçleri daha ziyade artmış olmaktadır.

Ahadiyet mertebesinden başlayan tecelli, yavaş yavaş, insan yolun sonuna geldikçe neşesi artar, işte esma âleminde bir aşama daha önlerinde kaldığı için yaklaşan ilahi tecelliyatı, fiili manada şehadet/müşahade yaklaştıkça, muhabbet yaklaştıkça bütün ervahın sevinçleri artmaktadır. O âlemde. İşte oraya ulaştıranda Muhammedün Resulullahtır.

4. Haline gelince, zuhur ve tecellinin fiziki olarak sonu olan ef'al/zahir Hz. Şehadet âleminde varlıklar ortaya çıktığından kesret/çokluk âlemi oluşmuş olmaktadır. Aslında bu çokluk tekin varlığında bulunan, onun zuhurları olan varlıklardır. Kendilerine ait varlıkları olmayan varlıklardır. Aslında çokluk yok hadise tekin çok olarak görünmesi gibidir. Ağaç bir bütün olmakla beraber yaprak çiçek dalları itibariyle çok görülmekte ise de aslı itibariyle tektir. Şöyle bir söz vardır. *"Bu âlemde bir şeçerdir gayrisi yaprak, nebiler meyvedir, sen züptesi (özsün) ya rasullullah"* demişler. Her bir esmanın zuhuru bir yaprak gibidir. Rüzgar

geldiği zaman yaprak sallanır kendi kendine sallanmaz. Demek ki hareketler dahi muharrikin dışarıdan hareket ettirmesiyle fiiliyle oluşmakta. Nebiler meyvedir yani peygamberler bu dünya âlem ağacının meyveleridir. Fayda verecek, getirdiği bilgilerdir onların meyvesi. Sen züptesin ya rasulallah. Peygamberimizden bahsederken sen bu ağacın özüsün demekte. Bütün ağacın tümü kendine ait. Hakikat-i Muhammediye ait. Bu âlemler yukarıdan beri bahsedilen Hakikat-i Muhammediyeye bir dal. Kolları genişlemesi itibariyle bu âlem ağacının kendisi işte bir bakıma tuba ağaçı derler, kökleri gökte bir bakıma budur.

İşte bu Hakikat-i Muhammediye Tarif etmişler. Kökleri gökte, neden her bir gök esma ilahiyenin hakikatini ortaya getirmekte. Kökler vasıtasıyla meyveler ağacın yaprakları meyveleri, o köklerden aldıkları gıdalarda, esma-ı ilahiyenin hakiketleriyle âlem ağacı büyümektedir. İşte bu kısım özetle kelime-i tevhidde "la ilahe" ilahlar yoktur, bölümüyle ifade edilmiştir. İlla allah bölümü ise bütün âlemde Allahtan başka bir ilahın olmadığını açıkça belirtir. Bu hakikati bütün kemaliyle ilk defa kendisine telkin edilen, Hakikat-i Muhammediye Söylemiş. Ondan sonrada Hz. Muhaammed tarafından en geniş manasıyla bütün âlemlere ilan edilmiştir.

Hakikat-i İlahiye uluhiyet mertebesi ise bu mertebeye velayet imamet hilafet ve risalet vererek, kendine ayna ederek Muhammedün Resulullah demiştir. Abduhu ve resuluh dediğimiz hakikat abduhu, hu'nun abdı. Hüvviyet-i mutlakanın kulu. Yani velisi. Hz. Peygamberin 2 lafzı vardır. Sonda anlatılan, abduhu hu'su velayeti, rasulü de risaleti. Bunun ötesinde orada belirtilmeyen imameti vardır, peygamber efendimizin önderliği vardır. Zaten imamımız bizim. Külli imam. Bütün âlemlerin imamı. Hilafet olarak bütün âlemlerin halifesi ilk önde gelen halifesi risalet olarak da bütün âlemin özellikle de kendisine tabi olan ümmet-i Muhammedin rasulu.

İşte Cenab-ı Hakk bunları kendine ayna ederek Muhammedün Resulullah demiştir. Yani dışarıdan evvela bütün varlıkların aynları itibariyle la ilahe illa allah diye

uluhiyete yönelinmiş bütün uluhiyet mertebesi de Muhammedün Resulullah diye bütün bu varlıkların söylemiş olduğu kelime-i tevhidi tasdik etmiş peygamberimizin şahsında. Bunun üzerine risalet mertebesi de kendi aslını idrak ederek, la ilahe illallah demiştir. Risalet mertebesi de kendi aslını yani uluhiyet hakikatini la ilahe illallah demek suretiyle idrak etmiştir. Uluhiyet mertebesi ise bütün mertebelerinden Muhammedün Resulullah ilanını yapmıştır. Ayrıca toplu olarak. Genel manada müminler ise, la ilahe illallah Muhammedün Resulullah, demek suretiyle her 2 mertebeyi tasdik ve kabul ederek birleştirmişlerdir. Gerçek manada Muhammedün Resulullah budur. Her kim bu ilahi kelâmları bulunduğu irfan mertebelerinden söylemişse karşılığını da o mertebeden alacaktır.

Bu hususta daha geniş bilgiyi kelime-i tevhid isimli kitabımızdan bulabilirsiniz.

Bismilliahirrahmanirrahim.

FETİH SURESI (06.06.2012 Sohbet: 14)

Sohbetimize kaldığımız yerden devam edelim. Mevzumuz sureyi fetih 29. ayet Muhammedun Resulullah ile başlayan bölümdü. Her kim bu ilahi kelâmları bulundukları hangi irfan mertebelerinden söylemişlerse karşılığını da o mertebelerden alacaklardır. Yani insanlar bilindiği gibi idrak ve anlayışlarda değişik mertebelerde olduğundan kim bu 2 mübarek kelimeyi söylemişse.

KELİME-İ TEVHİD'İN FARKLI MERTEBELERDE SÖYLENMESİ

Birisi; la ilahe illallah diğeri, Muhammedun resulullah. Kişi hangi mertebedeyse mertebesi itibariyle bunu söylemiş

olmaktadır. Lisanen cem var. Müşterek ictima var. Her bir kimse zahiri lisan olarak la ilahe illallah Muhammedun resulullah sözünde ortak. Yani söz gelişinde, kalıbında müşterek. Ama bunların kendi idrakinde manaları bakımından herkes değişik. İç bünyede bunu nasıl idrak etmişse ve kendisi hangi mertebede yaşıyorsa; ef'al mertebesinde ise kemali olarak söyler, esma mertebesinde ise biraz daha duygusal olarak söyler. Sıfat mertebesinde yaşıyorsa daha gerçekçi söyler. Zat mertebesinde yaşıyorsa ki o zaman hakikatini söyler. Ama bu tarifler hemen kelâm olarak anlaşılacak şeyler değildir. Tadan bilir dedikleri gibi. Söyleyenin kendi idrakindeki yaşamına göre bunları söylemiş olur. Bu hususta daha geniş bilgiyi kelime tevhid kitabımızda bulabilirsiniz.

Ayet-i kerime devam ediyor, onunla beraber bulunanlar bir bakıma onunla beraber bulunanlarda bu hususlara tabi olup onu ifade edilmeye çalışıldığı gibi tanımaktadırlar ki gerçek irfan ehli müminler bunlardır. Ayet-i kerimenin başını okursak yaklaşım sağlarız. Muhammed aleyhisselâm Allahın peygamberidir. Onunla beraber bulunanlar, buradaki bölüm onunla beraber bulunanlar. Muhammed aleyhisselâm karşılığı Muhammedün resulullah. Onunla beraber olanlar da bu hususlara tabi olup, bu hususlardan kasıt, burada yazıldığı ve anlatıldığı şekliyle ona göre tabi olup; onu ifade edilmeye çalışıldığı gibi.

Gerek konuşmalarda gerek bundan evvelki sayfalarda 4 mertebe üzerinde bahsedildiği gibi tanımaktadırlar ki; gerçek irfan ehli müminler bunlardır. Yani Muhammedün resulullah onunla beraber bulunanlardandır. Onun idraki içerisinde bu kelimeler söylemeye çalışanlar ve bu müminler kafirlere karşı pek şiddetlidirler. Hakikati örtücülere karşı kendilerinde olan tevhidi bilgilerinden dolayı onları koruma ve tatbik etme yönünden çok gayretlidirler. Hakikat-i Muhammediye'yi korumada çok gayretlidirler. Zahiren Suret-i Muhammediye'yi korumaya gayretlidir. Makamat-ı rasulullaha tabi olup bu makamları her mertebede kendi hakikati üzere yaşatmaya, devamını

sağlâmaya şiddetle gayret ederler. Ayrıca onlar ehli küfür (hakikati örtenler her cemiyette onun kendilerine ait olmadıklarını (Affedersiniz) yalancı olduğunu büyücü olduğunu yayarlar.) Kendileri Müslümanlara düşman gözüyle baktıklarından, düşmanlık ne demek? Bakın düşmanlık ise uzaklık, olduğundan kendilerinden bu vasıfla bahsedilmiştir. Uzak olmak düşman demek. Yani düşmanlık aslında Müslümanlıklardan değil onlardandır. Çünkü Müslüman bütün âleme kucak açmıştır. Bilir ki ehli küfür denilen mudil isminin zuhurları dahi hakkın bir tecellisinden başka bir şey değildir. Hakkkın tecellsine de irfan ehli kucak açar.

Kabul eder etmez ayrı konudur. Özünde bütün varlıklara karşı muhabbeti vardır. Fiilleri hakkında konuşabilir o ayrı konu. Bunlar Müslümanlar tarihte kendi aralarında ise pek merhametlidirler. Bütün müminler bulundukları iman ve ikan mertebelerinden birbirlerine çok merhametledirler. Çünkü kaynaklarını, hâdi ismini bilirler. Dolayısıyla her ne kadar uzak görünseler de fiziki akrabalıkları yoksa da aynı ismin zuhurları olduklarından. Esmay-ı İlahiye kardeşleridir. Neden? Hâdi isminin zuhurlarıyız çünkü. O halde aslımız itibariyle. Müslümanların kendi aralarında hiçbir şekilde kavga savaş olmaması lazımdır.

Yani rahmaniyet hakikatlerinin bildiklerinden kendilerinde de aynı zuhurlar olduklarından birbirlerine çok yakındırlar. Ruhema ise zaten yakınlıktır. Ve hâdi isminin zuhurudur. Küffar ise mudil isminin zuhurudr ki 2 isim birbirinin tam zıttıdır. Bunları ancak kendi bünyesinde Allah celle cellahu birleştirir. Bir de kâmil insan birleştirir. Çünkü hakikatlerine aşinadır. İnsan-ı kâmilin hiçbir varlığa düşmanlığı olmaz. Çünkü insan-ı kâmil Allah isminin kapsamında olduğundan, bütün âlemdeki varlıklarının halk edicisi Allah olduğundan o mertebeden bakıldığında kimseye herhangi bir eleştirisi olmaz.

İstanbul fethediliyorken, vefa semtinde (o zaman köy oraları), ehlullahtan bir zat varmış. Tam o mahalleye gelmiş Müslümanlar, artık oraya hakim oluyorlar. O zat diyor ki "*sakın benim gavurcuklarıma dokunmayın*." Askerlerin

karşısına çıkıyor benim gavurcuklarıma dokunmayın diye askerlere rica mahiyetinde söylüyor. Eğer dokunsalar silah çekecek. Çünkü onlarda da hakkın zuhuru olduğunu biliyor. Onlarda mudil isminin zuhuru olduğu halde kullanmadıkları için kabullendikleri için, gelen askerler bunun farkında olmadıkları için ehli küfürden görecekleri için, onlara bir zarar gelmesin diye onları koruyor.

İşte irfan ehli gerektiği yerde gerektiği şekilde muamele yapar. Evet devam ediyor ayeti kelime. Onları rüku ediciler secde ediciler olarak görürsün. Burada peygamberimizin ümmetini yani bizimde içinde olmakla şeref duyduğumuz o topluluğun özelliklerinden bahsediyor. Onları rüku ediciler olarak görürsün. Bilindiği gibi bütün mertebeleri bünyesinde barındıran namazın rükünlerinden biri olan rüku; namaz içinde hakikati museviyyeyi ifade eder. Namazın kemalatı ile olması için veya bir fiilin tam kemalde olması için bütün meratib-i ilahiyyeyi içinde bulundurması lazımdır. Namaz da Mi'rac olduğuna göre Mi'racta bütün hakikatleri yaşayan yaşatan idrak eden bir fiil olduğuna göre bunun içerisinde ademiyet, İbrahimiyet de, museviyet de, iseviyet de kemali olan muhammediyet de olacak. Bütün bunların toplandığı hakikat cem makamı olmakta. Her mertebeyi kâmil olan insan, kendi bünyesinde toplâmış olmaktadır.

Allahu ekber deyip kıyamda namaza başladığımızda tevhidi ilahiyenin başlangıcı olarak İbrahim mertebesinin temsilcisi oluyor ayakta. Bu yönüyle ayrıca bitkilerin temsilcileri oluyoruz maddi yönüyle. Bize lazım olan mevzu makamlar itibariyle.

Rükuya vardığımız zaman mertebeyi museviyeti, museviyetin hakikatini tatbik ediyoruz orda. Diğer yönüyle de hayvanların varlığını hakkın huzuruna çıkarmış oluyoruz. Onlardan aldığımız gıdalarla yaşıyor.

Secdeye vardığımızda iseviyet mertebesini yaşıyoruz. Tahhiyatta oturduğumuzda sonrası tam mutlak Muhammedul meşrep olan bizlere has olan makam, hak ile mükâleme konuşma makamı. Hakkın huzurunda meleklerin

şehadeti ile mümin ve vahid kulun, abdın hangi mertebede olursa olsun, hangi hükmün batında idrak edenlere zahirde de açılmış olmaktadır. Mühim olan zahirde de idrak etmek bunları. O zaman biz Muhammediyet mertebesinde olmaktayız.

İşte gerçek namazın cemali tüm mertebelerle birlikte, hakkın huzurunda temsilcileri olmakla oluyor.

NAMAZDAKİ FİİLLER VE MERTEBELERİ

Bilindiği gibi tahiyatte oturan kimse, oturduğu zaman başı mim olmakta. Dizlerimiz ha olmakta. Oturduğumuzda 2 topuğumuz arkada mim olmakta. Kollarımız da yanda dal olmakta. Okuduğumuz Muhammed Sağdan da soldan da baksak aynı şey. Zahir batın tahiyatte oturan kimse makamı muhamemdiyettedir. Şekliyle fiiliyle yazısıyla manasıyla okuduğu kelâmıyla birlikte. Ve Allah ile mukâlemede bulunmakta, kelâmlaşmakta.

O halde namaz bakın risalet mertebesi uluhiyet mertebesi ve melekut mertebesi. Bu 3 lü mertebe içerisinde şahitlenmiş olarak tahakkuk etmektedir. Her birerlerimizin namazı bu aslında böyle. Ama onun neresine kadar müdahil oluruz. Makamının neresine kadar ilerleriz o ayrı konu. Kişinin kendi çalışmasına bağlı. Ama bu hakikatleri namaz kılan kimse, bilse de bilmese de kendinde bu makamlar mevcut. Bunları bilerek kılmak daha güzel.

"İşte onları rüku ediciler olarak görürsün." Bilindiği gibi bütün mertebeleri bünyesinde bulunduran namazın hükümlerinden biri olan rüku; namaz içinde hakikati museviyeyi ifade etmektedir. Kıldığı namazın içinde rüku halinde olan, o hareketinde museviyet mertebesini kendi mertebesinde tatbik etmekte, bir görevi yerine getirmiş olmaktadır. Aynı zamanda hakikat museviyenin temsilcisi olmaktadır ve onu hakkın huzuruna çıkarmaktadır. Bu da Allahına olan kulluğunun gereğidir.

Her mertebede olan kişiler için ayrı değerlendirmek lazımdır. Halife olan bir insanda, sırtına büyük bir yük alan insanda risalet mertebesi, hilafet mertebesi var imamlık mertebesi var, insanlık mertebesi var bütün büyük mertebeler insanda cem olmuş vaziyettedir. Biz bilelim veya bilmeyelim. Batınımızda bunların hepsi vardır. İşte bu mertebelerle techiz edilmiş ve emanet boynuna asılmış olan insandır.

Hani diyor ya dağa taşa emanetimi verdim kabul etmediler insan kabul etti çünkü "*Zalûmen, cehûla*" bu emanet boyna asılı ayakta durduğumuz zaman, bu emanet omuzlarda yük. Bu yükü çekemez hale geliyoruz düşmemek için kendimizi dengeliyoruz, ellerimizle dizlerimize dayanıyoruz ve güç almaya çalışıyoruz. İşte burası günahıyla sevabıyla ağırlaşan insanın, ayakta dayanamayıp rükûya yöneldiği yer. Sırtındaki yükünün, onu yorarak zorlayarak aşağıya çektiği yerdir. Makam-ı musevviyet. Bu makamda biliyorsunuz Benî İsrail Cenab-ı Hak ile o kadar çok ahit yaptılar ki, defalarca ahidlerini bozdular. Bu yüzdende hep sürgün oldular.

Cenâb-ı Hakk da onlara zorlâma yaptı yüklerini arttırdı. Cebrail tur dağının altına kanadına soktu, secde edin, rükuya varın, yoksa tur dağı üstünüze kapatacağım dedi o ırka. Onlar secdeye gidiyor yavaş, yavaş bakıyorlar dağa düşecek mi diye. İşte bu mertebede yükü ağırlaşan insan, sonra artık bu yükü çekemez hale geliyor ağırlığından ve secdeye kapanmak zorunda kalıyor. Yani "yarabbi ben tükendim bitim" diye mutlak acziyetini tüm acziyetini kabul ederek secdeye kapanıyor ki bu da karşısındakinin mutlak hükümdarlığını kabul etmektir. İşte gerçek manada rüku ve secdenin başka yönden oluşumu bunlar.

Rabbı diyorki " *Ey kulum hadi bakalım sen artık tövbeyse tövbe idrakse idrakin oluştu. Gel konuşalım. Konuş bakalım ey habibim"* diyor ona. O da diyor ki, (Ettahiyyatü lillahi vessalavatü ve'ttayyibatü…) Ya ilahi benim yapmış olduğum burada oturuşum, güzel şeyler, senin içindir uluhiyet içindir. Hakikat-i İlahiye içindir, bu gerçekleri ortaya çıkarmak

içindir. Bunun üzerine Cenab-ı Hakk (esselâmu aleyke ya eyyühennebî) Ne büyük lütuf. Kim tahiyyate oturmuşsa bu ona geliyor. Okumak zorundayız ettahiyattüyü. İşte o ettahiyyatüyü biz okuyoruz zannediyoruz. Oysa o ettahiyyatü. Nasıl oyunlar sergileniyor ya konuşmanın biri ötekine geçiyor sonra ötekine, işte ettahiyyatü öyle karşılıklı konuşulan bir sahne. Rabb ile resulü arasında uluhiyet makamı arasında olan bir konuşma.

Esselâmu aleyke ya eyyühennebî Ne büyük bir lütuf bunu her gün tahiyatta okuyoruz. Biraz daha düşünerek okuyalım. Araya gayriyi koymadan kendin, hakkın huzurundayım diye. Nasıl diyorlardı? "*Gafilin namazı, gaypta olan rabbınadır. Arifin namazı ise hazırda olan rabbınadır*." Rabbımız hazır. Rabbımız hazır da biz gayptayız. Bazen biz hazır oluyoruz kendimizi hazır zannediyoruz, rabbımızı gaypa atıyoruz. İkiside uzak. O halde şartı; hazır olan rabbımızın önünde hazır olan bir kul istiyor Cenâb-ı Hakk. Hayal de olan bir kul istemiyor. Bu sözler hazırın hazırla konuşması. Hazırın gayp ile konuşması olmaz. Ve sonunda bu muhteşem sahneyi seyredenler ve şahit olanlar melaike-i kiram onun üzerine evvela peygamberimiz ne diyor.

Esselâmu aleyna ve ala ibadillahi's Sâlihin, selâmet güzellik bizim üzerimize ve salih kulların üzerine olsun demek suretiyle cevabını vermiş oluyor ve melaike-i kiram da bunları duyanlar eşhedu en lâ ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resuluhu, diyerek tamamlıyorlar sahneyi.

İşte İslâmiyet geldiği ilk zamanlarda Mi'rac gecesine kadar Müslümanlar sadece la ilahe illallah diyorlardı. Ne zamanki Mi'rac gecesi namaz farz oldu bu şekliyle tahakkuk etti, ondan sonra biz de eşhedu'yu ekledik. Kelimei tevhidin ve kelime-i risaletin evveline şehadet kelimesini ekledik. Eşhedu en la ilahe illallah "Ben görüyorum ki, şahidim ki, Allah birdir, tektir.". ve yine ben huzuru kalple ve hiçbir tesir altında kalmadan (derler ya), şahsi iradem ve kanaatimle Hz. Muhammed de onun elçisidir." diye kabulümüzu idrak

etmiş oluyoruz. Tabi bunların kendi içinde birçok mertebeleri vardır.

İşte onları rüku edicler olarak görürsün. Hakikat-i Museviyyeyi ifade etmektedir. Kıldığı namazın içinde rüku halinde olan kimse, o hareketinde Museviyyet mertebesini kendi mertebesinde tatbik etmekle, meratib-i ilahiyeden görevini yerine getirmiş olmaktadır. Bu da Allaha olan kulluğunun gereğidir. Her mertebede olan kişiler için ayrı değerlendirmesi lazımdır. Kim, hangi mertebedeyse, bu rüku hâdisesini doğrudan yaşar. Bir başkasının idrakiyle ruku edilmez. Rüku ediciler secde ediciler olarak da görürsün.

"Sücceden" ayeti kerimede geçer, secde ise bilindiği gibi fena fillahtır, o da hakk'da fani olmaktır. Hak'da fani olmak ise İseviyet mertebesidir. Bu da kıldığı namazın içerisinde secde halinde olan bir kimse o hareketinde İseviyet metre-besini kendi bünyesinde tatbik etmekle, meratib-i ilahiyeden bir görevi yerine getirmiş olmaktadır. Bu da Allah'ına olan kulluğunun gereğidir. Bunun da her mertebedeki kişiler için ayrı değerlendirilmesi gerekmektedir. Böylece müminlerden Manay-ı Museviyyet ve İsevviyet de, razı olmaktadır. Neden? Çünkü onların varlıklarını da bizatihi namaz kılan kişi, kendi varlığında hayata geçirmekte. Eğer namaz kılınmamış olsa hiç kimse tarafından İbrahimiyet hakikatleri, Musevviyet, İseviyet, Muhammediyet hakikatleri faaliyet dışı kalmış olacak. O manalar kendilerinin zuhura çıkartılmaması bakımından razı olmayacaklar, âlemdeki bütün insanlardan bütün varlıklardan. Bir bakıma bu farzı kifaye gibi. İnsanların bazıları hiç olmazsa namaz kılmaları farz-ı ayin değil, farzı kifaye gibidir.

Dolasıyla mana-yı Museviyye ve İseviyye insanlardan razı olmakta. Cenaze namazı gibi. İşte bu ilahi hali irfan ehli olarak müminlerin varlığında *"terahum"* açık ve muhatap olarak görürsün buyrulmaktadır. Ayet-i kerime devam ediyor. Allahu Teâlâ'dan inayet ve rıza dilerler. Müminlerin vasıfları anlatılıyor mertebeleri itibariyle. Kendilerine ve hakka giden yolda Hakikat-i Muhammedi üzere daha iyi

ilerleyebilmek için Allahtan lütuf talep ederler ve rızalık talep ederler.

Yani salatın 2 rüknünde, namazın 2 hareketinde bireyinde hakikatinde 2 rüknun hakikatleri üzerine Cenab-ı Hakktan rızalık isterler. Yani o hâdi isimleri Musevivyet kaynaklı olan hâdi isimleri, Muhammediyet kaynaklı değil. Birisi tenzih, birisi teşbih hakikatleri ile. Nasıl ki Museviyyet ve İsevvyiet hakiketleri onlardan razı olmakta. İşte o namazı kılanlar da, Hak'tan kendilerine rıza istemekteler, kendileri hakkında. Musevviyet mertebesinin hakikatinin kendi gönüllerinde açığa çıkması için rıza izin isterseler. İsimler onlardan razıdırlar. Zat mertebesi itibariyle rızasını isterler. Esma isimler mertebesi razı zaten. Canab-ı hakktan rızalık isterler bunun tahakkuku ile de merzi yani kendilerinden razı olunmuşluk hakikati zuhur eder. Namazı kıldığı zaman. Bu fiileri yönüyle onlar Hakk'tan razı ve hakkından onlardan razı olmasını talep ederler. Böylece bu mertebenin radiye ve merdiye halleri de oluşmuş olur, rüku ve secde mertebeleriyle.

Ayet-i kerime devam ediyor, "*Yüzlerindeki nişaneleri secdelerindeki eserlerindendir*." Bu sıfat onların tevrattaki vasıflarıdır. Bakın ne müthiş ifadeler. Ne kadar yüceltici ifadeler ümmeti Muhammed için. Ümmeti Muhammed daha gelmeden İseviyet dahi gelmeden Cenab-ı Hakk onları tevratı şerifte gelecek olan ümmeti Muhammedin vasıflarını sayıyor. Gelmeden medih ederek, yücelterek vasıflarını sayıyor, ne müthiş ifade. "*Yüzlerindeki nişaneleri*" orada başka nişan yok, zenginlik para mülk, şöhret gençlik güzellik, dünyaya ait işaret yok, bir değer yok, yüzlerinde ki nişaneler, el kol değil, vecihlerindeki cemallerindeki nişaneleri secdelerindeki eserleri. Burada dikkat edilmesi, nişanelerin ne olduğu belirtilmiyor. O halde secde ve rüku ehlinin yüzlerinde ahirette bir nişan olacak, bakın o nişanla bunlar ayrılacaklar. Belirgin bir şey olacak.

Onu da ayet yazıyor: Onlar ayın 14'ü gibi parlar. Diyecekler ki parlaklığı nerden aldınız gösterin, bizde alalım. Diyecekler ki biz dünyadan aldık siz gidin oradan alın.

Olmayacak bir şey söyleyecekler. *"Secdelerinin eserindendir"*. Bu sıfat onların tevrattaki vasıflarıdır. İncilde vasıfları var. Kuran'da vasıflar var müminlerin. Peki secde izi nerden oluyor? Birisi içerisindeki iman nurundan kısaca, diğeri de insanın en şerefli olan alnının, bu âlemin en güçlü olan toprağı ile birlikte yüz yüze gelmeleridir. Toprağın veçhi ile insanın veçhinin beraber olması. Bu akımın muhabbet akımının hakikatin aslına dönüşün güzelliği olmakta. Yani ring seferinin düzenlenmesi. Topraktaydı, topraktan kalktı, aslına tekrar secde etti, tevazuda bulundu. Secde izi ileride gelecek olan müminlerin daha henüz İseviyet yok , İsa aleyhisselâm yok, Musa aleyhisselâmın devri. Muhammed aleyhisselâm zaten yok. O gün müminlerin geleceği belirtiliyor. Ve hususisyetleri böylece bildirilmiş oluyor. Gelecek olan müminlerin vasıfları olduğunu, tevratî ayetten açık olarak anlıyoruz. Kuranın içerisinde suhuflar var, ilk gelen kitaplardan bu Tevrat-ı şerif var. İncil var. Kelâmî olarak. Bir de Davud (a.s.)'a olan Zebur var.

İşte hangi peygamberden bahsediyorsa o ayetler İsa'dan bahsediyorsa o ayetler incilî ayetler. (İncilin hakikatini bunlar oluşturuyor.) İsa aleyhisselâm ve Meryem ana hakkında ayetler bir araya toplansa, sure ve ayetler (Serpiştirilmiş olarak İseviyet asıllı ayetler toplanmış olsa) işte yeryüzüne gelen kayıtlı İncildir. Gerçek olan İncil budur. Daha evvel kayıtlı İncil gelmedi kitap olarak var, mana âlemindeydi. Ancak bunu kelime olarak İsa aleyhisselâm sözlerinde açığa çıktı.

İsa aleyhisselâm'a İncil diye bir kitap verilmedi. Araştırılırsa bunun böyle olduğu gözükecek. Kuranın tevratın geldiği belli. Seyri, kayıtlarla açık zeburun geldiği suhufların nasıl verildiği belli. Ancak İncil hakkında kayıt yoktur. Zeytinlik dağında konuşma yaptı da orda verildi, Sion tepesinde verildi diye hiçbir resmi kayıt yok ilahi kayıt yoktur. Tek kayıt işte bunlar.

Yani İncil-i Şerif, Kur'an'ın içerisinde İseviyet mertebesini anlatan bütün ayeti kelimelerin toplâmı İncildir. Tevrat da aynı şekilde Musa aleyhisselâm Bahseden büyün ayetlerin

toplâmı Tevratın aslıdır. İster kabul eder ister etmezler. Kuranın diğer ismi Furkan idi. Farkılıkları kendi bünyesinde kuran ismiyle bulunduran, kuran tek zat ismi, toplu olarak bütün ne varsa içinde hepsi, ister Musa aleyhisselâm Karşıtı olan firavunun sözleri olsun, ister Musa aleyhisselâm İster Muhammed aleyhisselâm. İster başkası, kendi zati sözleri olsun bunların toplâmı Kuran, "Kuran cem"

Şöyle demişler. "Kuran zattır, Furkan ise sıfattır. Şu taayunattaki hakikat-i ilahhiyye de, hayâlât ve rüyadan ibarettir." Ne kadar güzel ifade. İşte okuduğumuz İsa aleyhisselâm ile ilgili ayetler İseviyet incil bölümleri Musa aleyhisselâm. Olanlarda Tevrat museviyet ayetleridir. İşte tevratî olan bu ayet-i kerimeden açık olarak anlıyoruz. Tevratî ama Kuranın içinde. Tevrattan haber veriyor bakın ama Kuranın içinde. Allah kelâmı olarak bize geliyor. Bunda şüphe yok. Daha evveli kitapların hakikatleri daha tertemiz bozulmamış olarak kitab-ı mubinimiz bize bildiriyor. Tevrat Museviyet mertebesinden. Müminlerin vasfı rüku olduğu halde secde izinden bahsedilmesi neden? Tevrattaki onlar rükudadır diye bahsediliyorken onun devamında da secde izi, tevratta secdeden bahsetmiyor rükudan bahsediyor.

İncil'de de secdeden bahsediyor. Ama secde izinden bahsediyor. Rüku olduğu halde secde izinden bahsedilmesi onları bir mertebe daha yukarıdan iseviyet secde mertebesi gelmediği halde, bir mertebe yukarıdan, Muhammediyet'ten değil de İseviyet'ten bahsediyor gelmediği halde. Tevratta secde izinden bahsediliyor ama secde mertebesi oluşmuş değil. İseviyet geldiği zaman secde manası oluşacak. O zaman namaz kılanlar belki rüku ve secde yapıyorlardı. Yanlış anlaşılmasın, manasından bahsediliyor burada hakikatten. Secde mertebesi daha gelmediği halde secde izinden bahsetmesi Musevviyet mertebesinin kemalinin secde izinin, isrin yol izinin secdede bir üst makam secdeyle İsevviyette mahv u hal, halin mahvı ile sona ereceğini bildirmesidir. Burada müminler Museviyyetin bir üst (İseviyet) makamı ile ifade edilmektedir. Tevrat'ta ama bir üst mertebeden, gelecek isevviyet mertebesinden

bahsedilmekte. Museviyet mertebesindeki secde izi, tenzih'tir.

Rükûdan secdeye tenzih ile giden İseviyet mertebesi teşbihi ile kalkar. 2. Secdeye teşbih ile İsevviyet izi ile giden orada ruhu Muhammedi izi ile kalkar ki, Hakikat-i Muhammediye'nin temsilcisi olarak tahiyyatte oturur. İşte bu kemali bir makamdır. Diğerleri ise geçici haldir. Namazda kıyam; İbrahimiyet, rüku; Museviyet, secde; İseviyet haldir. Hal ise geçici değişkendir.

Tahiyyat, Muhemmediyettir. Bu ise makamdır. Ondan sonra selâm verilir namaz bitmiş olur. Makam olduğu için ondan başka bir yapılacak yer kalmaz. Bu makamın eseri ise tevhid nuru olan Nur-ı Muhammedidir. O kişileri alınlarında parlayacak olan nur ahirette parlayacak olan nur, (ahirette parlayacak olan nur) Nur-ı Muhammediyedir. 2/115 "Nereye dönerseniz dönün hakkın veçhi oradadır hükmü yüzlerinde iz ve eser olmuştur . "*Feeynama tüvellu fesemme vechullah*" ayeti yüzlerinde iz ve eser olmuştur. Yüzlerinin nurundan yarın ahirette ise bu mertebenin şanından onların yüzleri bütün yüzlerin içerisinden secde ve tahiyyatın hakikati izlerinden, herkes tarafından hemen tanınacaklardır.

İşte bu onların Tevrat'taki misalleri temsili nitelikleridir. Tevrattaki tanımlâma sıfat mertebesi, İncile dönük İncil'deki tanımlâma ise zata, yani Kurana dönük bir tanımlâmadır. Museviyyet mertebesi esma mertebesi ama sıfat mertebesine dönük, İsevviyet mertebesinden tanıtım ise zata dönük olduğundan zat mertebesi tanıtımıdır. Onların İncildeki meseleleri tevrattaki misallerini anlattı. İncildeki mesalleri vasıfları ise bir ekin gibidir.

SORULAR VE CEVAPLAR (07.06.2012 Sohbet: 15)

1.bölümde çok şükür dualarımızı yaptık, 2. bölümde de sorulu cevaplı sohbet benzeri karşılıklı konuşmalar yapalım inşallah.

SORU: CÜZ'Î İRADE VAR MIDIR?

Birinci sorumuz, cüzi irade var mı? İrade-i cüzi diye bir irade var mı? Klasik olarak derine inmeden cüzi irademiz vardır ancak bu cüzi irade her mertebede bir başka türlü faaliyettedir. Sadece Cenâb-ı Hakk'ın zatına olan zatına doğru olan Mi'rac yükselişte seyri sülukta fena fillah diye ifade edilen belirtilen yaşantısının da kişinin kendine ait hiçbir varlığı olmadığı tamamen hakkta fani olduğu hiç olduğu bir devrede bu devre uzun sürmemesi lazım gelmektedir, belirli bir olgunluğa da ulaşması gerekiyor, bu devre içerisinde kişi zaten fani olduğundan bu yüzden iradei cüzisi de yok olmuş olur.

Bundan sonra baka billah hükmü ile cenabı hak onu tekrar hayata cemiyet içine gönderirse, o zaman irade-i cüzi'si irade-i külli'ye devredildiğinden irade-i cüzi iradeyi külli hükmünde kullanılır. Demin bahsedilen bu, irade-i cüziyi kişi kimlik sahibi olarak bu iradesini kullanması gerekiyor. Cenâb-ı Hakk emirleri bildirmiş sınırlarım buraya kadar kulum diyor, buraya kadar gelen sınırda ben senin üstünde amirim bu kaçar göçeri yok senin bütün varlığın benim diyor. Ancak şu sınırların sayesinde de sen hürsün, işte hür olan serbest olan bir kimse bu serbest sahada hürriyetini nasıl kullanması lazımdır.

Akıl ile kullanması lâzımdır işte bireye verilen bu sınırlı akıl irade-i cüzi aklı. Bütün bu cüz olan iradeleri bünyesinde toplayan irade-i külli aklı kül diye de ifade edilen onunda kaynağı ilmi ilahi diye belirtilen husus bireylerde aklı cüz olarak faaliyete geçmekte ancak bu aklı cüz diye belirtilen şey cüzi irade cüzi akıl diye belirtilen şey bakın külli iradenin dışında olan müstakil bir sahada ayrı bir âlemde varlıkta olan cüzi irade akıl değil. Bu âlemlerin tamamı aklı küllün içinde aklı külün içinde olan birey iradeler aklı cüz ismini almakta. Aklı külllün dışında değildir.

Misal verelim, üzüm salkımı. Üzüm salkımın tamamı aklı kül taneleride aklı cüzdür. Bu kadar kolay misal. Ancak o

aklı cüz olan akıl belirli bir idrake geldi de dışa açıldı da baktı ki kendisi de o üzüm salkımına saplanmış üzüm salkımına tutunmuş orda duruyor, uzum salkımından gıdasını alıyor o zaman ben yokum üzüm var orda diyor bu fena hali kimliğini idrak ediyor, idrak ettiği kimlik de Hakkın kimliği olduğunu biliyor o zaman beşeri nefsi olarak benliğinin yok hükmüne geçmesi orada aklı cüz bitmiş oluyor. Ancak Cenâb-ı Hakk ona tekrar aklı cüz veriyor ama bu sefer aklı cüz nefsine bağlı değil ilahi akla bağlı olan bir akıl olarak o kişide seyrini devam ettiriyor.

SORU: BAŞIMIZA GELEN HER OLAY KADER MİDİR?

İkinci soru, başımıza gelen hadiseler kaderden midir bizden mi kaynaklanmaktadır? Her türlü hadise mutlak kader mi bizim hatalarımızdan mıdır? Uzun bir konu kader kaza bahsi.

Genelde onu yanlış ifade ediyoruz. Zahiri ulema yani resmi dinde, kader ve kaza olarak yazılır sıralâması. Kader ve kaza. Burada kader asıl, kaza ise uçtaki araba kazası insanın başına bir şey çarpması, kaza hadise olarak fiil olarak alınır. Aslında kaza bir program yani kaza hüküm hakim manasında. Cenâb-ı Hakkın ilmi iradesinde yaptığı programın adı kaza. Bunun madde âlemine döndüğünde tecelli ettiğinde zuhura çıktığında kader hükmünü alıyor. Kader miktar demek.

Kaza Allah'ın zatında ilmi ilahide olan ismine kadim denilen yerler yani mahlukun olmadığı bir yerdeki ilahi program. İnsanların aynları hakikatlerinin ismi kaza. Bu husus dünyada olan faaliyete geçtiği zaman, dünyada zaman söz konusu olduğundan, ilmi ilahide zaman olmadığından, bu program orada asılda. Bunun açılımı kader, kaderi yanlış anlıyoruz.

Kader kelime olarak miktar demektir. Kader kelimesini biz kaza yerinde kullanıyoruz yanlış olarak. Aslı kaza ve

kaderdir. Kader, kazanın tafsilatıdır. Yani kader bir fiiller manzumesi. Her gün o bir gün başımızdan geçen artı da olsa eksi de olsa o kader yani bir miktardır. Diyelim ki biz yüz şişe su aldık depoya koyduk , her ay diyelim bir şişeyi kullanıyoruz işte depodakilerin tamamı hüküm kaza, her ay bir parçasını almamızda kader miktar, miktar kullanıyoruz. Kaderi biz genelde kaza hükmünde kullanıyoruz. Kaza mahiyetinde. Ama işte kaza kader diyoruz ya neyi ifade ettiğinden haberimiz yok.

Günün 24 saat Allahın hükmü kaza. Ama 12 den sonra 1-2-3-4-5 tekrar 12 ye gelinceye kadar kader yani miktar. Şimdi bu süre içerisinde müdahale edeceğimiz ve edemeyeceğimiz tarafları vardır. Kaza-i mutlak/mübrem müdahele edemeyeceğimiz değiştiremeyeceğimiz taraflar, diğerler ise kaza-i muallak yani kendi kararlarımız ile lehimize ve aleyhimize olabilecek hükümlerdir.

Yukarıda bahsedilen irademiz ile biz gerçek manada kendimize hakim bilincinde, bu aletin/beden, bize ait olduğunu projelerini biliyorsak, bu sistem içerisinde bu aracı makine bu, hakk ile mana ile zahirin arasında mabeynci bu araç. Bu araç olmasa ne batın ile ilgimiz olur ne de zahir âlemle ilgimiz olur. İlmi ilahide oluruz hep, zaten vardır orda haberimiz yoktu hatta ondan daha ileriye gidildi elestü birabbiküm'de de vardık ama haberimiz yoktu. Öldüğümüz zaman bu yok olacak bizde fizik olarak yokuz ama biz ruhen gene varız. Dünyada maddi olarak faaliyet ve beden yok, ama biz varız. Bize bırakılmış olan 2 bölüm olarak, birinde nerden doğacağız cinsiyet ne olacak anne baba kim, dünyanın neresinde doğacağız öleceğiz bilmiyoruz, hayat süremizi de bilmiyoruz, "*mugayyebatı hamse/beş bilinmeyen*" diyorlar yani 5 bilinmez şey… ancak bunlardan bizi sorumlu tutmuyor Cenâb-ı Hakk.

Bize, "*sen niye bu anne babadan geldin*?" Diyebilir mi? Bundan mesul değiliz. Cenâb-ı Hakk murat etmiş bu şekilde ancak şükrederiz. Hangi anne babadan gelmişsek gelelim dünyaya gelmişiz şükredecek şey bu. Herkes ayrı kaynaktan gelmekte o ayrı. Ondan bizi Cenâb-ı Hakk sorumlu tutmuyor

bu bölümümüz kaza-ı mutlak tarafına ait. Birde muallak bize bırakılan 2 sütunun birisine dokunamıyoruz ama diğerini biz oluşturuyoruz muallak kader dediğimiz yerde hayatımızı sürdürüyor iken herhangi bir yaşımızda eğer şeriatı Muhammediye uygun davranmamış isek bazılarına zarar vermiş isek, kazanmak için oyun yapmış isek, bu yüzden bir müddet sonra olmayacak şeyler gelmişse bizi alıp hapse götürmüşlerse, yalan evraktan falan, bu işte kader-i ilahi değil kader-i nefsiye'dir.

Bizim suçumuzdan dolayı başımıza bir şey geldiyse onun sorumlusu biziz Allah değil. Ama her tertibimizi aldık, her türlü emniyetimizi aldık işimizi dosdoğru yaptık kapımızı kapattık gereğini yaptık, ama geldi hırsız bize zarar verdi. Onun suçlusu biz değil ama. Giderken arabanın her şeyi tamam, trafikte güzel ehliyet de var içki yok, trafiğe uyuyoruz. Yeşil de geçiyoruz. Devam ediyoruz yol bizim olduğu halde karşı kırmızıyken biri geçiyor bize vuruyor. O durmuyor bize vuruyor. Ayağımız kırıldı. Bunda bizim suçumuz yok işte o kader-i muallak tarafından hakk tarafından bize gelmiş oluyor orada suçumuz yok. "Bu benim kaderimmiş diyoruz" orada. Ama aynı şekilde karşımızdakine biz kırmızıda geçerek vurursak, bu sefer ayağımız kırıldı işte ondan biz mesulüz.

Suçu da cezası da bizim yaptığımız yanlış davranış tarafından görülen zararımız var. İçkili araba kullanma diyorlar bana bir şey olmaz diye. Farkında değil ne kadar içtiğinin sınırların hepsini geçmiş. Gidiyor, kaldırımda birine vuruyor. İşte vurulan kendisinin ilahi kaderi, Allah tarafından programlanmış o orada o kazayı yapacak siz de o anda oradan geçeceksiniz. Kim orada kurgulanmışsa o salisede. Vuran tamamen suçlu, vurulan ise suçsuz. Ama yine de çekiyor o kaderinden. Böyle olunca da insan muzdarip olmaz. Ama bir insan kendi eksiğiyle bir cefa gelirse o vicdani yükü çok daha fazla olur. Niye böyle davrandım davranmasaydım bu kadar aciz insan mıyım?

Özetle bizim suçumuz olmayan hadise de zarar görüyorsak o Haktandır ve mükafatı vardır. Cenâbı Hak bir

murad vermiştir, ufak tefek hadiseler çıkarır kuluna o bunları çeker kısmen iş yapamaz ama mükafaatı büyük olur 2 tarafta da. Cenâb-ı Hakk abes işlerle meşgul olmaz yapılan kaza türü şeyler aslında hakikati ilahiye ilmi ilahiyede melaike ikram tarafından o kadar ince hesap edilirki her 2 vasıta birbirine çarpacaksa , o kaza hükmü vasıtaların anahtar çevirdiği an başlar. Rastgele kaza olmaz.

Kaza hüküm demek zaten. Çarpışma demek değil. O çarpışma o hüküm ile orada oluşmakta. Bunu böyle dersek şöförün suçu ne diye soru gelir. İşte o diğer taraf zaten o arabaya binmesiyle baştan onun suçu arabaya bindiği an suçu sabit olmakta. Ama ortada fiil olmadığı için ceza vermek mümkün değil. Arabaya bindiği zaman o kişi frene balataya bakmadı vs. ya da sarhoştu, o şekilde bindiği anda suçu işlemiş oldu o. Öyle binmesi onun suçu, ama henüz fiil olmadığı için ceza verecek bir hadise yok işte Cenâb-ı Hakk onun suçunu vermesi için o kazayı ona orda yaptırıyor.

Hz. Ömer demiş ki bir arkadaşına, "Şu kişi beni öldürecek benim ölümüm şu kişiden olacak "diyor çok evvel. Yanındaki diyor ki, siz müminlerin emirisiniz. Reis-i Cumhursunuz. Tutsanıza onu öldürtsenize diyor. O da diyor ki "*fiil yok ki nasıl tutturayım*" diyor. Niyet var ama fiil yok. İşte şöför de bindiği anda istenilmeyen hallerde bindi sarhoş iken vs. suç işlemiş oluyor ama cezasını görmesi için fiil olması gerekiyor. İşte Cenâb-ı Hakkta o kişiyle onu irtibatlandırıyor, birisi o çarpışma anında fiil anında ondan sonra mükafat alıyor, diğeri ise cezasını görüyor. Başımıza gelen kader dediğimiz şeylerin bir kısmı ilahi olarak geliyor bundan mesuliyet yok ama kazancımız da yok, diğer şekliyle de bizden kaynaklanıyorsa biz sebep oluyorsak tabi ki onun dünyada da ahirettede cezasını çekeceğiz.

SORU: RABB-İ HAS'IMIZI NASIL TANIRIZ?

Üçücü soru rabbı hasımızı nasıl tespit edebilriz. Bu rabbı hasımızı tespit etmek mutlak mana da şu isim benim rabbı has'ım demek kolay bir şey değildir. Mümkün olabilir biraz takip edilirse mesela doktorlar bir kimsenin tansiyonuna bir yön vermek için veya tansiyonu hakkında ilaç vermesi için bir hafta kontrol yapıyor. Bir defa tansiyonun çıkması düşmesi ile ilaç verilmez. Sabah akşam kontroller sonrası değerler bakılarak ortalâma sonuca göre ilaç veriliyor.

İşte bir misal olmak üzere biz de bir hafta 15 gün sabah ve akşam olmak üzere 2 defa not alsak, bugün ben nelere yöneldim iç bünyemde ne isteklerim oldu ama mertçe açıkça nefsimizi kaydırarak değil iyi ve kötü aklımıza ne geldiyse hepsinin üstümüzde rabbı has'ın da tesirleri vardır. Artı eksi diye 2 sütun yapılabilir.

Neye meylim var? Ev istiyorum, iş istiyorum, eş istiyorum her neyse kişi 10 gün içinde neye meylediyorsa, istemedikleri, istedikleri neyse böylece kendi tefekküründen geçen belki de hiç aklına gelmeyen bir düşünce tarzı gelebilir. Bugün bu geldi şu gün şu geldi, bugün kiraz istedi karpuz istedi, armut istemedi. Mesela bunlar küçük şeylerdir ama iç güdüsü olduğu için onlarda esma ilahiyenin tesiri vardır. Her davranışımız mutlaka bir esmanın faaliyetidir. Ama bunlar bazen hakkın muharriki ile hakkın hareket ettirmesiyle olur bizi oraya sevk eder, bazen de nefsimizin hareketlendirmesiyle o şeyin peşinden koşarız.

Kişi böyle bir sütun yaparsa kişi 15 gün sonra, belirgin bir şekilde hangi yöne yöneldiğini kişi kendisi tespit eder. Hangi ahlak yönüne, ahlaksızlık manasında değil, hulk yani hulkiyeti fıtratı hangi yöne yönelirse ortaya çıkar. Bazısı çok uykum geldi, sabah geldi akşam geldi kalkamadım. Şu saatte çay içtim yedim doymadım dolaptan şunu alayım düşündüm, düşüncede bir fiildir bir istek belirtisidir böyle samimice ne gelirse aklına, - + 2 sütun yapılırsa, sonunda da tansiyon kontrol gibi bakılırsa kişinin üstünde hangi

ağırlık varsa hangi esmalar ise , böylece ilgili olduğu rabbı hasını az da olsa yaklaşmış olarak tespit edebilir.

Bir tek rabbı hass söz konusu değildir. Ancak söz konusu olan bazı isimlerin dozaj olarak o terkibin içerisinde fazla olması. Ama rabbı hasına yakın olan kişiyi oluşturan rablar iştirakidir. Zıt rabblar da olur ama kişi ikilemde kalır o kişi, hava burcu ikizler burcu balık burcu gibi, bu kimselerin rabbları karışık olur. O rabb da tesir ediyor, zıt rabblar tesir ediyor. O yüzden bir şeye karar verir, öteki rabb bir fişekler onu içinden. Bunlar da aynı.

Soru? Allahın esması ile bizimkiler pek uymuyor?

Nefsimizden olan zıttımız. Dünyalık şeyler okuyoruz o zaman nefsi ağırlıklı bir alim olmuş oluyor. İşte onu dedim samimi olarak okuyacak kitap mı okuyacak magazin mi kuran mı? İçinden gelir kuran okuyayım diye niyetlenir, öteki de bir gazete okuyayım der. İkisi de olacak ancak süreleri doğru ayarlanacak.

SORU: ÖLÜM NEDİR?

Dördüncü soru ise ölüm nedir? Bu hususta bir hadis vardır. Bir yerde rastladım hatta onun fotokopisini de çektim. Son olan o dosyaya da bunu koydum. Ressam dosyasına, ilgili çünkü. Sahihi Buhari tercümesi cil 11 sf 193 de kayıtlı Ebu saidi hudri'den rivayete göre, resullullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur (Ölümü bu kadar güzel açıklayacak başka hiç bir kayıt bu âlemde yoktur) tamamen vahiy bir açıklayış Kur'an değil ama kutsi hadisler bölümünde olması lazım "Kıyamet günü (hesap kitap görüldükten sonra cennete cehenneme gidecekler belirlendikten ve ayrıldıktan sonra), ölüm *"ak'lı kara'lı alaca bir koyun suretinde getirilecek."* Ne demek? Ölüm mahluk demek bakın. Yani halk edilmiş yani sonradan olmuş. Asılda olan bir şey değil ölüm, kadimde olan bir şey değil nerede

hadisde olan, yani zuhurda sonradan olan bir şey ölüm. Allahın varlığında ölüm diye bir şey yok.

Bir tellal "*ey cennet halkı*" diye bağıracak. Cennettekiler hemen boyunlarını uzatıp başlarını kaldıracaklar. Ne kadar güzel bir ifade. Bulundukları yerden çıkarak bakacaklar. Onlar bir başka şeylerle meşgul oluyorlarken, aralında sohbet yeme içme bir başka âlemdeyken, bir tellal ey cennet halkı diye bağıracak onlarda başlarını çevirip bakacak. Bulundukları yerden çıkarak bakacaklar. Şimdi bunun üzerine tellal bunu bilir misiniz diye sorar, o koyunu getirip gösteriyor, bunu bilir misiniz diye sorar? Ehli cennetin hepsi onu görerek "*evet biliriz, bu ölümdür*" derler. Ehli cennet demek ki daha evvelden bunu öğrenmişler. Nerde öğrenmişler. Biliriz diyorlar. ezbere gidilmemesi lazım.

Sonra tellal ey cehennem halkı diye yüksek sesle seslenir. Onlarda bakarlar. Ve bulundukları berzahdan çıkıp korku içinde bakarlar. Demek ki, henüz azap başlâmamış. Tellal bunu biliyor musunuz diye sorar. Onlarda hepsi görerek "*evet biliriz bu ölümdür derler*". Peki, nasıl oldu da her iki bölümde birbirlerine zıt olan cennet ve cehennem ehlinin hepsi ölümün ne olduğunu biliriz dediler o koyunu tanırız dediler. Çünkü hepsinin başıdan bir ölüm geçti.

Bizlerde namzetiz hepimiz ölüme namzetiz. Ve hiç birimizin de hangi gün hangi saatte öleceğimiz belli değildir. İşte bu öleceğimiz zamanında belli olması kazayı mutlaktandır. Eğer Cenâb-ı Hakk bize hangi tarihte öleceğimizi bildirmiş olsaydı, (Bildirmemesi rahmettir) o gün bize gelmezdi. Izdırabın en büyüğü olurdu bilsek ki 5 sene sonra şu şekilde öleceğiz bu ona ızdırap olurdu. Lütufta olsa herhangi bir şeyin vaktinin bildirilmemesi, başımıza gelecek şeyi bilmek kahırda olsa lütufta olsa zaman geçmez. Deseler ki, 5 ay sonra dünyanın en zengini olacaksın o vakit geçmez. Ama deseler ki, 5 ay sonra öleceksin. Gene o 5 ay ızdırapla geçer çok zor geçer. O yüzden kuranda bir kelime var ba'daten "*ansızın*" Kıyametten bahsederken ölüm kıyamet ansızın gelecektir. Gerçi bazı hastalık gibi belirtiler

olmakta ama yine de belli olmuyor doktorlar 3-5 gün yaşar diyor, kişi 10 sene daha yaşıyor. Doktorlar yaşar diyor, bakıyorsun ertesi gün gitmiş gene kimse bilmiyor.

Bundan sonra koyun suretindeki ölüm bakın, koyun değil koyun suretinde yani ölüm koyun şeklinde suretlendirilmiş. Alacalı hemde siyahlı beyazlı. Cennetle cehennem arasında boğazlanır (hakkın batınından zatından surete zahire insanlara çıkarmak bu bilgileri ne kadar büyük bir lütufta bulunmuş peygamberimiz bizlere bu bilgileri vermek suretiyle, Normal insan bunları nerden bilebilir).

Ey cennet halkı cennette ebedi yaşayacaksınız (bunların hepsi sağlâm bilgi) artık ölüm yoktur. Cehennem halkına da ey cehennemlikler sizde karargâhınızda ebedisiniz size de ölüm yoktur. Cehennem ehli Cenâb-ı Hakka dua edecek bizi öldür, öldür diye, ama ölüm bir defa idi burada ölüm yok.

Bundan sonra münadi yani seslenen bu gaflettekiler ehli dünyadır ayetini okur. Ayetin sonu "… vehum la yuminun," onlar iman etmezler diye, Meryem sureti 19/39; bu ayeti kerimeyi onlara okuyacak orada ebedi kalacaksınız. Bu hususta çok büyük bir senet Cenâb-ı Hakk bunların hakikatini idrak edenlerden eylesin.

Belirtildiği gibi suret olarak koyun neyi ifade etmekteydi, siyah beyaz alacalı koyun nefsi levvameyi ifade etmekteydi demek ki seyri sulukta gerçek manada yaşayarak kimse bu hakikatleri idrak ederek rüyada gördüğü o koyunları keçileri oğlakları eti yenen şeyi gördüğü zaman ölümü öldürmüş oluyor. Ondan sonra kendisi için artık gerçek manada ölmek yok olmak söz konusu değildir. Emmaredeki yırtıcı hayvanları, levvamedeki ehli hayvanları öldürmesi işte seyri sulukun ne kadar gerçekçi bir yaşam olduğunu bu hadisi şerif bile tasdik etmekte. Kullanılan sistem o, bakın o hayvanların öldürülmesi hakkında. Tarihi manada İbrahim'e gelen koçta burada bahsedilen koyun.

İbrahime gökten geldi o koç, ressama da gökten hayvanlar çizdiriliyordu ben içini dolduruyordum diyor, ibrahime dışı da içi de doldurulmuş geldi ressam olmasına

gerek kalmadı. Neden çünkü ona lütfedilmişti. Beytullahı koçtan sonra yükseltmeye başladılar. Koç kesildi emmare levvame işleri bitti ondan sonra bakara suresi bir sayfanın baş tarafında geçer, “ve izyerfeu ibrahime ve minel kavaidi ve İsmail, Rabbena tekabbul minna. İnneke entes semiul alim” diye dualarını yaparken beytullahın duvarlarını yükseltiyorlardır. Kabe ismini sonradan aldı. Peygamberimiz zamanında yapılan tamirden sonra kabe ismini aldı dört köşe kabe küb (Dört köşe) demektir.

İşte kişi evvela kendindeki hayvanat bahçesini biraz temizlemesi lazımdır. Ondan sonra yavaş, yavaş beytini gönül beytini kurması gerekmekte. Yapılan çalışmalar bu istikamettedir. Cenâb-ı Hakk herbirimize kolaylıklar ihsan eyleysin. Cenâb-ı Hakk ayeti kerimede bütün nefisler ölecektir demiyor. Bütün nefsler ölümü tadacaktır deniyor. Tatma ise yaşamın ta kendisidir. Yaşamayan kimse tad alâmaz. Tadacaktır diyor yok olacaktır demiyor ne kadar açık. İşte üzerimizde nefsi emmare levvame ahlakları gittikten sonra biz ölümü yani insanoğlu bu mertebeye gelen çok güzel tadacaktır. Ama emmareyle levvameyle yaşayan kimse ölümü acı olarak tadacaktır çünkü ölümü öldürmemiştir öldüremediği içinde ölüm onu öldürecektir.

Cennet ehli için, ölüm kendilerine bir müjde olacak derler. Ayetlerde de var, başlı başına ayrı bir konu ölüm konusu. Ölüm ve hayat Cenâb-ı Hakkın kendisi tarafından verdiği bir hususiyettir.

Birey olarak biz kendimizi bilemez bulâmaz isek aslında hala burada ölü hükmündeyiz. Ölü hükmünde olanında ölmesi diye bir şey söz konusu olmaz. Ne zamanki kendimizi idrak edeceğiz varlığımızı 2.doğuş olan ve veled-i kalp hükmüyle doğacağız o zaman biz yaşamaya başlâmış olacağız.

FETİH SÛRESİ 29. ÂYET MEVZULARI (08.06.2012 Sohbet: 16)

Sohbet konusu Sure-i Fetih. Sayfa 114, Muhammedur Resulullah diye başlayan 29.ayetin içerisindeki mevzular.

"Ve onların İncildeki meseleleri vasıfları ise bir ekin gibidir." Yani bundan evvel mevzunun ilerisinde, Tevrattaki misallerinden bahsetti, onların misalleri yüzlerinde secde izlerinden anlaşılır diye Tevrat-ı şerifte müminlerin vasıflarını bildiriyor daha evvel gelmiş kitaplar. Daha İncil yok iken, Kuran yok iken İsa ve Peygamberimiz yok iken gelecek olan peygamberin ümmetinin vasıflarını veriyor Tevrat-ı Şerif. Ne müthiş ifade. Şimdi yine Kuran-ı Kerim gelmemiş peygamberimiz gelmemiş İncil'deki vasfı "Ahmet" olan "Peraklitus" karşılığı, Ahmet olan peygamberin, peygamberliğini başka ayetler içerisinde veriyor. Onlar da 13 ü tutuyor, hangi ayetlere baktıysak, 13 ve Hakikat-i İlahiye kitabının, İseviyet bölümünde bu bağlantılar vardır oralara veya internete bakabilirsiniz.

"ve onların İncil'deki misalleri (meseleleri/vasıfları/tarifleri) ise bir ekin gibidir."

Belirtilen misal, daha Kuranî, zati hakikatler zuhur etmeden, kuran ve peygamberimizi yani zati zuhuru ortaya getiren, daha evvelki kitap ve peygamberler ef'al mertebesi itibariyle açıklâma yaptılar. İbrahimiyet mertebesi, Esma mertebesi olarak. Burası tam tarikat. Musa aleyhisselâmın hayatı gerçek bir tarikat hayatıdır.

Ayrıca özel olarak Yusuf'un (a.s.) hayatı gerçek bir tarikat hayatıdır. Bütün olarak en güzel kıssa. Onun başında "Ey habibim, senin bunlardan haberin yok idi, biz sana bunları en güzel kıssa olarak bildiriyoruz vahiy ediyoruz" demek suretiyle ne kadar büyük bilgiler veriyor. O da bize bunları aktarıyor. Bizde onun aktarmasıyla Allah razı olsun demek bile, çok küçük bir kelâm oluyor, övgü anlâmında…

Allah zaten razı olmuş ki ona habibim demiş, bu âlemlere

bize önder olması için göndermiş. Nasıl bir şükranda bulunacağız, ben bilemiyorum. Getirilmiş olan bu yüce lütufların karşılığının nimetini minnetini nasıl yapacağız ben bulâmıyorum genelde, Allah razı olsun diye söylüyoruz bunun en büyük karşılığı ne kadar geniş manada anlayabilirsek şükranımızı o kadar yapmış oluruz. Aksi takdirde lâfta kalır. şükürdür , "Allah razı olsun. Allahümme salli ala Muhammed" klişeleşmiş kelâmlarla onu övmeye kalkarız. İrfani manada/gerçek manada övmek için onu tanımak lazımdır, ne kadar tanımışsak şükranımız o kadar olmuş olur, ölçü onu tanımaktır.

Tanıdığı zaman kişinin indinde, o varlığın değeri artar. Tanınmayan bir şeyin değeri artmaz. Muhammed (s.a.v.) biliyoruz ama tanıyamıyoruz onu gerçek manasında. Bir ömür boyu bunun için uğraşıyorum ben tanımaya çalışıyorum. Rabbımızı daha tanımış değiliz. Hep birlikte gelen bilgilerle onun getirdiği bilgilerden "Allah razı olsun" Bu kelime çok cılız kalıyor. Aslında, kelime yüksek, rıza mertebesi, rıza gösteriyor, rıza mertebesi bakın, Allah razı olsun dediğimiz sahabe-i kiramın şu hadise, veda hutbesinde "*Ben size tebliğ ettim mi? ettim mi? ettim mi?*" sözünün karşılığında "Ettin ya Resulullah" razıyız demelerine benzemektedir. Senden razıyız demek "Görevini hakkıyla yaptın" demektir.

Ümmeti kaç yüz sene sonra, bin seneden fazladır, hep tasdik ediyor. Arifane yapıldığı zaman tasdik ediliyor. Ya rabbi, senden razıyız lafta değil. İlmen, ruhen, aklen ve nuran. Lisanen de ayrıca. Kur'andan önce, İncildeki ismide Ahmet Peraklit, Ahad gönlüne bir mim ilave ettiği adına Ahmet dedi. Ahad'ın ahadiyet mertebesinin, mim-i muhammedi ile Ahmet'e dönüşmesidir Ahad.

Nasıl bir hadise insanın beynini gönlünü patlatacak bir hadise. Ama düşünenler için tabi yani istediği kadar ahad, ahmet de milyonlarca tefekkür etmeden tekrar et.

İncil'de onun ve bizlerin, (bakın ne büyük şeref bu) biz dünyaya daha gelmeden bizden kasıt "Ümmet-i

Muhammed", şerefinden şeref alan, bizden/hepimizden bahsediyor, Cenab-ı Hakk. Bizim vasıflarımızı İncil'de kendi kavmine bildiriyor, bir kavim gelecekti ey kavmim. İsa, onların vasıfları böyle böyledir, diye iftiharla bahsediyor. Bundan büyük lütuf olur mu? Biz alt tarafı, dünyanın bir yerinde doğmuş zavallı kimseleriz, sıradan basit insanlarız. Cenab-ı Hakk bizi sıradan basit insanlar görmüyor. Çünkü zatının tecellisi var her birerlerimizde ve o günden bizim vasıflarımızı bize bildiriyor. Bugün biz Tevrat'ta da bizden bahsedilmiş diye şeref duyuyoruz, gurur kibir manasında değil şeref duyuyoruz. O şerefi de Cenab-ı Hakk vermiş. Onların İncil'deki vasıfları ise bir ekin gibidir. Şimdi o ekin nedir? gelecek. Belirtilen misal henüz daha Kurani zati hakikatler zuhur etmeden, Mertebe-i Muhammediye daha henüz âlem-i şahadete tenezzül etmeden, daha gelmeden, (o mertebe bilinç mühendislik mertebesi daha inmemiş, âlem mühendisliği) henüz âlem-i şahadete nüzul etmeden evvelki Muhammed aleyhiselâm ve ümmetinin bazı özellikleri.

ÂLEM-İ ŞAHADETE NÜZUL ETMEDEN EVVELKİ MUHAMMED ALEYHİSELÂM VE ÜMMETİNİN BAZI ÖZELLİKLERİ.

Bir misal olmak üzere; mertebe-i İseviyetten, onun zuhur mahalli olan Hz.Meryem oğlu isa'nın lisanından misalli olarak bize bildirilmiştir. Hakikat-i Muhammediye'nin ümmetinin bazı özellikleri Meryem Oğlu İsa'nın lisanından misaller olarak bildirilmiştir. Ne büyük şeref konusu manevi şeref.

Hakkın indinden gelen bir şerefle bir yücelikle bilgelikle. Ne kadar iftihar etsek, peygamberimizle kendimizle (nefsi manada değil, rahmani, ilahi manada) azdır. Ancak bugün İncil ismi verilen kitaplarda böyle bir tarif yoktur. O halde Kuran'ı Kerim'in inkar edilemez şekilde tekrarı ve dosdoğru olan bu misali, ikinci defa Hakikat-i Muhammediye

lisanından bizlere bildirilip bu hususta bilgi verilmektedir. Allahın kitabı kişiye göre olur mu? Matta'ya göre İncil, Markus'a göre İncil (v.s.) Hüseyin'e göre Kur'an desek, olur mu böyle bir şey?

İsimleri yanlış, daha bunun bile farkında değiller. Beşerin yazdığı kendi hayalinden ürettiği yazılara İncil diyorlar. Ellerinde başka bir varlık olmadığı için o hayali şeylere yapışmışlar. Taş gibi, Neden? Çünkü başka malzemeleri yok, onu allayıp pullayıp yorumluyorlar, bu bizim Kitab-ı Mukaddes (Ahd-i cedit) Ahd-i atik de eskisi, (Tevrat-ı şerif) İkisinin toplâmına da kitabı mukaddes diyorlar, onlar diyedursunlar bizim onlarla işimiz yok.

Kuran-ı Kerim de Musevviyetten bahsediyor, İseviyetten bahsediyor. Kurandaki İseviyet Museviyet bizi ilgilendiriyor. Eğer onlar bizi ilgilendirmemiş olsa mertebeler olarak, Allah onu bildirmezdi bize. Yoksa israiloğullarının tarihinden bize ne. Bize bildirilmişse bunlar mutlak bir hüküm vardır, ibret için. Bu peygamberlerin bizimle ilgili bir mertebesi vardır. Bize lazım olan onların yerlerinin ne olduğudur.

Kuran-ı Kerim Âdem'den başlayan seyirler gelmiş, bu seyir içerisinde peygamberler var, bunlar ister İsrail, ister Araptan olsun bu bizi ilgilendirmez. Irkçılık bizi ilgilendirmiyor. Cenab-ı Hakkın öğretmenleri ilgilendiriyor. Allah Yunus, İdris, İsa demiş. Biz bunu kabul edeceğiz, ırk olarak bizden olması, ruh olarak onların hepsi bizde. Ruhta ırk yok. Mertebesi itibariyle hepsinde hakkın tecellisi vardır.

İşte Allahın okulunda peygamberimizin başöğretmen olduğu okulda bunlar öğretmenlerden ibaret. Bu öğretmenlerinde hepsinin okulda yeri var. Nasıl ki, Âdemden Muhammed aleyhisselâma bir seyir var, işte biz de Ümmet-i Muhammed olarak bu seyr-i süluk'u geçmemiz gerekiyor. İnsanlık Âdem ile başladığı gibi bizimle beşeri insanlığımızdan ilahi insanlığımıza geçişimiz Âdemi hakikatleri idrak etmekle ancak mümkün olur, başkada yolu yoktur. Ben bulâmadım, insanlık tarihi de zaten bulâmamış. Âdem ile başlıyor başka seçenek yoktur. O olmuş artık

kimsenin başka Âdem getirecek hali yok, tarih nasıl yaşanmış ise tarihi gerçek sıralâmada bir derviş de gerçek manada seyr-i süluk yapacak ise Âdem aleyhisselâmın hayatını 50-100 defa okuması lazım ve kendinde tatbik etmesi lazımdır. Tabi zıplayıp gökyüzüne cennete çıkıp orda meleklerle konuşup yeryüzüne "İhbituu" hükmüyle gelecek hali yok, bunları kendi bünyesinde birey olarak yaşaması gerekiyor. İlmi manada gerekmektedir.

Âdem aleyhisselâmın yeryüzüne inmesi demek, kişinin hayal ve vehim âleminden Âdemî mana olarak beden arzına bu idraki indirmesidir. Bugün ve geçmişte gelecekte yapılan Âdemi tatbikat seyri sulük başlangıcı. Beden arzına manay-ı Âdemi indirmezsek onun üstüne bir şey kuramayız. İnsanlıkta Âdemle başlıyor, hakikatimizde Âdemi hakikatleri idrak ile başlıyor. Kapısı o, oradan geçerek anlaşılır. Ben ümmet-i Muhammedim bu kadar zikir yaparım, bu kadar teşbih çekerim, oruç tutarım, hakka ulaşırım. Ulaşırsın ona kimse bir şey demez, buyur saha burada açık, kimse kimseyi zorla çekip bir şey yaptırmıyor. O halde Kuran-ı Kerim'in inkar edilemez şekilde tekraren ve dosdoğru olan bu misali 2. defa hakikati Muhammediye lisanında yani İncil'de bu ayet vardı ama kaldırdılar. İkinci defa aynı İncil ama kuranın hükmü ve koruması altında geliyor.

İkinci defa bu ayet geliyor. Kuran-ı Kerim ile sabit olarak geliyor, diğerleri kaldırmışlar aslında kaldırma diye de bir şey yok. Unutulmuş manasında diyelim biz ona, çünkü İncil diye kayıtlı bir kitap gelmedi yeryüzüne. İncil kitabı var ama yazılı Tevrat, Kuran gibi suhuflar gibi kayıtlı bir kitap gelmedi yeryüzüne. Peki ne oldu o zaman nasıl oldu da İncil çıktı? İncil; kelimetullah olan, Allahın bir kelimesi olan ki, kitap kelimelerden meydana gelir. İsa aleyhhiseelâm Cenab-ı Hakkın İncil ismindeki kelâm kitabıydı. Kendisi kitap idi. Yazılı bir kitap gelmedi İncil diye. Kuranın içinde bize bildirilen İseviyet ayetleri, Meryem anadan bahseden ayetler, Kuranın içindeki İncildir, kayıtlı İncil bunlardır. İşte İncil'deki meseleleri Kuran'ın içine alıyor ve Kuran bize gerçek manada İncili getiriyor. Demiyor mu zaten 4 kitabın

manası hepsi Kuran'dadır. Hayali değil bu şekilde, her söz ezber değil bilinçle deniliyor. Bu ne demek istiyor anlâmak lazım. Musa aleyhisselâmdan bahsedilen bütün ayetler Tevratî ayetlerdir. Tevrattır. Kuranın içinde muhafaza edilen, Allah kendi kitabını korur dediği, yenilenmiş bozulmuş olanın unutulup çıkarılmış olan ayetlerin hakikatleri bize Kuran'da bildirilmiştir. İncili ayetler bize bildirilmiştir. O yüzden, Kuran-ı Kerim kitap ve manaları kendi bünyesinde toplâmıştır. Âdemden bahsetmesi ilk insanın yeryüzünde nasıl oluştuğunu seyr-i sülukta da bir insanın salik, yol ehli, derviş diye belirtilen kişinin ilk kemalat ilk başlangıç tefekkürünü hareket etme plato sahasının, pistinin, iskelesinin, diyelim hangisi olduğunu bize gösteriyor. İşte biz Âdemiyet iskelesinden Muhammediyet teknesine binemediğimiz sürece hakk deryasında yolcu olmamız tamamen hayali bir şey olur ama sevap ve cenneti kazanır mıyız? Kazanırz, o ayrı.

İNSANIN HEDEFİ NE OLMALI

Hedefimiz nedir? Hakkı mı? Allahı mı? Cenneti mi hedef aldık. Cenneti hedef aldıysak ameller belli. Ama hakkı hedef aldıysak yapılacaklar yine belli kişinin önceliklerine kalmış. Ancak şunu da belirtelim, Cenab-ı Hakk ahireti ön plana almış, ahiretten kasıt da hakikat-i ilahiyeyi idrak etmektir, insan olmak üzere dünya işlerini terk ederse bu da yanlış olur. Çünkü sahayı gayri müslimlere bırakmış oluyoruz dünyayı onlara teslim etmiş oluyoruz bu da olmaz. Bir ilim adamı, bir mühendis mesleğinde en üst dereceyi zorlayacak ki, biz onlardan ilim satın almayalım. Onlar bizden alsınlar ki onlara muhtaç olmayalım. Şimdi herkes insan-ı kâmil ama cepleri boş. Ne işe yarayacak, yine zengine muhtaç olacağız.

Efendim, biz hakka teslim olduk hakk bize bahşeder. Amenna mutlaka. Ancak Cenab-ı Hakk, bizim lüksümüze kefil değil, rızkımıza kefildir. Ama bugün asgari müşterek, bir pantolon, gömlek giymemiz gerekiyor. Eskisi gibi hırpani,

yırtık giyinmek dervişlik değil, bu kaçmak biraz. O halde dünya içerisinde vuracağımız yumruğumuzu nefsimize karşı, bidat ehline karşı, biz yolumuza devam edeceğiz.

Cenab-ı Hakk bize yolunu açar kolaylaştırır. Ben de 50 seneden fazla esnaflık yaptım, bu uğraştığımız şeyler tali şeyler. Meslek nedir terzilik yaptım 12 yaşımdan beri ilkokuldan beri, daha da yeri geldikçe kendi işlerimizde olsa yapıyoruz. Dünyayı terk etmek değil bu işleri yönelmek. 2 kürekli gibi, tek kürekli kayık gitmez. İşte ancak bugün İncil ismi verilen kitaplarda böyle bir tarif yoktur. Kuran-ı Kerimin inkar edilemez şekilde tekrarı dosdoğru olan bu misali 2.defa hakikat-i Muhammedi lisanından peygamberimizin lisanından Allahın bildirmesi ile, bizlere bildirilip bu hususta bilgi verilmektedir. Yani misali bir haber verilmiş oluyor.

Evvela lisan-ı İseviyette zuhur etmiş ancak bu benzeri ayetler gibi tarif edilmiştir. Kuran-ı Kerim ise 2.defa lisanen lisan-ı Muhammedi'den bir daha yok ve kayıp olmamak üzere, (bakın bu ayet İncilde geldiği zaman kayboldu) Kuran-ı Kerim ile Allah'ın ve peygamberin tasdiki ile, lisan-ı Muhammediyetten kaybolmamak üzere kayda girmiştir. Bu misal manay-ı İseviyetten daha henüz gelmemiş, daha sonradan gelecek olan manay-ı Muhammediyetin nasıl bir vasıfta olacağı kendi iç öz hakiketleri tarafından izah edilmeye çalışılmasıdır.

İseviyet metebesinden muhammediyet mertebesinin, tahkik ve tatbik edicileri, ümmetinin halleri daha o mertebeden anlatılmaktadır. Ancak İseviyet hakikatinin muhammediyet hakikiatini hakkıyla anlâması mümkün olmadığından en azından daha üstün bir mertebede olacağının farkında olarak böyle bir misal olarak onlar gelmeden evvel onların özelliklerine göre bir fikir yürüterek misalde belirtildiği üzere bildirilmiştir. Bu güzel misali, 2 yönden ümmetinin zahiri ve batını olmak üzere inceleyebiliriz. Yani onları İncil'deki vasıfları bir ekin gibidir.

Birinci yönü genel müminler içindir. Ahir ehlidirler, sadece misalin zahiriyle onu okuyarak yetinirler ve

sevinirler. Hele içlerinde ziraatcılar varsa biraz da duygusal olarak tohum yere atıldıktan sonraki hallerini zahiren yaşarlar. Yani buğdaylar yere atıldığı zaman diğer ekinler topraktan çıkar yükselirler. Bu diyor ekin gibidirler hoşlanırlar o güzel verimli tarla fırça gibi fışkırdı yerden sevinirler zahiri manada. Buğdaylar çıkmaya başlayınca sevinç duyarlar bu ziraate bir zeval gelse çok kuraklık, yağış vs. o zamanda üzülürler. Aslında onlar o ziraatten gelecek kazancı üstte tutmaktadırlar. Bu misal onları fazlada ilgilendirmez, düşündürmez. O kuyup geçmeleri bu yüzdende sevap kazanmaları yeterli olur. Bu ayeti kerimeyi okuyarak geçmek sevap kazandırır. Manasının üzerinde durmazlar.

İkinci yönü, ayetin batini yönü ise, irfan ehli arifler içindir ki, batın ehlidirler. Bu ayet-i kerime de bir bakıma müteşabihdir. Çünkü misal benzerleri teşbih yapıyor. Müteşabih ise misal benzerinden aslına yol bulmaktır. Yani müteşabih misaldir, misal ise benzerinden aslına yol bulmaktır kıyas olarak. İseviyetin aslı yani İseviyet mertebesinin aslı teşbihdir. Museviyet mertebesinin aslı tenzih yukarda olan yani teşbih, idrakimize sunmak için kolaylaştırmak için.

Teşbihler misaller olmasa hiçbir şeyin aslını hemen anlayamayız. evvela misal verilecek budur diye bir kapı açılacak, aslına giden kapı misal ile ondan sonra misaleden teşbihten hakiketine yol bulunacak. İseviyetin aslı teşbihtir.

Bu ayeti kerime de İncilî olduğundan, (İncil mertebesinden olduğundan) tamamen İsevi ve teşbihattır. Bu ayette bize benzetmeyle bildirilmiş. Çünkü, bir yerde bitkiden bahsediliyor, bitkiden misal verilerek insandan bahsediliyor teşbih yapılıyor. İsevidir bu ayet ve teşbihattandır. o halde teşbihten asla yani tevhide yol bulmak gerekmektedir. Teşbihatında kalırsak yine orda da kalmış oluruz. ayet devam ediyor "kezer'in..." ekin gibi, bölüm, bölüm bunların..onların İncildeki vasıfları ekin gibidir ziraat edilir yani gövdesi yükselmeye başladığı haldeki ..Genel olarak ekinden kasıt topraktan çıkan bitkisel

yiyecektir. Bitki mertebesidir. Yiyecek mertebesi.

ÂLEMDEKİ ÜÇ MERTEBE

Bu âlemde 3 türlü madde var.

1- Madenler mertebesi

2- Bitkiler mertebesi,

3- Hayvanlar mertebesi.

Buğday bitkiler mertebesinden, bitkisel mertebedir. Anası ise topraktır. Bitkinin anası topraktır. Her türü için mutlaka bir tohum yani öz gereklidir. onun aslı hakikati gereklidir. Aslında bu misal ile batınen isa aleyhisselâmdan bahsedilmektedir. Ekin diye bahsedilen isa dan da bahsedilmektedir. Onun tohumu özü hakikati isevi olan manai isadır. yani isa aleyhisselâmin hakikati iseviyet manasıdır. Mana-i isa, zer'i/ekicisi ruhul kudüs cebrail aleyhisselâmdır. Ekildiği yer ise meryemin toprak bedenidir. Mana-i iseviyet belirli bir süre orada durduktan sonra yani tohum olarak orada durduktan sonra filizlenmeye başladı sonra filizini ihraç etti çıkardı onu güçlendirdi kalınlaştırdı sapları ayakları üzerinde sureti isa dümdüz doğrulmuş oldu. Yani burada bahsedildiği ayakları üzerinde dümdüz durur (gelecek ayette) cebrail aleyhisselâmın meryem ananın toprak bedenine, nefha-i iseviyeyi meryemi nefha-i isayı onda mevcud olan iseviyet manasını nefyetti. Orda çıktı filizlendi, isa olarak mana-ı isa olarak dümdüz oldu yükseldi ve kemale ermiş bir bitki olarak çıktı ortaya. Tabi orda insan olarak çıktı ama burada teşbihat yapılıyor.

Bu hususa ayrıca şu da misal verilebilir, hani doğumu yaklaştığında Cenab-ı Hakk meryemi şehrin dışında hurma ağacının kütüğü olan bir yere göndermişti de kısa bir süre sonra, o kütük filizlenip taze hurma vermişti. İşte bu hususta misale uygun olarak, manidardır. Yani orada filizi kökü güçlendi diyor ya meryem ananın geldiği yerde hurma

kütüğü varmış ve yeşilleniyor kurumuş şey, hurma veriyor, Cenab-ı Hakk git diyor altından su akmaktadır üstünden de hurma toplarsın diyor ve hurmaları sallâmak suretiyle yere düşürüyor. Ancak burada bir iş var, zekeriye aleyhisselâm kudusü şerifte mescidi aksaya meryem ananın odasına girdiği zaman raflarda bakarmışki yaz günü kış meyveleri, kış günü yaz meyveleri, Meryem de bunlar rabbımın lutfudur diyormuş, uçarak kaçarak değil olağanüstü hadiseyle geliyor.

Burada onunla bir kıyas var.. Ey meryem ağacı salla biraz meyve gelsin diye, diğerinde hiç bir çalışma gelmeden hazırdı meyveleri. Neden isanın derdine düştü hakk muhabbeti 2 ye bölündü o zaman hakk rızıkları biraz sallâmakla elde etmesi gerekti. Daha evvel çocuk sevgisi isa yoktu sadece ilahi muhabbet vardı, ilahi muhabbeti olanın Cenab-ı Hakk herşeyle vekili olduğunundan onun ihtiyacını melekler getirip koyuyordu.

Mihraplarda yazan "*Dehale aleyha Zekeriyyal mihrab*" ayeti bu hali anlatıyor. Bazılarında da fevellü vecheke şatral mescidil haram"

Bu gibi ayetler çok vardır camilerin mihraplarında. İşte bu da buna bir misaldir. Bu hal şimdi ziraatçıları yani Hz. meryem ile cebraili hayrete düşürdü çünkü ikisi de böyle bir hadiseye ilk defa şahit oldu. Semavi kitaplarda gerek cebrail gerek meryem böyle bir doğum ziraat hadisesi bildirilmemiş.

İncilde geçen teşbihli muhammediyet mertebesi hakkında muhammedi ümmetini tanıtma anlâmındaki teşbih bilgileri başka bir semavi kitapta geçmemiştir. Sadece isa İncilde, isa aleyhilselâmın doğuşuna da bu ayet bir misaldir o da aynı şekilde doğmuştur.

Ayrıca Kuran-ı Kerimin mülk suresi 67/24 ayetinde ve benzeri ayetlerde de bu halin kemali belirtilmektedir. "kul huvellezi zereaküm fil ardi ve ileyhi tuhşerun " de ki O zattırki sizi yeryüzünde zıraat zuhur ettirip yaydı ve ona toplanacaksınızdır. Bakın ziraatten bahseden ve insanları zirai bir oluşum olarak bahseden hakikati muhammediye

kur’anın da içindeki ayetlerinden ziraaten bahsetmesi.

Bu mucizevi haller mana-i iseviyeti güçlendirmek ehl-i küfrü de öfkelendirmek içindir bu mertebenin mahsülu fena fillah hakkta fani yok olmaktır..

Mertebi iseviyetin mezhebi latife gidip latif olarak kalmaktır. iseviyet mertebesi ruhul kudüs, ruh mertebesi olduğundan latif mertebedir bakın , mertebei iseviyetin hakikati latiften gelip yani latif olan cebrail aleyhiseelâmdan gelip mertebe-i ruhul kudüsden gelip, latif olarak latife gidip yani gene ruhul kudusden geldi meryem anaya geldi (kadın latiftir zaten), ordanda latif olan isa aleyhisselâm zuhur etti. İsa zamanında yaşayanlar onları bizler gibi insan zannetti . İçlerinden biri isaya yumruk atsaydı, yumruk arkasından çıkardı ruh yapılıydı onlar. Ancak az bir kısımında anneden geçen toprak taraf vardı Aslı ruh.

Latiften gelip latif olarak latife gidip latif olarak kalmaktır. Latif olarak hakka gitti. daha ölmedi isa aleyhisselâm gelecek 70 senelik ömrünün 33-70 arası 37 sene daha yaşayacak kıyamet hadiselerinde belirtilen ondan sonra evleneceğini de söylüyor bazı haberler. ve küllü nefsin zaikatül mevt, hükmüyle âlemde mevti tatmamış kimse kalmayacak. o ölümü tatmadı fena fillah mertebesinde göğe çıkarıldı. Hakkın zamanına göre 1000 sene 1 gün, 2000 sene gökyüzünde kalacağını.. 1 gün çıkacak 1 gün gelecek. 2000 sene o mana âlemine göre 2 gün.. dünyaya göre 2000 sene geçeceğini yaklaşık bir şeydir.

İşte kendisi, gelip o şekilde mevti izdirari/zorunlu ölümü tadış olarak ondan sonra kıyamet yaklaşmış olacak insanlık çok karmaşık olacak. Latifliğinde kemali buraya ulaşanlardan bazılarına da latif elbiselerin üzerine kesif elbise giydirilip geldikleri dünyaya Hz. şehadete müşahid olarka gönderiliriler.

Orada bilinmez bir suret içerisinde; yerine göre kesif ya da latif olarak hakka rahmet olarak yaşarlar..

Bir dörtlük vardır bunlar hakkında....

"Ne puş-u aba cem ol, ne puş-u aba fakrol ,

Bir bilinmez suret içre, padişah-ı âlem ol"

demişler İnsan-ı kâmiller için.

Ne çok, çok süslü elbiselerle âlemin içerisine girme, ne de fakr olarak sökük tozlu paslı da girme âlemin içerisine. Bir bilinmez suret içerisinde herkes ne giyiniyorsa aynı şekilde. Hiç kimse onun ayağından saçından nişanını bilmesin ölçü bu.. Suretin bilinmesin ama için âlemin padişahı olsun. âlemin padişahlığından geçtik kendi beden mülkümüzün padişahı olalım, kendimize hükmedelim. Buraya hükmeden âleme hükmeder. Bazıları paşadır, emrinde 10.000 kişi vardır kendine hükmedemez ne acı iştir. Oraya kanunla hükmeder o kanun gidince nefsinin kölesi olur o kişi. İşte o zaman zaten tamamen o makam nefsi makam ellerinden alındığından saltanat gidince, dünyanın belki en ümitsiz insanları olmaktalar ve çökerler.

Ne dikkat çekecek kıyafetlerle nede hırpani görünme. Bilinmez bir suret içinde âlemin kendi mülk âleminin padişahı ol nefsinin kölesi olma.

Sayfa 117,

ZAT; İRADE; KAVİL: Sohbet: 17

Sure-i fetih kitabından... ayeti kerimenin devam edilen bölümü ke zer'in ziraat ekin gibi, her meselede olduğu gibi güzel bir netice alınabilmesi için, 3 öğenin de kemalde olması lazımdır. Yani bize bir ziraat yapmak için 3 hususiyetinde ama hepsinin güzel olması lazımdır. Bunlar da fiil, fail ve meful'dur..

Bir fiil olacak, o fiili işleyen fail olacak, işlenilen de bir yer olacak ki o mef'uldur. Fiili alan yer. Şimdi ben şunu kaldırdım, bu bir fiil, kaldıran fail, bunu yerine koymak koyduğumuz yer de mef'ul. Yani fiili alıcı, hangi hadisede

olursa olsun bu 3 hal, bir fiilin oluşması içinde de belirtildiği gibi, Füsusul hikemde Muhyiddin Arabi hazretlerinin de çok acık olarak belirttiği gibi, bir fiilin oluşması, bu âlemlerin oluşması 3 asla dayanmaktadır. Onlara da şöyle isim verilmekte. Zat, irade ve kavil diye..

Bir fiil zat, irade ve kavil.(söz yani emir yani kün).. Cenâb-ı Hakk ezelde zati ile bu âlemleri var etmeyi, yani bu âlemlerdeki tecelli etmeyi diledi, iradesiyle programı uygulâmaya başladı, bakın bir zatı olacak, her birerlerimizin bir zatımız olacak, o zatımızın bir ilmi bilgisi olacak, onu ortaya koyacak da iredemiz olacak, bilgimiz var koyacak iredemiz var o bilgi hapiste kalır. Bu bilginin de ne olacağını zat irade kavil, yani sözle kelâmla ortaya çıkaracağız. Bu 3 oluşum; fiil fail mef'ul olarak da ortaya çıkmakta, yani evvela işlenecek bir işin olması, sonrada onu işleyen birinin olması, işlenecek yerin olması lazımdır.

Mesela ekin ziraat gibi, ekim işinin olabilmesi için

1- Tohum lazım,

2- Ekici bir kişi lazım fail yapıcı lazım,

3- Ekilen yer gerekmekte.

Ayrıca bunlar en güzel bir şekilde uygulanmalıdır ki en verimli ve kaliteli bir ürün elde edilmiş olsun. Önce ekilecek şeyin çok iyi seçilmesi lazımdır. Evvela tohum sağlıklı olacak. Sonra o tohumu çok iyi bir ekicinin uygulâması lazımdır. Onun derinliği her tohum için belirli bir ölçüdedir yüzeye daha sığ ekilecek tohum başka daha derine ekilecek başka. Sığa ekilecek tohumu derine ekersen verimli olmaz harap olur. Tohumu iyi bir ekicinin uygulâması lazımdır. Üçüncü olarak da, ekilecek olan yerin çok iyi temizlenmiş, tımar edilmiş olması lazımdır. Ancak bu tür bir ekimden sonra verimli kaliteli ürün beklemek mümkün olabilecektir. Bu kalitenin aslı da meyvesi de Hakikat-i Muhammediyedir.

Şimdi, gelelim bu halin misali, "ke/gibi" harfinde. bakın, bir bakıma ke, burada gibi manasında. Kelfahhar, diyor hani insanın yapıldığı, kuru balçık gibi güneşte kurumuş gibi,

gibi/ke oradaki ke, ke zerrin diyor ya, gibi yani ziraat ekin gibi. den gerçek gibiye kendimize uygulâmaya çalışalım da gibiden evete yani misalden hakikate geçelim.

Şimdi diyelim ki içinde pili yok bu aletin, ses alma kaydı gibi ama misal olarak, ses alma kaydı gibi. Bu bunun misali ama gibinin yerine, benzerinin yerine hakikatini getirdiğimiz zaman gibi değil kendisi olmakta. Şimdi, gelelim bu halin misal ke gibiden gerçek gibiye yani kendimize uygulâmaya çalışalım.

Biz evvela insan gibi varlıklarız. Yani insan namzetiyiz. Her birerlerimizin ayak üzerlerinde duran evvela idrak ve şuurumuz olmadığında bizim ismimiz dabbedir. Ayak üzerinde gezinen varlık manasında. Onun diğer ifadeyle debelenen, naptığını bilemeyen varlık gibi ama hayvan gibi değil. İnsanla hayvan arasında bir varlık. Hayvan olsa açıkca ifade edilir. Burada dabbe deniyor. Dabbeden kasıt dikey hareket eden varlık, hayvandan kasıt yatık olaraktır. Kendimize uygulâmaya çalışalım da gibi'den evet' misalden hakikate geçelim. Yani biz insan gibi varlık benzersi yani insansı varlık iken, insan olalım bakın gibiden hakikate geçelim. Oradaki ziraat gibi, yani ekin gibiden ekine geçelim. Yani bir ekin tarlası resmi var diyelim. Bu tarla gibi, diyoruz ekin tarlasına ama ayağımız çamura batsın yeşillikler arasında dolaşalım tarlanın kendisini görelim gibisini değil. Ayette "gibi" misal veriyor benzetiyor işte biz o gibiyi yaşantıya geçirelim tatbikata geçirelim.

Nasıl ki her bilgi evvela nazari olarak işte motor gibi resim yapıldığı zaman motor gibi deniliyor, motorun kendisi değil gibi.

İşte o gibiyi alalım, gibi bize program olsun motorun kendisini yapalım biz, ne yapacaksak. Namaz kılacaksak namaz kılıyor gibi yapmayalım. Bizi görüyorlar namaz kılmış gibi kılmıyor diyorlar. Bir münafık geldi bize uysun diye öyle hareketler yapıyor namaz kılıyor gibi ha yok gibisi yok , namaz gibi namaz olsun namazın kendisi olsun gibisi olmasın.

İşte bu uygulâmaya çalışalım da gibiden evete misalden hakikate geçelim. Bizler ki hasbel kader suret olarak sureti Muhammediden sonra dünyaya geldiğimiz için zahiren sureti Muhammediye ile şereflenmiş isek de, bu dünya hayatı bir rüya hayali bir yaşam olduğundan gerçek olarak bunun farkında değiliz ve biz bugün dünyada yaşıyor gibiyiz. Bu kelime gerçekten gerçek bir cümledir.

Biz dünyada yaşıyor gibiyiz. Neden? Çünkü dünya rüya âlemidir. Peygamberimizin ifadesiyle -bunu başka kimse söylemiyor- misal âlemi bu dünya, uykuda uyuyanın rüyası gibidir diyor. Dünya hayatının tamamı. Peki rüyada uykuda gördüğümüz uykudaki ise rüya içinde rüya olarak tabir ediliyor. Farkında değiliz ve bu yüzden çok şeyde kaybetmekteyiz. Yani öyle şerefli bir şekilde bu âleme geldik, ama biz bunun hakikatini idrak edemediğimizden yaşıyor gibi yaşıyoruz.

Hakiki manada ise henüz yaşamıyoruz. Neden? Çünkü gerçek olan (Hakikat-i Muhammediyede olan), Hakikat-i Muhammediyenin zuhur mahalli olan hakikat-i insaniye'yi bulmuş kendimizde ulaşmış değiliz. Bu güzel dünyada bulunan o gerçekten çok güzel olan Hakikat-i Muhammediye'ye ulaşamadan gidersek bizlere çok yazık olacağı aşikar. Suret-i Muhammedi olarak değil, Hakikat-i Muhammedi ümmeti olarak ki bize yakışan, istenende odur zaten.

Ke'zer'in ziraat ekin gibi diye ifade edilen lisan-ı kur'anî'nin, onlar ziraat ekin gibidirler, yani öyle topraktan fışkırırlar, canlı taptaze ve ümit vaad eder. Onun ümit vaad ettiği başaklarıdır. Ziraatçı başağı için toprağa eker, filizlendiği zaman kökler yukarı çıktığında memnuniyet duyar. Vakti geldiğinde yağmurlar yağmıyorsa, filizlenme vakitleri geçiyor da daha minicik 1-2 cm çıkıyorsa o ziraatçı geç kaldığı için çok üzülür. Hububat çıkmıyor diye. İşte ziraat ekin gibi diye ifade edilen, lisan-i kur'ani'nin meratib-i ilahiyenin her mertebesinde o mertebenin hali olarak izahatı vardır. Yani ef'al mertebesinde bunun izahı vardır, orda fiillerin filizlenmesi gibi esma mertebesinde muhabbetin

gönül tarlasında filizlenmesi gibi, sıfat mertebesinde yani hakikat mertebesinde kişinin bireyinin –bakın- ilahi hakikat ağacının filizlenmesi gibi, marifet mertebesinde ise ağacın büyümesi ise ilahi kemalâtta meyveleriyle birlikte kendisini bulması gibi. Bu mertebede ise ifade edilen mertebe mertebeyi Muhammediyettir ki, mertebelerin üstünün alasıdır.

Muhammediyetin, Hakikat-i Muhammediyenin filizlenip de o kişinin bütün beden arzını verimli olarak sarması ekinlerin Hakikat-i Muhammedi bilgileri olarak, yükselmesi, yeşillenmesidir ki, yeşil de can, hayat demektir zaten. Burada tohum (bakın şimdi), ilimdir. Bu ziraat yapılıyor ya, tarlaya atılan tohum o hububatın kendi tohumudur ama gönül tarlasına atılan tohum ekilen tohum ilimdir. Bu hangi ilim, şeriat-fıkıh ilmi değil, Hakikat-i Muhammediye ilmidir.

Hakikat-i Muhammedi ilmi olan ilm-i tevhid, ledün ilmidir. ilahi ilimdir. Ekecek olan kimdir, arif-i billahtır. Bu ilim tohumunu ancak onlar ekerler. Çünkü bu tohum onlarda var başka yerde satılmıyor, çarşı pazarda yoktur Arif-i billahtır ki zahir ve batın hakkın zuhur mahalli ve yedullahtır, -bakın- o elle eker. Ekilecek yer olan toprak ise fena fillah mertebesi olan salik-i sadıktır ki onun üzerinde her türlü işlemi yapar. İseviyet mertebesinde misalle anlatılmaya çalışılan bu oluşumdur. Fena fillah, hakta fani olmuş olmasıdır ki, iseviyette yoktur. Olanı ise kendi mertebesinde museviyetten iseviyete geçiş halidir.

Muhammediyetin mertebesinden değil İseviyet mertebesini bildiren bir ilim, bir bilgidir. Bu toprak iseviyette yoktur diyor, iseviyet bir ruh hali, latif bir hal olduğundan madde olan ekilecek toprak yer o sahada yoktur olanı ise kendi mertebesinde museviyete geçiş halidir. Museviyette vardır bu toprak oraya ekilir, yani tenzihten teşbihedir, yani iseviyet mertebesinden bildirilen bu bilgi, museviyet mertebesine ekilir oradan iseviyet mertebesine ulaşılır, Ayette belirtilen geçiş ise teşbihten tevhidedir ki, Hakikat-i Muhammedidir. Filizini çıkarmış yani mana tohumu tutmuş, evvela aşağı doğru köklerini salmaya başlâmış, sonrada

güçlenerek yukarıya gönül âlemine güçlenerek çıkmaya başlâmış. Ayetin devamı böyle tabir ediyor, bulunduğu yerde kendi tevhid hakikatlerini sağlâmlaştırmış, kökünü kuvvetlendirmiş, sonra da kökünü kalınlaşmıştır.

Bu Muhammedi hakikatler yerleşmiş artık o kişinin varlığında sonra da, gövdesi üzerine yükselmiş istikamet almış, kendi gerçek yüzünün gövdesinin üzerinde yükselmiş istikametini la ilahe illallah Muhammedur rasulullah diye her yöne iletmiş. O ekin, o ağaç bütün âlemi kaplâmış oluyor.

Ayrıca kendi bünyemizde de kelime-i tevhid bütün varlığımız sarmış, orda her an her hücresi "la ilahe illallah" demekte. Ekincilerin bu hoşlarına gidiyor, bu ziraatın yükseldiğini görmeleri ayeti kerime devam ediyor. Bu hakikatleri ekip biçenlerin ulaştıkları netice "mutmainnilik" hoşlarına gidiyor, huzur duyuyorlar. Ziraatının hoşuna gitmesi, ke gibi ayrıca bizim varlığımızda bu ekinin –bakın-Muhammedur hasat olacak demek ne demek ya, hoşlarına gidiyor aynı zamanda bu hadise salikin bütün varlığının Hakikat-i Muhammedi programı ile düzenlenip kaplanarak şuurla yaşanmasıdır.

İşte Hakikat-i Muhammediden bahsediyor. Yani incilde ümmet-i Muhammedin vasıflarından bahsediyor teşbihat ve misallerle. Onlar ile kafirleri öfkelendirmek için, gerek zahir gerek batın ehli, küfür, örtücüler bu hakikatlere ulaşamadıkları için ister istemez öfkelenmektedirler. İslâmı müslümanca yaşayanlara öfkelenmektedirler.

Ayet devam ediyor, Allah onlardan iman edip salih amellerde bulunmuşlar için bir mağfiret büyük bir mükafaat buyurmuştur. Ne zaman ehli küfür örtücülerden yukarıdaki hakikatleri idrak edip de salih amel yani Hakikat-i Muhammedi üzerinde hayatlarını düzenleyip fiillerini ona göre işleyecekler, işte onlar içinde büyük mükafaat olan daha dünyada iken ayetel kübra, Hakikat-i Muhammediyeyi idrak ve kendi varlıklarını fetih etmiş, kendilerini fethetmiş olarak hayatlarının sonuna kadar bu huzur ve muhabbetle devam ettirmiş olacaklardır.

Şimdilik bu sureyi şerifi de vaktimizin varlığından bu satırlarla sona erdirelim. Cenab-ı Hakk cümlemizi, kelâmlarının içinde bulunan hakikatlerine erenlerden eylesin, yani Kuranı kerimin kendi kelâmları olan ayetlerin hakikatlerine erenlerden eylesin, varsa kusurlarımıza bakılmasın. 08.03.2009...

Bugün bu sabah kitabımızın pc yazılımlarının bittiği sabahtır el yazmalarına bundan evvelki umre seyahatinde başlâmıştır. Yeni bir umre seyahatine başlarken 12.09.2009 hakkın lütfuyla bitirdik. Özel bir lütuf daha oldu. Aynı zamanda bu akşam peygamber efendimizin doğduğu mevlüt gecesidir. İnsan düzenleyerek bu tarihe rastlatamaz. Bir taraftan mevlüt kandili, zati doğuşlar, diğer taraftan feth-i fütuhatlar nasip olsun. Rabbımıza şükrederek her birerlerimize irfaniyet yolundaki gerçekleri idrak ettirmesini niyaz ederim.

Selâmlar.

Not: Biraz daha devam ediyor. Ayetler bitti ama başka oluşumlar var.

2009 UMRESİNDEN NOTLAR

2009 umrede yazılan 2.bölüm. İlave olarak burasını aynı kitaba yazmışız. Fethin hakikati hakkında bir başka yönden tefekkür ufkumuzu geliştirmeye çalışalım. Mekkenin fethinin başlangıcı peygamber efendimizin gençliğinde yapılan, Beytullahın tamirine kadar dayanır. Mekkenin fethi hakkında ayeti kerime gelmişti. Mekkenin fethi hakkında bir başka yönde bilgi veriliyor (Bu yazı orada yazıldı. Umre 2009 da.)

İNSANLIK TARİHİNDEKİ MÜTHİŞ OLUŞUMLAR:

BİRİNCİ OLUŞUM: BEYTULLAHIN TAMİRİ VE KÛB (KÂBE) OLUŞU;

Hadiseyi bilirsiniz, Beytullahın kureyş tarafından tamiri söz konusu olunca Beytulatik yıkılmıştı, yenisi yapılacaktı ancak eldeki malzemeler yetersiz olduğu düşüncesi ile Beytullah-ın ölçülerini küçültmeye karar verdiler ve bugünkü ölçülerde inşa etmeye başladılar. Bu seferki inşa hali büyük bir manevi oluşumun başlangıcıydı. Adem peygamberden, Nuh tufanına kadar yeniden aynı temeller üzerine İbrahim ve İsmail aleyhiselâmların inşa ettikleri Beytullah/Beytülatik bu inşasına kadar aynı şekildeydi. Önde 2 köşe arkası oval bir şekilde bir yapı idi. Ancak bu seferki tamir sırasında ilk defa buna uyulmayıp malzeme yetersizdir diye, Beytullahın ölçülerini azaltmak zorunda kaldıklarını zannettiler.

İşte bu husus kendilerine hakk tarafından bir düşünce idi ve nefislerine uygun geldi bu düşünce. Hem az çalışacak hem az masraf yapacaklardı. Bu yüzden yakın gelecekte başlarına gelecekleri tahmin etseler Beytullahı eski hali üzerine inşa ederlerdi. Yani islâmiyetin geleceğini bilselerdi eskisi gibi bırakırlardı. Eskisi gibi olsaydı, İslâmiyetin zati tecellisi oraya uygulanamaz idi. Çünkü Beytullahta, Allahın evinde dünya üstünde yakında oluşmaya başlayacak büyük tefekkür inkılabına hazırlık yapılmakta idi. Kureyş buna âlet oldu Hakk tarafından farkında olmadan. Eğer bunu bilselerdi, saltanatın ellerinden gideceğini, Beytulatik'in arkasını yine yuvarlak yaparlardı. Hani "Hicr" diyorlar ya, duvarına da, hatim diyorlar. O kısmı kâbenin içine alırlardı.

O tarihten yaklaşık 2000 küsür sene evvel, o zamanın imkansızlıkları içerisinde ibrahim oğlu ismail ile, aynı ölçülerinde eski temelleri üzerinde yeniden kurabilmişler ise aradan geçen binlerce seneden sonra kureyşin o zengin, şaşaalı devrinde bir Beytullah değil benzeri bir çok yapıyı yapacak kudret ve imkanları var idi. Değil mi? Kıyas yapalım. İbrahim aleyhisselâm ve İsmail aleyhisselâm. O

gün orada toplansa toplansa 500-1000 kişi ancak çıkar, o imkansızlıklar ile tekniğin bile olmadığı belki keser falan nasıl yaptılarsa yonttularsa taşları onların bile olmadığı yaptıkları bir devrede kureyş'inde en zengin bütün tüccarların olduğu kervanların oradan geçtiği, ilmin yükseldiği teknolojinin yükseldiği aletlerin genişlediği bir zamanda bunu yapamamaları diye bir şey söz konusu değil, belki 50 bina yapma gücüne sahiptiler. Cenabı Hak onlara oyun oynadı, bunu fısıldadı kulaklarına, malzeme yok. İşlerine de geldi o zaman küçülünce uğraşta az olacak, ve oradan kısalttılar, peki kısalttıkları zaman ne oldu, köşe kazanılmış oldu. Köşeler makamdır yuvarlak olan yerde makam olmaz.

Evvelce Beytulatik/Beytullahın eski halinde önde 2 makam vardı. Biri ademiyet, diğeri ibrahimiyet makamı idi. Arkası yuvarlak olduğundan o tarihte de museviyet, iseviyet, Muhammediyet gelmediğinden, onlara zaten makam ihtiyacı yoktu, O yüzden ovaldi arkası ama peygamber efendimiz dünyaya geldi kendisinin, kendisine tahsis edilecek makamların orada, tespiti, temsili gerekiyordu işte onun için Cenâb-ı Hakk onlara, verdiği ilhamda, taşınız yetmez tuğlanız yetmez burdan keselim demeler, yok, Beytulatik'in Beytullahın köşelendirilmesi içindi oradan kısaltılması ama bunun farkında değillerdi.

Bu hususu Cenâb-ı Hakk onlara kapalı bıraktı onlarında bu durum nefislerine uygun geldiğinden Beytullahın bugünkü ölçüleri içerisinde açık kapalı olmak üzere 2 bölümde yenilemeye karar verip inşaatına başladılar. Duvarları yavaş yavaş yükselen Beytullahın yükseklik ölçüleri, hacerul esvedin koyulacağı yere gelince hacerul esvedi yerine koymak aralarında ihtilaf konusu oldu az daha savaşa başlayacaklardı. Her kabile o şerefe nail olabilmeleri için hacerul esvedi kendileri yerine koymak istiyorlar idi.

Buna göre bir çare bulmak için hakem usulüne başvurdular bu tarafa gelecek ilk kişinin hakem olmasına karar verdiler. Az bir müddet sonra, bekledikleri istikametten Muhammedul emin gelmekte idi, "Tamam bu

emin bir kimse olduğundan verileceği karara uyarız” dediler. Hemen hadiseyi anlattılar. Muhammed onlardan örtü istedi hacerul esvedin üzerine de konmasını istedi. Bütün kabile reislerinin o örtünün uçlarından tutmalarını söyledi, hacerul esved yerine doğru kaldırıldı . Daha sonra Muhammedul emin yerine koydu tartışmada halledilmiş oldu. Beytulatik yeni düzenlenmiş haliyle yeni fetihlere mal olacak şekilde, zahiren hazırlanmış idi.

İşte bu hadise; insanlık tefekkür ve yöneliş -fikri dönüm- tarihinde, bakın, zati tecelli mertebesinin zuhurunun yeryüzüne ve âlemlere, inmeye başlayacağı hakkında kesin delil oldu. Müthiş bir fetih ve nüzul başlangıcı hadisesidir.

Beytulatikin 4 köşe olması. Peygamberimizin diğer peygamberlerden üstün olması kendisinde zati tecellisi olmasından ve bunun içinde son peygamber, başka tecelli yok yer yüzünde. Zat tecellisinden daha üstü de yok. Onun için son resul son nebi oldu.

Zati tecelli mertebesinin zuhurunun yer yüzüne ve âlemlere inmeye başlayacağı hakkında kesin delil oldu Beytulatik in sonra ismi kâbe oldu, müthiş bir fetihle nüzul başlangıcı hadisesidir. Yeryüzündeki tefekkür tarihinin inkilabı oradan başlâmakta. Mekkenin fethi de orada daha başlâmakta peygamber efendimize peygamberlik gelmezden evvel kureyşten müslümanlara geçeceği, beytül atik'in 4 köşe olmasıyla başladı fetih edileceği -bakın- 4 köşe olması fethin bir ispatı ayrıca, müthiş bir fetih nüzul başlangıcı hadisesidir.

Kâbe diye belirttiğimiz isim Beytullah'a o Kureyş'in yenilenmesinden sonra verildi. Bakın bunu ezberden biliyoruz, Adem aleyhisselâmdan beri oranın kâbe olduğunu zannediyoruz. Oysa kâbe ismi peygamber efendimiz geldiği zaman tamirden sonra verildi. Kâbe oldu, kâbe küp demek 4 köşe demek. Daha evvel 4 köşe olsaydı başlangıcından beri kâbe denecekti. Onun için daha evvelki ismi Beytulatik ve Beytullah. Peygamber efendimiz ile kâbe oldu orası. Yani bütün tecelli-i ilahiyenin/zati tecellinin yeryüzünde nokta

zuhur olarak oraya yönelmesi, kâbe/kûb ve zat tecellisi oldu.

Yani kâbe ismi Beytullaha baştan itibaren değil, kureyşin yapısından sonra verilmiştir. İnsanlar bu isim daha evvelce de var olduğunu zannetmektedirler. Bu değişimin hikmeti daha sonra anlaşılacaktır. Neden orda kâbeye değiştirildi? Neden kesintiye uğradı? Orası daha sonraki hadiselerle anlaşılacaktır. Yenilenme inşaatı bitmiş zeminde arka tarafta 3 metre alan olan hicir ismiyle yanları hatim ismiyle çevrilen 1.25 metre yüksekliği olan duvarın içindeki alan, kapanmadan üstü açık yarım ay şeklinde olan bir bölüm dışarıda kalmış böylece köşeler 4 e yükselmiş idi ki bu görünüm kâbenin yakın geleceğinin batini zati oluşumunun başlangıcı ve habercisiydi. Ancak o sırada yeniden içi putlarla doldurulmuş idi her ne kadar o anda ne kadar putlar var ise de geleceğe dair haberler vardı o inşaatın değişim şeklinde.

İKİNCİ OLUŞUM: İKRA GECESİ

Muhammedul emine ikra gecesi Cibril-i emin nübüvvet ve risaleti getirince Muhammed emin, o gece hazret oldu efendimiz. Nübüvvet ve risaletle müjdenelenddiği faaliyete geçtiği o gün ikra gecesi kadir gecesi Cibril-i emin nübüvvet ve risaleti getirince Muhammedul emin olan Muhammed, Hazreti Muhammed, hazrete dönüştü. Hazret demek, hakkani vasıflarla hazır olan demek. Hz.Ali, Hz. Adem, diye kendilerine saygı duyduğumuz kimseler işte o hazret, hakkın varlığıyla hazır demektir. Hızır demek te bu demektir. Zaten hakkla hazır.

Dünya iman ve tefekkür tarihinde, Beytullahın/Beytulatikin kâbeye intikali; yani döndürülmesi zati tecellinin artık yeryüzüne nüzul inme zamanının geldiğini belirten inkilabın başlangıcıdır. Ancak müşrikler bunun farkında değillerdi eğer olsalardı, Beytulatiki hiç tamir

etmezler veya olduğu gibi eski hali üzeri inşa ederlerdi.

Evet dünya tefekkür tarihinin zati manada diğer mühim oluşumu ise belirttiğimiz gibi ikra gecesidir. Bu iki mühim hadisenin birbirine bu kadar yakın olması görüldüğü gibi tesadüf değil ilahi bir sistemin tatbikat ve seyridir.

ÜÇÜNCÜ OLUŞUM: MİRAC

Dünya tefekkür tarihinin en geniş manadaki üçüncü hadisesi Mi'rac gecesi ve o gecede oluşan müthiş hakikatlerin insanlık âlemine Hz Muhammed-in şahsında sunulmasıdır bildirilmesidir. O gece Hz. Muhammed (s.a.v.) efendimiz kendinde bulunan, Hakikat-i Muhammedi sonsuzluğunu idrak edip, ayetel kübrayı okuyarak ve müşahede ederek kendi varlık ve vechini gereği gibi idrak ve şuur etmiş, hiç bir beşere nasip olmayacak şekilde rabbını da müşahade ederek "*Men reani fekad rel hak*" yani beni gören hakkı görmüştür, terkibinde, kendi hakikatini de bizlere açık olarak bildirmiştir.

Ayetel kübra hani o gece miracta, necm suresinin 18.ayetine kadar bildirilen, isra suresinde 1. necm suresinin 18 ayetinde bildirilen o Mi'rac hakikatinde cenabı peygamber efendimizin rabbının büyük ayetini gördü. Tefsirler bunun ne olduğunu değişik şekilde yazarlar bazılarıda mealini verip geçerler büyük ayet Hakikat-i Muhammediyeyi kendi hakikatini o gece en geniş şekilde idrak etmesiyle yaşamasıydı mirac gecesi.

İşte mirac gecesinde peygamberin bir yere gitmedi aslında ama beşerin önüne bir sahne çıkarılmak isteniyor o sahne belirtildiği gibi mirac hadisesinde yazıldığı gibi sahnelendi. Beytul haramdan beytul aksaya gitmesi fiziki manada oldu o hadise ama ondan sonrası, kalktığı zaman daha halen yatağı sıcaktı diye ifade ediliyor. Ne kadar bir süre geçmiş olabilir ki çok kısa bir süre, bu kadar kısa süre içerisinde fiziki olarak bu âlemlerde seyir edilemez peki ne

oldu o zaman izahı nedir? İzahı; o bahsedilen ke zer'in/ ziraatçının hoşlanması gibi, kendindeki suretul Muhammedi, hazreti Muhammed çekirdeği kaynağı açılıverdi "kün" oldu. Hakikat-i Muhammediye olan bütün âlemleri kendi varlığında seyretti. Zaten bütün âlemlerin özü o, hülasası. Sıfat mertebesi diye bildirilen hakikatı muhemmedinin, idrakında bulundu. Orası gidildi. Ondan sonrası kendi bünyesinde batın âleminde olan bir hadise oldu . (Zaman genişlemesi gibi.)

İşte o hadisede onu beşer aklımızla idrak etmek mümkün değil, ama izahı kendi bir çekirdek olan nasılsa bir çekirdek cevizin içinde incir çekirdeğin içerisinde bütün âlem incir ağacı varsa, ama orda dürülmüş olaraksa sadece bir program olarak olduğu gibi, işte bizlerde de aynı şey var. Bizler bir çekirdeğiz, âlemler çekirdeğiyiz insanın yüceliği orda kendimizi aştığımız zaman bütün bu âlemler manen olarak madde olarak değil maddeye gerekte yok, latif mana olarak bunları idrak ettiğimizde bizde aynı hali yaşamış olmaktayız nefsi olarak. O bunu en geniş manada ki şanına da yakışan odur onun ümmetleri olduğumuz dolayısıyla onun nurundan nurumuzu aldığımıza göre, ve ebul ervah olduğumuza göre ruh babamız olduğuna göre baba oğlunun sırrıdır, babanın hakikati oğlunda kızında vardır.

O halde işte yapacağımız iş onu en geniş şekilde tanımak ondanda kendimize geçirerek tatbikata sokmak bunu hiç olmazsa ilmi manada bilinçli manada. Fiilen de gerektiği gibi kendi bünyemizde yaşamak işte hazreti Muhammed, onun batını olan Hakikat-i Muhammediyeyi güzel manada tanıyabilirsek o yoldan kendimize de tanışmış oluruz ve böylece rabbımızı tanımış oluruz, Allahımızı tanımış oluruz.

MİRACTAKİ BAŞKA BİR MÜHİM HÂDİSE:

Mi'rac gecesi oluşan çok mühim hadiselerden birisi de bilindiği gibi, beşere nasip olmayacak şekilde rabbını da

müşahede ederek, **"Men reani fekad rel hak"** bu kelime bu cümle bir sefer, peygamberimiz hiç bir şey getirmemiş olsaydı, sadece bu cümleyi söylemiş olsaydı gene onun hakikatı buradan anlaşılırdı *"bana bakan hakkı görür"* diyor. Ne kadar müthiş ifade ciddi mesele. Biz bunları ezberlemişiz, sanki gazete haberi okuyormuşuz gibi. Falan filan oldu gibi bu kadar tesir etmiyor bize. Neden? Çünkü vukufumuz yok, kelimenin içindeki manaya vakıf değiliz, kelâmını duyuyoruz aktarıyoruz sadece, ezber olarak onu nakil yapıyoruz âkil değil. Akılda değil, dilimizin ucunda naklediyoruz." "*Men reani fekad rel hak*"

Koskoca bir ulu'l azim peygambere, "*Len terani/sen beni göremezsin*" diyor, peygambere açık olarak koskoca ulu'l azim peygambere sen beni göremezsin diyor.. Peygamberimiz, *"bana bakan hakkı görür"* diyor, küçücük doğal tabii bir hal içerisinde müthiş bir ifade bombalar patlatır ilim irfaniyet bu anlayış insanın hayat düsturunda anlayışında inkılaplar yapar, alt üst eder insanı..

Yoksa elimize bir silah aldık, bu silah 100 kişiyi birden öldürüyor, bir vurduğunda 100 kişiye atıyor, biz bunu bilmedikten sonra rengi güzel parlak cilası güzel deyip koyarız kenara. *"Bana bakan hakkı görür"*, ben Hakkım demiyor, açık olarak bende Hakk vardır , bana bakıyorsan Muhammed olarak, hayır ben Hakk'ım diyor. Bana bakan Hakkı görür. Diyor. Ben Allahım demiyor. Ama ne kadar yüce, bende Allahtan başka bir şey yok diyor.

Soru: Hallac-ı mansurun dediği gibi mi? Cevap: O da buna benziyor ama o başka, o Hak mertebesinden. Yani birey hak mertebesinden, ama nurunu, bu sözden aldığı için o da gerçek. Söylediği gerçek . Hayır ben batın mertebesindenim mi deseydi. Enel Hakk demek irfan ehli öyle diyor izah ederken, *"Enel hakk"* bir dava değildir zaten normal bir hadisedir. *"Ene batıl"* demek davadır.

Bu âlemde batıl diye bir şey yoktur, gerçi batıl, ve Hakk diye zahiren ayrılırlar o anlayışa göredir, bütün varlıkta Hakk varsa orada batıldan bahsedilmez batıl bizim anlayışımız-

dadır. Onu, Hakkın dışında gördüğümüzü biz batıl yapıyoruz bu saha ayrı bir saha, şeriat mertebesinde değerler hayata bakış başka türlü, hakikat mertebesinde özden bakıldığında başkadır. Yukardan bakıldığı zaman körfez başka, zeminden bakıldığında başka körfez aynı körfez, ikisi de körfezi inkar edemez. Yukarda ki anlatır, anlatır aşağıdaki inkar edemez, körfez ortada, 2 bakışın ikisi de haklı, daha yukarıdan bakan, "*Münakaşa etmeyin ikiniz de haklısınız*" diyor. Kişi kendi görüşlerine göre değerlendirdiğinden, kendi görüşünü de mutlak görüş zannettiğinden, karşı görüşü inkar ediyor. İrfan ehli hiç bir görüşü inkar etmez, kabul da etmez. Yerinde olduğunu kabul eder, o yerde doğru der, başka yerde yanlıştır der. Geniş görüşlü olmak lazımdır. Hoşgörü manasında değil, gerçeğini idrak manasında.

NAMAZIN FARZ OLUŞU:

Mi'rac gecesi oluşan bir büyük hadise de 5 vakit namazın farz olmasıdır. Namaz bir istikamete yönelmek suretiyle ifa edilmek üzere, emredildi. Acaba müslümanlar nereye dönecek namaz kılacaklardı. Mekke'de olmaları nedeniyle Beytulatik'e/kâbeye dönmeleri gerekiyor idi ancak henüz içi putlarla dolu olduğundan oraya doğru secde putlara olacağından putperestliğin kabulü olarak algılanacağından, bu uygulâma mümkün değildi.

O halde Yeryüzünün diğer kutsi mekânı kudüsü şerife geçiçi olarak dönülmeliydi ve müslümanlar namazlarını oraya dönerek kılmaya başladılar. Peygamberimiz kâbe ve çevresinde namaz kılacağı zaman kâbeyi karşısına onunda arkasına da kudsü şerifi alıp öyle namaz kılardı, ancak hicret hadisesinden sonra öyle olâmadı, çünkü istikamet değişmiş olduğundan bu tür uygulâmada mümkün olmadığından, (Mekke yanda kaldığından kudüs de başka istikamete geldiğinden) olâmadı. Hicretten 16 ay sonraya kadar bu uygulâma böyle devam etti. Müslümanların da kıblesi kudüs, mescidi aksa olmuş idi. Çünkü orada daha esma ve sıfat

tecellileri var idi.

Şimdi 2 hususa dikkat çekmemiz gerekiyor.

KÂBE-İ MUAZZAMANIN HUSUSİYETLERİ (09.06.2012 Sohbet 18)

Kâbe-i Muazzama'nın hususiyetlerinden oluşumundan daha evvelki sohbetlerde başlâmıştık. Bu sohbette onun devamını getirelim. Mevzumuza devam edelim.

Fetih Suresi Kitabı, sayfa 124 alt paragraf 1.husus diye belirtiliyor. Yukarıdan başlayalım bağlantı olsun diye. Peygamberimiz (s.a.v.) Kâbe ve çevresinde namaz kılacağı vakit Kâbeyi karşısına alır, onun arkasına da Kudüs-i Şerifi alır öyle namaz kılardı. Namaz farz olduğu zaman, Kâbe kıble olâmadı, çünkü içinde putlar vardı, eğer Kâbe kıble olsaydı, putlara karşı namaz kılınmış olacaktı. Müşrikler de "*Muhammed bizim putlarımıza tapıyor*" diyeceklerdi. İçinde putlar olduğu için daha henüz tecelli-i zat oraya gelmemişti. Tecelli-i Esma, Sıfat makamı olan Kudüs-i Şerife yönelmek gerekiyordu. Manevi makam Kudüstü.

Daha evvel Beytullah olan, 4 köşe olunca da Kâbe ismi verilen o makamda daha henüz ilahi tecelli yoktu. (Zati tecelli yoktu) putlar olduğu için içerisinde. Ancak hicret hadisesinden sonra öyle olmadı. Yine peygamberimiz Kâbe-i Şerifi önüne alıyor, -tabi önüne alması putlara tapması anlâmında değil- aynı istikamette burada namaz kılıyor, Kâbe- i Muazzama burda, Kudüs-i şerif de orda.

KÂBENİN KIBLE OLUŞU

Ne zaman ki, Mediye hicret edildi, Kâbe, Medine, Kudüs üçgen şeklinde kaldı. O zaman bu sistem olmadı, mecburen Kudüs-i Şerife dönüldü 16 ay kadar. Ancak hicret

hadisesinden sonra öyle olmadı, istikamet değişmiş olduğundan, hicretten 16 ay sonraya kadar bu uygulâma böyle devam etti. Müslümanların da kıblesi Kudüs, Mescid-i Aksa olmuş idi. Çünkü burada henüz esma ve sıfat tecellileri var idi. Zat tecellisi de henüz yeryüzüne inmemişti.

Şimdi bu mevzuda iki hususa dikkat çekmemiz gerekiyor. Kısaca bir şey bildirelim. Seyr-i Sülukta da zahirde tatbik edilen bu hususun tatbik edilmesi gerekiyor. Tabi fiziki olarak Kudüse dönmek suretiyle değil, kendi idrakimizde esma Museviyyet mertebesine yönelmek tevhidi esmada, sıfat mertebesinde (İseviyyet) yine Kudüse yönelmek gerekmekte. Yani mana itibariyle esma mertebesinde seyrini sürdürüyorsa o kişinin kıblesi Beytu-l Makdis yani Mescid-i Aksadır. Yani Museviyet hakikatidir, bir ders daha ilerlediği zaman İseviyet hakikkatidir ki, onların mescitleri, Mescidi Aksa. Zahir ehli bunları bilmezler, bilmeleri de gerekmiyor zaten.

O, ruhuyla da bedeniyle de toprağıyla da Kâbeye yöneliyorum diye yönelir. Zahiri Muhammedî olduğundan ve bu mertebelerden haberi olmadığından onlar için sorun yok. Ama bir şeyden de haberi yok, yani meratibden haberi yok. Kendini sureta Muhammed olarak kabul etmekte. Şeriat mertebesinden doğrudur, orada hiçbir yanlışlık yok, o mertebenin düzenine göre doğrudur ama gerçek manada bir seyir yapıldığında peygamberimizin dahi, bakın Mescid-i Aksaya secdesi var. Tatbikatı böyle yani zahirdeki tatbikatı böyle. Batındaki tatbikatı da suret olarak kıblemiz, Kâbe her zaman, ancak makam ve mertebe olarak idrak olarak, Museviyet mertebesinde (tenzih mertebesinde)Tevhid-i Esma da, kıblemiz Kudüs-ü Şerifti. Kudsiyettir, Yahudilerin Kudüs şehri değil aslında.

Kudsiyyet mukaddesiyettir. Daha sonra da İseviyet mertebesinde de bu devam eder, ne zaman ki "*Fevellü vecheke şatral Mescidil Haram...*" İşte biz o zaman tam zati tecelliye mahall-i Muhammedi oluruz. Esma ve sıfat tecellileri var idi o zaman.

İSLÂMIN EĞİTİM MERTEBESİ

Şimdi iki hususa dikkat etmemiz gerekiyor. O zamanda zati tecelli yoktu yeryüzünde. Birinci husus 96/1 ayetinde "*Rabbının ismi ile oku*" yani bi ismi Rabbike, Cebrail geldiği zaman oku diye devam etti arkadan, Rabbının ismiyle oku, yani rububiyet mertebesinden başlayarak oku deniyor. İşte İslâmın mertebesi **eğitim mertebesi, ilk defa Rablıktan başlıyor**. Rububiyet mertebesinden. Neden peki öyle? Bakalım şimdi.

Rububiyet mertebesinden başlayarak oku demektir. Rububiyet; Rablık mertebesi ise, mertebe-i Musevivyettir. Aynı zamanda esma, isimler mertebesidir. 2.husus ise namazların bu mertebeye doğru yönelinerek kılınmasıdır. Çünkü o tarihlerde Muhammediyetin kaynağı olan zati tecellinin o esnada dünya semasında olup yeryüzüne inmediğinde, nasıl kuranı kerim dünya semasına indi, 23 senede yeryüzüne indi, zati tecellide dünya semasındaydı ama zati tecelli olarak faaliyeti geçmemişti. Yeryüzüne inmediğinden yeryüzünde en yüksek tecelli esma ve sıfat tecellisi olduğundan, onlarında zuhur ve tecelli yeri kudüs-i şerif olduğundan namazların o yöne doğru kılınması gerekiyor idi zaten öyle olması gerekiyordu ve öyle yapıldı. Peygamberimizin yaptığını bizde rahatlıkla yapabiliriz. Bu bir süredir, devamlılık arzetmez. Zaten peygamberimiz zamanında da öyle oldu.

İslâmın başlangıcında bu 2 husus çok mühimdir. Bu hususlar İslâmiyetin başlangıcında oldu.

“VE NEFAHTÜ” HAKİKATİ

Bunlardan anlaşılması gereken ikaz ve husus gerçek manada mümin olabilmek için faaliyete esma mertebesinden başlâmanın zorunluluğudur. eğer kişi daha ileri derecede eğitim almak istiyorsa, o zaman daha da geriye gidip

hakikati Âdemiyetinin eğitimini alıp, hayal cennetinden Âdemi manayı beden arzına indirmesi 15/29 ayetinde belirtilen "*ona ruhumdan üfledim*" in hakikatini yaşaması gerekecektir. Yani hayalde dolaşan bizler eğer gerçek manada tevhidi bir idrak, ikaz ve eğitim almamış isek, daha henüz ayaklarımızın üzerinde duramıyoruz demektir. Hayal âleminde dolaşıyoruz. İşte bundan kurtulmak için hayal ve vehim cennetinden hayal cennetinden yeryüzü arzına, yeryüzü arzı da bizim beden toprağımızdır, buraya yani gönül âlemine Âdemi mananın inmesidir...

Âdemin cennetten yeryüzüne inmesi budur. Bu hakikat idrak edilmez ise bilinçte olsun yaşanmazsa, o kişi istediği kadar geceleri ibadet etsin zikir yapsın, ancak sevap kazanır kötümü değil tabi sabaha kadar uyuyan insanlar ibadet eden insanla bir olmaz. Ancak idraki olan insan da onunla bir olmaz. Her yaşantının bir üst hali vardır. İşte bu dünyada, başka da şansımız olmayan tekrar buraya geleceğimiz mümkün olmayan bir âlemde. Olabildiği kadar en güzelini yapmak bizlerin lehinde olacaktır. Herkesin yaptığı iş kendine başka kimseye gitmiyor ona ruhumdan üfledim (ve nefahtü) hakikatini yaşaması gerekmektedir.

Bu eğitim insanın İslâmi eğitimin içindeki mertebelerin eğiticisi, ehli tarafından kontrollü olarak yapılacak eğitim içerisinde yaşanarak gerçekleştirilecektir. Yani belirli bir eğitim ile olacaktır yoksa sıradan resmi eğitim ile bu verilmez. Peki ne verilir? Âdem peygamberin hayatı anlatılır yaklaşık 10 bin sene evvel önce yaşayan insanın hayatı anlatılır. Oysa o anlatılan insan biziz. Sadece kelâmi değil halidir. Hal ile de yaşanmasıdır. Aksi halde kişi hayal ve vehminde kalarak olmayan şeyleri kendinde var gibi zannederek farkında olmadan vaktini harcamış olacaktır. Müslümanlar Medine'de 16 ay kadar namazlarını Beytü'l Makdis'e doğru kıldılar.

Peygamberimiz, kendilerine ait kıblenin özlemi içerisinde idi, niye biz başkasının kıblesine yönelelim bize ait kıblemiz olsun diye arzu içerisindeydi. Hep ellerini açar yalvarırdı gökyüzüne doğru, Bakara suresinde belirtilen, orada

bildiriliyor, bir pazartesi günü gidilen Beni Selime mescidinde öğlen veya ikindi namazlarını kılarken gelen ayet-i kerime 2-144 bakara suresi 144 14 ve 4, rastgele değil hiç bir şey.....*"seni razı olacağın bir kıbleye çevireceğiz şimdi yüzünü mescidi haram tarafına döndür*". Âyet devam ediyor başı da sonunda var."*Fevelli vecheke şatral mescidil haram*" ayeti kerimesiyle efendimiz ile birlikte arkasında namaz kılanlar 180 derece dönerek Mekke istikametine kâbeye yönelerek namazlarını tamamladılar. Şimdi bu oluşum nasıl oldu. Biri ileriye istikamet böyleyken tam geriye döndüler, Mekkeye döndüler kudsü şerifte. Çünkü kudüs batıda Mekke doğuda kalıyordu. Bunun nasıl olduğunu tatbikatlı yapmak lazım. Şöyle diyelim, şurası Kudsü şerif, cami selime mescidi idi orasıydı, peygamberimiz zaman, zaman oraya ziyarete giderdi

YENİ KIBLEYE DÖNÜŞ

Namazını buraya doğru kılıyor iken ayet geldi, peygamberimiz önde, 8-10 kişi arkada zaten nüfus az arkada, namaz kılınıyor. Saftakiler, bu safta olanlar bu ayet okununca kendi mihverlerinde döndüler, saf olarak birlikte dönmediler, her biri ayak üstünde bulundukları yerde döndüler. Bu sefer peygamberimiz arkada kaldı, o da aralarından geçip önlerine geldi. Eğer peygamberimizde aynı yerde dönseydi en arkada kalmış olacaktı.

Bundan sonra müslümanlar kâbeyi kıble edindiler. Ancak henüz kâbenin içerisinde putlar vardı ama bu ayet-i kerime, kâbe-i şerifin Mekke'nin fethedileceğinin de habercisiydi hedef gösterilmişti. Ayet-i kerimesi ile efendimiz ile birlikte arkada namaz kılanlar 180 derece dönerek kâbeye yönelerek namazlarını tamamladılar. Bu ayeti kerimede birçok hususların içinde mevzumuz ile ilgili çok önemli bir husus vardır. Birincisi peygamberimizin rızasıdır. Cenab-ı Hak peygamberimizin rızasını kabul etmesidir ve kâbeye dönmeye razıdır. Yani onu istemektedir. İkincisi ise yeni ismi

kâbe olan beytul atike yeni bir isim daha verilmesidir ki ayeti kerime ifadesi ile Mescid-il Haramdır. İlk defa bu ayetle söyleniştir bu isim ve ilk defa Kâbe ismi tamirattan sonra verilmiştir. Bu ifade orası için ilk defa kullanılmaktadır. Yeryüzüne zati tecellinin inmesinin çok yaklaştığı anlaşılmaktadır. Gayemiz bu ayetin tefsirini yapmak olmadığından bu kadarla devam edelim. Hadise kıble değişmesi de dünya tefekkür tarihinin en büyük inkılaplarından biridir. Yani birçok inkılaplar var tefekkür tarihinde. Bu da insanların yönlendirilmesi bakımından en büyüklerden bir tanesidir. Mekkenin fetih aşamaları mana âleminde tamamlanmış sadece zahiri ve fiziki oluşumu kalmıştır. Zati tecelli de oraya yöneldiğinde akmaya başladığında zaten Mekke müslümanlar tarafından fethedilmiştir mana olarak. Bir suretteki hali kalmıştı o da baştan manen fethedildiği için kavga ölü olmadan kolay olmuştur alınması. Mekkenin mana âlemindeki fetihleri belirttiğimiz gibi bir çok fetihleri var fiziki fetihten evvel.

MEKKENİN FETHİNDEN ÖNCEKİ MANA FETİHLERİ

Dört tanedir.

Birincisi Kabenin, Muhammedül emin zamanında 4 köşeli inşa edilişi bu oluşun bütün mertebeler bünyesinde toplâması içindir. İbrahimiyet, museviyet, iseviyet muhammediyet mertebelerini, efal-esma-sıfat ve zat mertebelerini dünya merkezi olduğundan toplâması için 4 köşeli haline gelmiştir hazırlanmıştır daha o günden.

İkincisi ikra gecesi Muhammedül eminin Hazreti Muhammede dönüşmesi ki, böylece kendisine muhtarlık verilip oraların hakimi olacağı bilgisidir. Kendisine peygamberlik verildiğinde oranın reisi olacak.

Üçüncüsü Mi’rac gecesi namazın farz olup yakın zamanda oraya dönüleceği anlayışıdır.

Dördüncüsü ise açık olarak “kıbleyi mescidi harama döndür” ifadesidir.

Bu 4 husus biraz tefekkür edildiğinde Mekkenin müslümanlar tarafından fethedileceği zaten manen fethedildiği, fiziken de olması gerektiği anlaşılmaktadır.

İşte bu ilahi hitapla yüzünü mescidi harama döndür, denmiştir. Daha evvelki ismi beytul atik olan o yapı, tamirden sonra “Kâbe” ismini almış daha sonrada ayeti kerimenin delaleti ile mescidi harama dönülmüştür. Bu mescidi haramın da aslında 2 ismi var haram ve harem olarak. Mescidü’l haram, Mesicidü’l harem. Bu da 2 türlüdür.

MESCİDÜ’L HARAM;

Ehil olmayana haram orası, ismi müslüman bile olsa, onu haketmemişse fiziki manada değil ama manen gönül kâbesi de olan aynı yere girmek yasaktır. Tevhid ehli olmayana oraya girmek yasaktır. Dışardan secdesi yapılır ama içine girilmez. İçine girmek için gönül kâbesine girmek lazım. Orda rabbının olması lazım. Yani bir kişinin gönlünde rabbı yoksa, ona kâbe i muazzamanın batını yasak haram demektir. Dışına gider secdesini yapar, umre haccını da yapar ama batınen yasaklanmıştır o saha.

MESCİDÜ’L HAREM;

Harem; zahir manada müslüman olmayanlara orası haram yasak, yani, müslümanların hepsine harem, ama batini manada gönül ehline harem harem-i şerif diyorlar bakın, mahrem olan şerefli mahrem olan yerdir. Herkesin kendi evinde bir harem yeri vardır. Hani padişahların harem dairesi vardır, kimse giremez oraya, gönül de biraz mahremdir. Herkes oraya giremez. Kime ki bir kimse,

muhabbetini oluşturmuş bakın o, onun mahremidir, muhabbeti vardır gönlünde o onun mahremidir. Kimisi de sevmez, istemez gönül ona haramdır. Sohbet edersin nasılsın iyi misin, o kadar gönlüne almaz ona muhabbet vermez. Ehline harem ehil olmaya haramdır.

Hem zahiri hem batini bu isme dönüşmüştür muminlere harem, putperestlere haram bölge olarak kayıtlanmış ve ilan edilmiştir. Mescidü'l haram denilmek suretiyle, bu yeni özellikleriyle vasıflanmıştır.

Bu hadiseden sonra o beytin ismi yeni ilahi ilaveler ile efendimizin şahsında kaç tane isim alıyor. "Kâbe-i muazzama", bunlar yeni aldığı isimler o devirde, "Mescidü'l haram", "Harem-i şerif", ilaveleri bunlar daha evel "Beytullah" da denmekte idi diye vasıf almıştır. Böylece peygamberimiz, Kâbe-i muazzama ile şereflenmiş, Kâbe-i muazzama da, peygamberimiz ve müslümanlarla şereflenmiştir. Müslümanlar olmasa kâbenin değeri ne olacak. İki taraf da şeref kazanıyor.

Böylece yukarda ayette belirtilen Beytul atikin, batindaki fetih mertebeleri tamamlanmış, artık sıra sadece zahirdeki muamelata kalmıştır. O hali yukarda anlatılmaya çalışıldı.

Böylece efendimizin 2/144 "gökyüzüne bakarak bizi kendi kıblemize döndür," istek ve arzusu da yerine gelmiş olmaktaydı. Biz yine 2/144, yüzünü mescidi'l harama döndür ayetinin getirmiş olduğu mutlak dönüşümü özetle anlâmaya çalışalım.

1- Daha evvelce esma ve sıfat mertebesi itibari ile devam eden ilahi tecellinin bundan böyle zati tecelli olarak orada devam edeceği bilgisidir. Yani, bu oluşum bize neler veriyor.

2- Beytul atik'in içindeki putların ömrünün çok az kaldığının belirtisidir.

3- Bütün insanlığın yönelme merkezinin belirlenmesidir. Ancak uyanlar bu hükmü tatbik edenlerdir.

4- İsa aleyhisselâmın gelişi ile sıfat mertebesinde tecellisi de yeryüzünde ilk defa kudüs mescidi aksaya verilmiştir bu arada oldukça uzun bir sürede beytul atik ibrahim'in inşası putlarla dolu olduğundan ilahi tecelliler beytul makdise iniyor idi. kutsiyet orada idi. İşte bahsedilen ayet-i kerime bu hususa son vererek, ilahi ve zati tecellinin tekrar beytul atik yeni ismi kâbei muazzama olan o muhteşem beyt'e döndürüldüğü açık olarak bütün âleme ilan ediliyordu.

Böylece batın âleminde bütün dengeler yeniden düzenleniyordu. Bütün mertebeler yeni yerlerini buluyordu. Mevcut olan 2 mertebeden, köşeden arkası oval, önde 2 mertebe var iken, 2 köşeden 4 köşeye, 4 mertebeye döndürülen kâbenin hacerul esved köşesi, mertebe-i Muhammedi zat mertebesidir. Rükn-il ırakî köşesi kapı yüzünün kapıya karşı durduğumuz sol tarafı muhammedi, sağ tarafıda ibrahimiyet şeriat mertebesi. Rukn-i şami köşesi musaviyet/tarikat mertebesi, rükn-i yemani/güney köşesi iseviyet/hakikat mertebesi olarak tescil edilmiştir.

Daha evvelce Âdemiyet ve ibrahimiyet olarak 2 köşesi olan beytul atikin gelişen yeni tecellilieri karşılâması mümkün olmadığından, 2 köşede museviyet muhammediyet mertebeleri geldiğinde karşılayamadığından 4 köşe oldu. mana âleminde değişiklik yapılarak 4 mertebeye döndürülmüş, Âdemiyet mertebesi kaldırılarak ibrahimiyetten başlatılmıştır. Bütün mertebelerin toplâmı haline getirilmiştir. Bu dönüşüm olmasaydı, bu mertebelerin temsil yeri olâmayacaktı, Kâbei muazzamada. Bu dönüşümü belirten ayet-i kerimeler bakara suresinde 4 yerde geçmektedir. Birisi "Birisi Peygamberimizin şahsına ait" diğeri "nereden çıkıyorsanız çıkın (evden işten hangi yoldan sokaktan) yüzünüzü mescidil Harama döndürün" arkalı önlü 2 sayfadır 4 yerde geçmektedir. 3.sü aynı olarak şahsi tekildir biride cem çoğuldur. Yani nereden çıkarsan çık, yüzünü mescidi harama döndür. 3 ü böyle, 4.ise döndürünüz diye çoğul bütün insanlığa. sonradan ismi kıbleteyn (2 kıbleli) olacak olan Beni selime mescidinde oluşan bu o an, küçük gibi görünen ama asli itibari ile çok

büyük bir oluşum olan bu hadise ile bütün âlemin manevi dengeleri yenilenmiş ve ilahi tecellilerin tamamı aslına yani kâbeyi muazzamaya mekkeyi mükerremeye inmeye başlâmıştır. bütün dünya dengeleri gerçekten orda değişmiş oldu ve en yüce tecelliler oraya verilmiş oldu Mekke-i mükerreme ikram edilmiş mekke, neler ikram edildi, kitabımızda sıralanmış, niye Mekke-i mükerreme deniyor? Bu yüzden zaten hakikati itibariyle tahrif edilmiş olan esma/museviyet, sıfat/iseviyet mertebeleri yeniden aslı itibari ile Hakikat-i Muhammedi hükümleri içerisinde zuhur edecek kuranı kerimde de bildirildiği ayetlerle.

İşte o gün orada olan o zahirdeki küçük dönüşüm orada 10 kişinin 15 kişinin dönmesiydi ama dünya tarihinde o kadar büyük bir dönüşüm oldu ki, halen daha o dönüşümün tatbikatı yapılıyor. Biz de o dönüşümü tatbik ediyoruz. Oradaki o küçücük hadise bütün müslümanların tatbikatına sebep ve yönelmesine vesile olmaktadır. Bütün âlemde geçerli olacak büyük dönüşümün ve fethin başlangıcı olmuştur. Bilindiği gibi daha sonra Mekke fiziken de fetih olunmuştur. Kıble değiştikten sonra bazı insanlar müslümanlarla alaylı bir tavırla bu hallerini yermeye başladılar. Bunun üzerine 2/143 ayeti nazil oldu. Orada yani ayette, doğu da, batı da Allahındır diye ikaz edildiler. Daha sonra 145.ayet. Bundan böyle onlar senin kıblene tabi olmazsa, sen de onların kıblesine tabi olmazsın diye hitap gelmiştir.

Bu müslümanlar kıbleye doğru kâbeye doğru döndükleri zaman yahudiler putperestler hristiyanlar kendi aralarında alay etmeye başladılar, bunlar böyle oyuncak yaptılar bizim kıblemize dönerlerken şimdi buna döndüler, gene dönerler gibisinden alay konusu yaptılar bu hadiseyi, ayet de cevap verdi. Bu kısa izahlardan sonra şimdi gelelim bu hadisenin kudsü şerif hakkındaki neticesine

Şimdi kudsü şerifte tecelli vardı "sıfat" ve "esma" ki bu uzun seneler sürdü az bir şey de değil. Musa aleyhisselâm dan İsa 'ya kadar bir süre bu süreç. Orası kıble idi insanlığın kıblesi orası idi. Bu hadiseyle, esma ve sıfat tecellisi oradan

alınıp zat tecellisi ile birlikte kâbei muazamaya verildikten sonra kudsün hali noldu şimdi değil mi? Onu da düşünmek lazım. Bu büyük değişimden sonra kudsün üzerinden alınan esma ve sıfat tecellileri neticesinde, ruhu alınmış bir ceset hükmüne girmiş yani Kudüs-i şerif fiilen ölmüştür. Çünkü oraya hayat veren esma ve sıfat tecellileri idi. onlar oradan alınınca, insanın varlığından ruh alınınca bir ceset kalır.

İşte oradaki kavga ölüler kavgası, çok gereksiz. Nasıl ki misal, evliya hazeratının kabirleri bir ziyaretgahdır. Çünkü o kabirlerde yatan cesetlerin içi, bir zamanlar hayatlarında hak ile birlikte olduklarından o cesetler şerefli birer mekân idiler. Yani ceset ilahi tecelli ruhi ile olduğundan mekân. Ceset ruhun mekânı idi. İşte Kudüs-i şerifte esma ve sıfat tecellilerin mekânı idi. Beytül makdis mukaddes ev. Alınınca ordan o tecelliler, şerefi mekân bil mekin yani mekânın şerefi içindedir hükmü ile o bedenler şereflenmiş ve o hakikatleri ile birlikte uzun süreler geçirdiklerinden evliyalar diyelim peygamberler diyelim, o ceset alınsa da, cesedin bir hizmeti hatırası vardır. İşte o hakikatleri ile birlikte uzun süreler geçirdiklerinden bedenler cesede dönüştükten sonra, yani canlı bedenler cansız olduktan sonra da mübarektirler. İçindekinin varlığına hürmeten. Bu yüzden evliya kabirleri daha önce içinde yaşayan hakikati ilahiye hürmetine ziyaret edilirler toprak beden için. Ancak hayatlarında oldukları kadar fayda sağlamazlar. Çünkü beden ruh birbirinden ayrıldığından dünya yaşantısına çok istisnalar dışında fayda sağlayamazlar.

Bu hususta kitaplarda şöyle yazar. Evliyalar öyle der arifler. "Ölmüş aslandan tilki yeğdir" derler. Aslanmış ama ömrü gitmiş ama tilki hayatta. Bu yüzden sadece birer ziyaret yerleridir, faaliyet bakımından önemleri yoktur. 2/144 ayetinde "Fevelli vecheke...." ayetiyle kudsü şerif yaşlı bir esma ve sıfat velisi hükmünü aldı. Kâbe'nin fiziki fethi ile de hayatına yani kudsiyetine son verilmiş oldu. Daha henüz Kâbe-i muazzama fethedilmemişken "Fevelli vecheke..." ayeti geldi o zaman esma ve sıfat velisi hükmünü aldı yaşlı ömrünün sonuna geliyordu çünkü, o

tarihten itibaren oranın hükmü sıfat velisi hükmünü aldı, kâbenin fiziki fethiyle de hayatına kudsiyetine de son verilmiş oldu, yani evliyanın dünyadan çekilmiş hali gibi oldu. O tarihten itibaren oranın hükmü yukarıda belirtilen esma ve sıfat evliyasının kabir ziyareti hükmüne dönüştü, oraya gidildiği zaman orada bir zamanlar esma ve sıfat tecellisinin kabrinin ziyareti olmakta kudsü şerife gitmek. Oraya gelen tecelliler kâbenin fethi ile oraya döndürülünce ruhsuz ceset hükmüne girdiğinde esma ve sıfat kabri hükmüne dönüşmüştür.

Dönüşüm hadisesinin mutlak bir kanıtı da, efendimizin miraca çıkarken kudsü şeriften yükselmesidir. İşte o yükselme ile de esma ve sıfat mertebesi son defa ziyaret edilip bakın o makam son defa ziyaret edilip oradan yükseltilip Kâbe-i muazzamaya zati tecelli olarak indirilmiştir. Yani oraya çıkmakla beraber, oradan çıkıyorken esma ve sıfat tecellileri ile beraber çıkmış ve kâbeye aktarılmıştır. Bu hadise bu hususun mutlak kanıtıdır. Efendimizin ve müslümanların bir müddet kudsiyete dönerek namaz kılmaları oranın esma ve sıfat tecelligahı olduğunun kanıtıdır. 2/144 "Fevelli vecheke ..." ayeti ile de bu husussiyetlerin oradan alınıp Mekke'ye, Kâbeye aktarılmasıdır. İşte bu hadiseden sonra Mekke en büyük zatî ikram ile Mekke-i Mükerremeye dönüşmüştür.

Geçmiş yaşamın derinliklerinde Mekkede bir çok ilahi ikramlar olmuştur, ancak bu son ikram, ikramların en kemalli olanıdır, çünkü zati tecellinin oraya yönelmesidir. Böylece bütün ilahi tecelliler orada toplanmış 4 köşede 1 itibarla şeriat, tarikat, hakikat, marifet mertebeleri diğer itibarla, efal, esma, sıfat ve zat mertebeleri ve diğer bir ifadeyle de İbrahimiyet (tevhid-i efal), Museviyet (tevhid-i esma/tenzih), İseviyet tevhid-i sıfat/teşbih, Muhammediyet ise tevhid-i zat, tevhid-i cem makamı olarak, tescillenmiş ve faaliyete geçmiştir. Ayrıca kâbede tavaf edilen yer efal âlemi, birinci kat 7-8 merdivenle çıkılan esma âlemi, 2.kat sıfat âlemi, onun üstü olan son kat/teras uluhhiyet âlemidir. Ortada salınarak duran güzel kâbe ise bir itibarla bütün

mertebelere ayna olan insanı kamil mertebesidir. Yani ortada duran, o varlık insanı kamilin mertebesidir. Makam-ı İbrahimiyet ise, abdiyet mertebesidir. Diğer ifade ile kâbe uluhhiyet makamı ibrahim ise insanı kamil mertebelerinin temsilcileridir. Bugün 21.03.2009, 14:30 kafilemizin 10 günlük yolcuları gece saat 04.30 da yola çıktılar hayırlı yolculukları olsun biz de yolumuza devam edelim. Yani fetihdeki yolumuza.

İşte Mekke ve kâbenin tevhid ehli olan müslümanlarca fetih edilmesinin başlangıcı Muhammedul eminin kureyş zamanında hacerül esvedi kendi eliyle yerine koyması, beytul atik'in kûb olarak 4 köşe olarak inşaası neticesinde kâbe ismini alması, ve kıbleteynde gelen "fevelli vecheke ..." ayet-i kerimesi ile de batın âleminde fetih tamamlanmış oluyor. Bu hadisenin zahire çıkmasının ilk başlangıcı ise efendimize gösterilen bu husustaki rüyasıdır. Daha evvelce de belirtilmiştik evvelki sayfalarda bir sene sonrada, fiilen Mekkenin kâbenin fethi gerçekleşmiştir. Bugün 45 nolu olan, fetih kapısı istikametinden bu belde fetih olunmuştur. Fiziki fethi daha etraflıca öğrenmek isteyenler bu hususta yazılmış olan dini, tarihi kitaplardan yararlanabilirler. Cenabı hak her birerlerimizin gerçek iç bünyemizde yapmak zorunda olduğumuz fetihlerimizi kolaylaştırsın. Bu fethin iç bünyemizdeki hakikatlerini idrak etmeye gelelim.

İslâm dininin kurallarının zahiri tatbikatlarının hepsinin karşılıkları olan bir de batini tatbikatları vardır. Fetih gelip bu hususta yapılan gerekli çalışmaların neticesinde gönülde zati tecelli ve idraklerin yaklaşmasıdır yakın bir fetih...fethi mubin önceden belirtildi özetleniyor. belirgin olarak bu yaşantıların açılmasıdır. Bunun neticesinde allah yardımı ve fethi geldiği zaman gönlüne ilahi hakikatlerin bölül bölük akın etmesidir.şeriat mertebesinde gönlümüzde ibrahim'in kıbelsine, tarikat mertebesinde musa aleyhisselâman tenzihi kıblesine hakikat mertebesinde isa aleyhisselâm , teşbihi kıblesine marifat mertebesinde ise muhammet aleyhisselâm efendimizin gerçek tevhidi kıblesine yönelmemiz lazım gelecektir. zahirdeki kıblenin değişmesi batinimizdeki idrak

anlayış yönelişlermizinde kemale doğru değişim gereğini açıkca ifade etmektedir. bu hadiseler kimse de bu değişiklik yok ise o kimse durağan bir İslâmi hayat yaşıyor iç bünyedeki oluşumlarını tamamlayamıyor demektir. gerçek manada bir dervişin kâbedeki kıble yönü , batınında bulunduğu idrak seviye ve anlayışına göredir. eğer bir kimse şeriat mertebesinde ise , o kimsenin kıble mahalli kapının sağında ibrahimiyet köşesidir. Bir kimse gerçek manada museviyet tenzihi tarikat mertebesini yaşıyor ise onun kıblesi museviyet köşesidir ,, bir kimse gerçek manada iseviyet mertebesini yaşıyorsa onun kıble mahali iseviyet köşesidir, bir kimse muhammediyet tevhid marifet mertebesini yaşıyorsa onun kıble mahalli rüknu hacerul esveddir.

Kıble değişmesi olmasaydı bizde hala Kudüse yöneliyor olacaktır. ancak belirtilen hususlardan sonra kıble kâbeye dönüşünce bütün insanlar hangi kökte olursa olsunlar tevhidi birlik kurulması yönünde zaten bütün müslümanların oraya yönelmesi gerekmektedir. Kudüs-i şeriften kaldırılan esma ve sıfat tecellileri kâbei muazama köşelerin de temsil edilmektedir. Esma ve sıfat mertebesi kâbei muazzamada temsil edilmemiş olmasaydı bu mertebelerin iptalleri gerekmekteydi ki bu husus söz konusu dahi edilemez. Bunların iptali demek âlemlerin yok olması demektir. kudsü şeriften alınan bu teceliler kâbei muazzamadan başka yere verilseydi o mahal bize kudsü bir mahal olarak bildirildi ki böyle bir bilgide yoktur.

Bu mertebelerin "2/144" ayetiyle kâbeye nakledilerek hakikatı muhammediyeye dahil edildiği açık olarak emirle ilan edilmiştir. Burada bir şeye daha bilhassa dikkatlerini çekmek isterim. Bahsedilen iseviyet ve museviyet mertebeleri rabbımızın kuranı kerimde peygamberimizin hadislerinde bildirdikleri İslâmın içindeki mertebelerdir. yoksa batının kendi hayallerinde tarif ettikleri anlayışları itibariyle zannettikleri halleri değildir. arada sadece isim benzerliği vardır muhtevası ve tamamı ayrıdır insanlık âleminin geçirmiş olduğu bu evreleri gerçek bir dervişinde

küçük yaşam devreleri olarak tecrübe ederek yaşaması, hakikat yolculuğu bakımından gerekmektedir. tabiki her müslüman kâbenin her yönünde köşesinde namazını kılarak ibadetini yapabilir bu onun tabii hakkıdır. ancak biz özü itibari ile meseleleri daha iyi kavrayabilmemiz için bu hususları belirtmeye çalışıyoruz. evet kâlem vasıtası ile buraya geldiğimizde 21.03.2009 yatsı ezanı okunuyordur. namazımı kılmak için kağıt kâlemimi toplâmış idim, sünneti kıldıktan sonra farzı kılmaya başladık. Şözleşilmiş gibi, imam efendi , farzın ilk 2 rekatında sureyi fethin son 2 sayfasını okudu. hayret edilecek bir şey bakın .

Bu hale hayret etmemek mümkün değil idi şükrettik . o da surei fetihi bitirmiş idi. yani imam da surei fethi bitirdi. böylece bir umrede başladığımız kuranda yolculuk yazılarımızdan sure-i fetih bölümüne bir sonraki umrede bu ilavelerin yapılması belirtildiği için kitabımızın sonuna bunları ilave etmeyi uygun buldum. Cenab-ı Hak cümlemize, bilhassa meraklılarımıza bu hakikatleri idrak ettirsin buradan cümle canlara da selâm ismiyle onlara rahim olan rabblarından selâm vardır.

Hakikatini açmış olması ümidiyle bizde sonsuz selâmlarınızı sunarız. Yani orada yazıldığı için buraya selâm ediyor. Türkyedeki kardeşlerimize selâm ederiz manasında, buradan cümle canlara da, buradan değimiz kâbenin içinden, canlara da selâm ismiyle onlara rahim olan rabblarından selâm vardır hakikatini açmış olması ümidiyle, bizde sonsuz selâmlarımızı sunarız ayrıca orada tesbit ettiğimiz insan-ı kamilin namaz mevkilerinin krokisini de koymayı uygun buldum. Cenâb-ı Hakk faydalandırsın. Hakk Hakkı söyler arka sayfasında da namazın mertebeleri vardır. Ayrıca mevzu dışında altın oran diye bir ölçü daha ilavesi vardır.

SORU-CEVAP (09.06.2014 SOHBET:19)

KELİME-İ ŞEHADETTE ZİKREDİLEN "ABD" VE "RESUL" KAVRAMLARI:

Bazı istişarî manada sorularımız var. Onları çözmeye anlâmaya çalışalım. Sorunun bir tanesi "eşhedü"deki abd ve resul ne demek? Bilindiği gibi İslâmiyet geldiğinde Kelime-i tevhid sadece şartsız yani kendi şartı olarak Lâ ilâhe illallah idi. Ama müşahede şartı yoktu. Sadece lisanen söyleme şartı var idi. (Dil ile söyleme)

Lâ ilâheillallah ve bunun karşılığı da Muhammedun Resulullaha, yani devamı da zuhur yeri olan Muhammedun Resulullah idi. Daha sonra, Mi'rac gecesinde peygamber efendimizin Cenab-ı Hakk ile görüşmesini duymuş olan melaike-i kiramda bu hadiseye şahitliklerini bildirmek için, eşhedu en lâ ilâhe illallah dediler… ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh demek suretiyle hem Allah'ın varlığına şahit oldular, şahadet ettiler. Hem de peygamberimizin onun kulu ve resulü olduğuna da şahadet etmiş oldular. Ondan sonra bu şahadet bizlere aktarılmış oldu. Onların söylediğini bizde söylemeye başladık. O zamandan sonra kelime-i tevhid'in teklik şartı müşahede şartını da getirdi.

Evvela, Allah birdir diye şartı buydu. Lâ ilâhe illallah dediğimiz zaman şartı Allah'ın birliği idi. Ve devamında olan Muhammedun resullullah'da, peygamberimizin peygamberliğini tasdik şartı vardı, lisanen. Ancak, melaike-i kiram o gece gördükleri için, bu hadiseyi müşahede ettikleri için, onlar "Eşhedu en lâ" dediler, ondan sonra "en la" (elif lâm) ile birlikte Lâ ilâhe illallah dediler. 2 şart konmuş oldu. Birisi Allahın birliği, diğeri de Allahın birliğinin görünmesi şartı. Müslümanlar ondan sonra Eşhedu en lâ ilâhe illallah

diye devam ettiler kelime-i tevhide ve risalete. İkisine birden gördüm şartı geldi.

Eşhedu; ben şahadet ediyorum ki, Allahtan başka ilah yoktur. Evvelden görme şartı yoktu. Şart 1 taneydi Allahın birliğine iman şartı vardı lisanen ama Mi'ractan sonra buna görme şartı da ilave edildi. O halde 2 şart kelime-i tevhid'de. Biri görme şartı; islâmın hakikatı bu zaten, müşahede ehli olmak, müşahede; şahit olmak demektir. Şahitlik de ancak görmekle mümkün olmaktadır. Kelime-i tevhidi izah ederken, imanı izah ederken, "dil ile ikrar kalp ile tasdik" denir. Bu tasdik etmiyor, görme diye ifade ediliyor.

İşte zahiren bu görmeyi de tasdik olarak, görüyormuşum gibi diyorum diyor. İşte bu gözü olmayanın tarif edilen bir şeyi kendi hayalinde kurgulâması, sathi olarak görüyormuşum gibi anlatmasıdır. Bakın gözü olmayan bir kimseye bir tarif yapılır, o tarifi o kendi hayalinde nasıl kurguluyor ise onun o şekilde olduğuna şahit olmuş olur kendi iç bünyesinde, hayalinde. İşte bizim de gerçek manada tevhidî hakikatler üzere bu âlemde gözümüz açılmamış ise, ilmi ve tevhidi anlâmda, gözümüzün açılması ne demek? Gözlerimiz zaten açık Necdet amca diyor, o koltuk, o saat, o halı. Bu değil bunu herkes görür. Kuşlar da görüyor ne olduğunu, bir varlığın olduğunu görüyor. Buraya gelirken konacak bir şey varsa, gördüğü için konuyor. Konacak yer yoksa konmuyor. Su ise konmuyor demek ki, görüyor o da. Görüş bu görüş mü? İşte evliya'nın bir çok mertebeden görüşleri var.

EVLİYANIN FARKLI MERTEBE GÖRÜŞLERİ:

Evliya da 20 ye yakın görüş tabir edilmiş, kullanılmış.

Birisi diyor ki herhangi bir şey yoktur ki akabinde Allah'ı görmemiş olayım. Neye bakarsam bakayım evvela eşyayı görürüm ancak arkasından Allah'ı görürüm.

Birisi diyor ki, neye bakarsam bakayım önce Allahı sonra eşyayı görürüm. Birisi diyor ki kime bakarsam bakayım (fillah) o Allah ile beraberdir. Bir diğeri de diyor ki sadece Allah. Yani başka bir şey yok. Cenab-ı Hakk'da ayet-i kerimede "Kulillah sümme zerhum" allah de geç diyor. Teferruatı düşünme. İşte kişi eşya diye sandığı şeyin hakikatinin hakkın bir isminin hakikati olduğunu idrak ederse o kanaat ve anlayışla hayatını sürdürüyorsa "Feeynema tüvellu fesemme vechullah" ayetinde de açık olarak belirtildiği gibi her baktığı şey'iyyette, "Küllü şeyin helikun" ayetinin de delayetiyle baktığı şeyin Hakk olduğunu anlâmış olur.

İşte bu Hakk'ı bütün âlemde müşahede eden kişi "Eşhedu enlâ ilâhe illallah" der. Şüphesiz onun söylediği şehadet tasdiki gerçektir. Diğerleri iyi niyetle yapılan hayali bir ameldir. Ama inkar edileceği yerde tasdik edildiğinden imani yönden onun sevabını alır ancak eşyayı gene eşya zanneder.

Ahirete gittiğinde aynı idrakle hayatına devam eder. Tevhid ehli almış olduğu eğitim neticesinde, bu âleme olan bakışı ve kanaatleri değiştiğinde gördüğü manzaranın, Hakkın bir isminden başka bir şey olmadığını bilir. İsmin sıfata ait, sıfatın da zâtına ait olduğunu bilir. Esma tecellisiyle müşahede ettiği şeyin aslında zati yönden de müşahedesini yapmış olur. Çünkü isimlerin de kendisine bir perde olduğunu bilir, isimlerin sıfata bağlı, isimlerin de sıfata perde, o zaman isimden sıfata, sıfattan da zatına yolcuğunu sürdürdüğünde bütün bu âlemlerdeki hakikatin ne olduğunu, her varlıkta hakkın bir tecellisi olduğunu, hiçbir varlığın kendine ait bir varlığı olmadığını anladığında, buradaki "Eşhedu" gerçek manada ortaya gelmiş olur.

Eşhedu en Lâ ilâhe illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluhu dendiği zaman ama risaletin hakikatini yani "*Men reâni fekad rel hakk*" hakikatini bir kişi idrak ettiğinde peygamberimizin de Hakkın zati tecellisi olduğuna şahadet etmiş olur.

İki şahadet; biri bütün bu âlemde Allahın var olduğunu şüphesiz nereye bakarsa hakkın veçhinin orda olduğuna, o şey'iyyet yüzü ile veçhi ile orada olduğunu, aslında hakkın bir veçhi olduğunu anladığında "Eşhedu"sü onun gerçekleşmiş olur. Yoksa eşyayı eşya, havayı hava, kuşu kuş olarak gören kimse, "eşhedu"yü lisanen söylemiş olur, tahkik, tahakkuk ehli olmamış olur. Bunun gibi peygamber efendimizin de risaletine şahit olmak, kendisinde hakkın zuhurunun var olduğunu ve Hakk resulü mertebesinde yani risalet mertebesinden Abdiyyet mertebesine tenezzül ve orda ilahi ilimleri abdına yani kuluna göstermesi, ümmetine göndermesi olur.

ÂLEMDEKİ ÜÇ MAKAM:

Bu âlemde 3 makam vardır: Uluhiyet, Risalet ve Abdiyet yani kulluk makamları. İşte bir kimse bir salik hak yolcusu, bu makamları kendinde bulabilirse ona kâmil insan derler. Bütün üç mertebeyi de bünyesinde bulundurması itibariyle. Ancak bunlar çarşıdan tarladan elde edilecek şeyler değil zaten varlığımızda bunların hepsi mevcuttur. Yapılması gereken şey bunları idrak etmek. Bunlar olmazsa biz olmayız zaten eksik kalırız, insan olmayız. Bunların hepsi bizde mevcuttur.

"Abduhu" dendiği zaman buradaki hu; hüvviyet-i mutlaka, batın âleminde, en büyük ism-i azam, "Hu" esması. Zahir âlemde Muhammed ismi, İsmi azam. Çünkü "Hu" Cenab-ı Hakkın , hüviyetine, hakikatine dayanmakta. Aslında o "Hu", he ve vav harfleri ile yazılmakta. "Hüve" diye. Uzatıldığı zaman "Hu" olmakta. O vav harfi aynı zamanda ötre gibi de o makamda da kullanılmakta, imanın şartını simgelerlerken kayık kürekleri gibi tablolar vardır. Vavlar. İşte onlar amentü billahi ve melaiketihi, ve kütübihi... O vavlar ve'leri, ve bağlaç atıflardan bir tanesi. İşte Allah ve insan, Allah ve resulü, derken vav ile birbirine bağlanmış oluyor. Ayrıca be kelimesi de ile manasında o da

bağlayıcı, be ile vav arasında farklılıklar var. Be vav bağlayıcı, be ise; birlikte, mutlakıyet. Oradaki hu, "abduhu" hu'nın abdı Allahın hüviyet-i mutlak'ı itibariyle onun kulu/abdı, ancak oradaki "abd" kelimesinin batini manası; Evliyası, velisi demektir.

Abd kelimesi, peygamberimizin velayetini birlikte, resul kelimesi risaletini bildirmekte. "Hu" abd/kulluk mertebesi diyelim. Resul kelimesi onun risaletini onun risaletinin hakikatini "*bana bakan hakkı görür*" ifadesindeki gibi uluhiyet mertebesini göstermekte. Bu peygamberimizde de aynen, ancak en geniş manada onda şümullü ama diğer insanlarda gaypta kalmakta, bilincinde olmamakta, kim ki, bilincinde idrak etmiş ise o kendini bilmiş olmaktadır. Kendisindeki zati uluhiyet tecellileri, kendisindeki risalet/mabeyinci ara tecellisini ve fiziki olarak da kendisinin abdiyetini, fizik olarak kulluğumuzu bilmemiz, bu mertebe itibariyle insanın kendi iç bünyesindeki kemâlâtı bir bakıma oluşmuş olmaktadır.

Bunlar bilinmezse insan istediği kadar başını secdeden kaldırmasın,"ben kulum/abd'ım" desin, tabi bu halde çok güzel bir şeydir, onları küçük görmek gibi değil söylediklerimiz haşa, şeriat mertebesinin kemali o, ancak hakikat mertebesinin de kemali bunu idrakle yaşamak, bu hususları idrakle yaşamaktır.

Umreye giden bir kardeşimize "Sana umreye giderken bir tavsiyem olsun, Ya Hz. Allah diye 100 tane tesbih çek, 100 tane Ya Hz. Resulullah diye, 100 tane de Ya Hz. Abdullah diye. Yani beşeriyet kulluk olarak 3 mertebe ki 3 mertebe hazret mertebesi. Orada bunları çekiver faydalı olur demiştim. (Herkes çekebilir aslında.)

Gerçek Abduhu, abd ibadet eden manasında, hu'nun abdı, gerçek manada hüvviyet-i mutlakayı idrak eden ve yaşayan manasına. Onun abdı olması, yaşamasını gerektiriyor. Benim diyebilmesi için onun orada gerçekleşmesi lazımdır. Benim diyemez diğer türlü. Risaletinde onun idraki birlikte olmakta biri bir kanaldan biri

bir kanaldan. Peygamberimiz başta olmak üzere, her insanda bu özellikler vardır. Kişi idrak edebildiği kadar, ama bünyesinde vardır, künyede bunların hepsi vardır bunlar olmazsa insan eksik olur. Bunlar öyle çok yukarılarda göklerin göklerinde olan ulaşılamayacak şeyler değildir. Öyle olsa peygamberimiz bize aktarmazdı, bizim malımız olmazdı, kendi halinde resul ile Allahımız arasında kalan işler olurdu, nazil olmazdı, nazil olmuş ki, yani bizim anlayacağımız hale gelmiş ki, nazil olmuş.

Yapılacak şey olabildiği kadar (kendimize patlatacak çatlatacak halimiz yok,) dünya sistemini bir tarafa bırakalım da, âlemin dışında yalnız kalalım, kendimizi bozmuş gibi olalım diye bir şey yok, seyir içerisinde tabii ailevi seyir içerisinde şartları zorlâmadan güzel, güzel yavaş, yavaş yumuşak hoşlukla, sertleşmeden, ümitsizliğe düşmeden türlü, türlü haller gelir insanın başına. Bunlar da tabiidir zaten. Başımıza sıkıntı gelmemesi, gayri tabiidir. Her şey dümdüz önümüzde takoz yok gidiyorsak, bu hayat gaflet getirir. Mücadele olmayacağı için nasılsa rahatım yiyecek içecek var aile var yat gitsin zorlanma yok.

Arada bir iğnelenme olacak ki, gafletten uyanalım. Kalk bakalım şu iş olacak bu iş olacak gibilerinden onlara da bunlara da sıra ayıralım, zaman gelir dersimizi yapamasak da Kuranı kerim okuyamasak da şuurumuzda olalım en azından gönlümüzde olsun Rabbımız. Sayı olarak eksik yapabiliriz olsun, rabıtanın kesilmemesi buradaki rabıtadan kastım herhangi bir sureti şekli alıp da onunla ilgilenmek değil, rabıta gönülden muhabbettir bağlanmaktır. Hiçbir iş yapamasak bile gönlümüzde Hakk muhabbeti peygamber muhabbeti varsa, biz Hakka rabıta üzereyiz.

Ne kadar ibadet edersek edelim gönlümüzde Hakk muhabbeti yoksa o ibadet bile gafletli ibadet olur. İbadet edemedik, oldu ya misafir geldi başımızın üstüne. İşte çocuk oraya yetişecek bakıyorsunuz ki yok, ikindi gitti akşam gitti, olsun canımız sağ olsun, yarın gene gelecek ikindi. Bu mazeret alışkanlık hükmüne gelsin demek değil, gerçek vicdanen zorlanarak, bir yere gidilecek otobüs kaçacak ben

ikindi kılayım, önceden tedbir alınır ama bazen istediği gibi olmaz insanın, tamam zararı yok, Allah kolaylığı göstermiş her şeyde ruhsat var. Gerçi ehlullah azimeti tercih ederler ama, olsun yerine göre hepimiz. (Azimet; daha şiddetli durmaktır, işin üstünde.)

Buradan giderken ne kadar çok tefekkür idrak edersek kendimizi peygamberimizi rabbımızı tanıma yolunda tefekkürümüz ilerler ahiretteki mertebemiz o kadar yüksek olacak. Bu sahada ibadetin çokluğuna bakılmaz. Şeriatta ibadetin çokluğuna bakılır. Ne kadar çok ibadeti olursa, o kadar çok ağacı köşkü olur. Olsa ne olacak, yaşayacaksın bir tanesinde. Ama geçen gün söylemiştik, şeriat mertebesinde ayakla yürüyerek gidiliyor, tarikatla arabayla, hakikat mertebesinde uçakla, marifet mertebesinde füzeyle gidiliyor. Bir insan bir ay hiç durmadan ibadet etsin, bir ay yürüsün geceli gündüzlü kaç km yol gider. Günde 10 km gitse geceli gündüzlü 100 km.de bizden olsun 30 günde 400 km yol gider. Arabaya bindiği zaman, 2 saatte gider 400 km.yi. Bakın aradaki fark tefekkür ve muhabbetle yapılanla gafletle yapılan ibadet arasındaki fark. Bir aylık zamanı, 2 saatte gidiyor. Uçağa binersek ne oluyor. İşte tefekkürde ibadet sayısı, sayısal ortam geçerli değildir. Çünkü yaya arkada kalıyor.

Tefekkürsüz olarak fiziki ibadetleri ne kadar çok yaparsa yapsın. Tefekkürle daha az sürede yaptığı ibadetler onu çok ileriye götürüyor. Arka tarafa bir topluluk daha koyalım misafirimiz olsun 10 kişi, hepsi şeriat ehli olsun, aynı sohbeti onlara da anlatalım, nezaketen belki duracaklar ama hiçbir şey anlâmayacaklar, sıkıldım anlamadık diyecekler, biz şu an Mi'ractayız şurada, şaka değil söylediğimiz, nasıl Mi'rac? Tefekkürde olan seyri süluku yaşıyoruz deminden beri, mertebeler arası hem bağlantı kurulmuş oluyor, hem de mertebeler arası, tespit edilmiş oluyor. Şu mertebede şu, şu mertebede şu, efendimizin tarifi gibi esma, sıfat, zat mertebesi artık burada sayıya kayda yer yok. Süleyman Çelebinin dediği gibi, "*bir kez Allah dese şevk ile lisan,*

dökülür cümle günah misli hazan" o da efal mertebesinden bunu söylüyor.

Bir kez Allah dese müşahedeli olarak insan, bir ömür ibadetten daha fazla idraki var insanın. Bir ömür "eşhedu enla" desin ama eşyayı görsün, ya da bir defa eşhedu desin hakkı görsün, hangisi değerli? Diğeri tekerleme taklit olmakta, çocukların yaptığı tekerlemer gibi.. Onu söyleyen uzun sakallı olsa da, idraken çocuktur. Kişinin yaşı onun kemâli demek değildir. Genç yaşta nice irfan ehli vardır. Hem şehit/şahit olmuşlar hem hayatlarını sürdürmüşlerdir.

Dünyevi basit bir misal vereyim. Bir gün bir pazar kurulmuş. Herkes bağırıyor portakal domates pırasa var herkes bağırıp bir şeyler satıyor. Genç bir çocuk da köşeye oturmuş başlâmış ağlâmaya kimse durduramıyor. Pazarcının birisi veyahut alışveriş yapan birisi gelmiş. Noldu? Annen baban mı öldü evini mi kaybettin? demiş. O da "*Yok amca yok, bu âlemin haline ağlıyorum*" demiş. Bu pazarcıların haline ağlıyorum. Bir tanesi de Allahtan bahsetmedi, herkes pırasadan bahsediyor. Ötekilerin hepsi çocuğun daha küçüğü. Tabiki pazarcılık yapılacak, konu o değil, yaptığımız her işi Hakk ile beraber yaparsak o ibadettir. Orada pazarcı para kazanmak için belki çoluk çocuk rızkı için onlar için çalışıyor o da sevap yanlış anlaşılmasın, o da sevap güzel ama gaflet ile yaşanan bir sevap kazanılmış oluyor. İyi niyetiyle yapılmış bir sevap oluyor. Malın yanında çarık çürük veriyorsa sevabın dışında aldatmacılığa giriyorsa konumuz değil o.

Bazı ileri derecede yaşlı olan insanlar, hakk indinde çocukturlar neden buluğa ermemişlerdir. Buluğa ermek kişinin belirli yaşa gelmesi değil, o et kemiğin erişkin olmasıdır, rahmani olarak er olmuş sayılmıyor. O fıtri o kendi kendine oluyor, gerçek idraki şuura ermek bir çalışma neticesinde oluyor. Bu hakikatleri idrak etmiş olan kimselerin görüntüleri dışarıdan hangi cinsten olursa olsun erdirler. Hakk ehli, erdir. Ariftir, irfan ehlidir. Yani görüntüsü hangi cinsten olursa olsun. Hani derler ya klasik bir anlatımdır. Kadından şeyh olmaz derler tarikat ehilleri, öyle

bir kayıt vardır doğrudur, ama zannederlerki fiziken bayandan şeyh olmaz. Fizik bedene bakarak söylerler. Halbuki öyle değil, fizik bedene bakınca hanım suretinde görülen Hakk erleri vardır. Surete bakılmaz.

Nice şeyh isminde erler vardır erlikle ilgisi yoktur. Nisa hükmündedir. İşte bir kişi dışarıdan er olarak gözükse de bakın o hanım hükmünde olduğundan ondan şeyh olmaz. Erkek olduğu halde şeyh olmaz. Neden buluğa ermemiş çünkü. Bayan suretinde olur ama er olmuştur, ondan şeyh de olur mürşit de olur. Her şey olur. Dışarıdaki görüntüye göre değildir kıstas. Ama zahiri tarikatlarda surete bakarak hanımdan şeyh olmaz derler. Beşeriyete göre söylerler bu yanlış bir tespittir. Buluğa ermek fena fillahta, benliğini bırakması, benliğini bıraktıktan sonra hakkın onda tasarruf etmesidir. Hakk bir yerde tasarruf ederse, o faildir, meful değildir. Görüntüde hangi cins olursa olsun.

Cenabı Allah ″Ya eyyühellezine âmenû" cem diyor bakın. Ey insanlar, ey bayan beyler demiyor. Sonra bayanlar olarak, yalnız başına bir şey olmuyor, bir işe yaramıyor. Erlerde, er olarak bir işe yaramıyor. 2 yarım bir insan yapıyor bakın. İki yarım bütün insanlığın bayan olduğunu düşünelim ne olacak onlar kabire girdiği zaman nesil bitmiş olacak kesilecek diğer taraftan bütün insanların erkek olduğunu düşünelim gene ebter son. Yani 2 cins olarak ayrılması bir sefer yanlış ifade, görüntüde ayrı ama mana da 2 cins 1 varlık yapmaktadır. Bir elma düşünün yarısı erkek yarısı hanım diye belirtiliyor. Ama ikisi bir elmadır. İkisine bir elma diyorlar. "*halekaküm min nefsin vahidetin*" Tek nefsten halk edildiniz. Bir olarak halk edildiniz. İkileme, üçleme, sonra " *ve haleka minha zevceha* ..." eşini, çocukları ondan torunları sülalesini halk ettik diyor. Hepsi bir kaynak.

YUSUFÎ HAKİKATLER:

Soru: Yusufi hakikatler ilmel nereye kadar götürüyor?

Yusuf aleyhisselâm bilindiği gibi, hakikat-i museviye ve iseviye daha gelmezden evvel oraya kadar gelen meratibin en üstünü idi. Yusufiyet mertebesinde bildirilen kuranı kerimde de hikaye edilen o mertebe, daha sonra ki okullar sınıflar açılmadığı için en üst sınıf orası idi.

Cenâb-ı Hakk bu yusuffiyet mertebesine de özel kimlik vererek ki, bütün ayeti kerimeler özel şahsiyettir, birbirinden ayrıldığını zannetmeyelim, hepsi birer kimliktir her ayet her sure gerçek manada, yaşayan şahsiyettir. Seyri süluk yani isrin/yolcuğun hakikatini dağınık olan hakikatini o güne gelen peygamberler hazeratında Yusuf kıssasında "*Ehsenül kasas*" Kıssaların en güzeli dediği o. O güne kadar gelen anlatımların içerisinde toplu olarak o mertebeye göre, bugünküne göre değil, bugün bizim seyrimiz oradan çok ilerlerde muhammedi seyirdir. Ve bilgiler yusufiyet seyrinin çok ilerisindedir.. öyle olduğu halde Cenâb-ı Hakk peygamberimize diyor Yusuf suresinin başında "*daha, sen bunlardan haberdar değildin,*" biz sana bu kıssayı en güzel kıssa olarak bildiriyoruz senin haberin yoktur diyor bakın.

Demek ki, bu bizde de geçerli bazen bir mevzu okuyoruz yeni bir şey, aa bunu yeni öğrendik duymamıştık diyoruz.. O zaman diyor ki, o okuduğumuz senin bundan evvel haberin yoktu o bize söylüyor. Hal İhsanıyla biz düşünüyoruz ki biz bunu daha evvel duymamışız veya okumamışız, yeni okuduğumuz bir şey bize diyor ki, senin benden haberin yoktu şimdi haberdar oluyorsun benden diyor, ayet-i kerimede belirtilen hadise. Yani biz onu okuyoruz ama aslında o bize sesleniyor "*ey Ahmet, Mehmet senin bundan haberin yoktu hadi öğren bakalım bunu da artık, bu bilgi benim sana hediyem olsun*"diyor. Oradaki bilgi canlı bilgi konuşan hayatı olan bilgi. Biz şartlanmışız orada şekil harf mürekkep kâlem var, "o yazı" diyoruz, halbuki bu âlem yazısının hepsi canlı.

“*Nun vel kelâm, vema yesturun*”, nuru ilahi bütün bu âlemde kâlemde tecelli ilahiyeler bakın, ahadiyetten vahaddiyetten gelen yağmur damlaları gibi tecelli oradan mana olarak geliyor yağmur damlası görünüyor da o görünmüyor. Yazan kalem o, gelen her bir tecelli bir kâlem, bir mevzu iletmiyor mu iletiyor. Ve bütün bu âlem de yesturun, yani sayfalar, satırlar yazılmış ilahi tecelli kâlemleri ile birlikte bu âlem baştan sona hep kitap.

Şiirde de diyorki

“*Hep kitab-ı haktır eşya sandığın, ol okur kim seyr-i evtan eylemiş*” ancak bu kitabı okuyacak müşahedeli göz vatanları seyreden yani mertebeleri idrak eden bu âlem kitabını okur ve onlar sadece eşhedu enla der. Başkaları lisanen söyler.

İşte yusufî hakikatler de bize o kıssa içerisinde, bir dervişin seyri sülûkun o mertebesinin israiliyet seyrinin hakikatini bildirmektedir. Tabi orada kur’an içerisinde olduğu için bizleri de ilgilendirmekte ama o belirli bir yere kadar gidiyor mısır’a kadar gidiyor. Kitabın sonunda vardır, evvela yusufa zindan olan mısır zindanı, sonradan Benî israile mısır zindan oldu. Netice gene zindanlıkla bitti. Sonra o zindandan kim kurtardı? Tenzih mertebesi itibariyle, esma mertebesi itibariyle Musa aleyhisselâm, o zindandan onların hepsini kurtardı.

Öyle diyorlar, 80 kişi kadar, beni İsrail Yakupoğulları geldiler oraya, aşağı yukarı 400.000 kişiye ulaştılar 400 sene kaldılar orada, öyle çıktılar oradan. İşte burası museviyet mertebesi, Muhammediyet mertebesinin tarikat bölümüdür. Musa aleyyhülselâmın hayatı baştan sonra okunduğu zaman gerçek tarikat seyridir. Yusuf aleyhisselâmın tarikat seyri o devreye makama kadar gelen bir seyri bir bütün olarak göstermektedir. Ama Muhammediyet seyri “*sübhanellezi esra*” olarak belirtiliyor. İsrailin seyri yeryüzünde, Muhammediyetin seyri gökyüzündedir . Birisi isir, birisi israe , ne kadar farklı. Birisi yerde gece yürümek , birisi gökte yürümek.

“***Subhânellezî esrâ bi abdihî*** *leylen minel mescidil harâmi ilel mescidil aksallezî bâreknâ havlehu li nuriyehu min âyâtinâ, innehu huves semîul basîr(basîru*). ” bakın orda ayetlerimizi göstermek için işte, ümmeti muhammed müşahede ehli. Ayetlerimizi göstermek için kulunu gecenin bir vaktinde Mesci-d il Haramdan Mescid-il Aksaya gönderdi. Peki niye mescid-il aksaya gönderdi de mesici haramdan miraca çıkmadı, mescid-i haramdan çıkamaz, zaten Mi’ractadır. Zaten Mi’racta efendimiz Mi’rac dışında değil ki, her zaman Mi’racta bize bir öğüt olsun diye o şekilde resmediliyor. O resmediliş olmasa biz peygamber efendimizin iç bünyesinde miracı nerden bileceğiz. Mescid-il haramdan aksaya, yani esma ve sıfat mertebesine, çıkarıldı zat mertebesinden dışarıya çıkarıldı ki tekrar mescid-i harama gelsin. Yani zatına gelsin Mi’rac yapsın. Onlar hiç düşünülmez ezberden ayetin dediği söylenir. Mescid-il haramdan mescid-il aksaya geldi gelirken yolda işte şu kervanı gördü diye zahiri müşahedeleri gerçeğin yerine koyarlar hepsi lazım tabi hepsi başka mertebenin anlatışıdır.

Bunun daha genişi mübarek geceler 2 bölümü olan Mi’rac bahsinde vardır, bakılabilir. İşte bunlara evvela bilmel yakin olarak, ilmel yakin değil. Bilmel yakin olarak kitaplardan okuruz. Peygamber tarihi olarak. Oradan okunabilir. Yusuf ‘u ayrıca belirten kitaplardan okunabilir, bu bilmel yakin, bilim ile yakınlaşmak . Bilim ile yakınlaşmak bilmel yakin ile ilmel yakin arasındaki fark, bilim bir kişiden diğer kişiye naklolan ezbere anlatılan, beşerden beşere anlatılan bilmel yakin…ama ilmel yakin , hakktan halka anlatılan. Bilgi ilim buna deniliyor. Yakinlik girdiği zaman hakkani ilim oluyor.

“*El yakinu hüvel hakk*” diye tarif etmişler yani yakin efali esmasıyla, sıfatı, zatıyla hakkın ta kendisidir. Yakin ilmi ilm-i hakktır. Bilim ilmiyse ilmi beşerdir. Yani o da peygamberi anlatır ama beşer aklıyla anlatır. Diğeri Hakkın aklıyla anlatır. Hakkani manasıyla anlatır.

YAKÎN İLMİNİN ÜÇ MERTEBESİ

İşte Hakk olan yakin ilmide bilindiği gibi 3 mertebedir. İlmel aynel hakkel yakin. Diğeri bilmel yakin aradaki farkı analtabildim mi..bilim ile yakin beşerin beşere anlattığı beşerce anlatılan anlaşılan şeylerdir. Yani beşer sınırları içerisinde.. ama yakin ilmi ilahi ilim. Hakkın kuluna öğrettiği ilim. Ve onunda mertebeleri vardır, kul kendini geliştirdikçe evvela bu hakikatleri ilmî, aynî manasında ondan sonra da aynel yakin ilmel yakin manasında sonra biraz daha içine nüfuz ederek aynel yakin.

İlmel yakinde tefekkür var sadece ilmi manada, aynel yakinde müşahede de dahil ediliyor o ilme, ayn yani görme, daha güzel idrak etme yani daha kapsamlı meseleyi anlâma ve müşahede etmekte. Hakkal yakin ise onların hepsini hakikatleri itibariyle onları kendinde bulmakta. Buraları biz fazla zorlâmayalım ilmel yakini dahi bizim için müthiş bilgi kaynağı var ki hakkın kuluna bildirdiği ilimdir, bu zati ilimdir. Gerçek ilim budur şüphesiz peygamberimizin bize bildirdiği ilim bu ilimdir.

İlmel yakin ama ehli zahir bunu bilmel yakine çevirmiş bu ilahi bilgiler beşerileştirilmiş. Beşerden beşere ölü nakli gibi olmakta. Şeriat ehli imam efendi çıkıyor hutbeye, şunu bunu yapın edin, bakıyorsun herkes uyuyor. Niçin? Can yok ki anlatılan şeyde, bir ses duyuluyor. "Münadiyen yünadi lil iman" Biz imana davette bir ses duymuştuk (uzaktan) ama diğer taraftan "*amenerresulu bima ünzile ileyhi*" bakın iman bu işte. Diğerinde biz duymuştuk bir Allah ve peygamber var onlara iman edin diye duymuştuk diyor ama ötekinde Allah tasdik ediyor peygamberin imanını. Arada ne kadar fark var. Amenerresulü, resul iman etti, bima neye ünzile indirildi, ileyhi; ona indirildi. Yani peygamber efendimize gelen kur'anı kerime evvela peygamberimiz kendi inandı, kendi iman etti, bu haktandır diye. Hayali değil, vehmi değil diye o kendi iman etti ve bütün âlemlerdeki hakikatin Hakk'ın hakikati olduğuna iman etti, evvela kendi iman

etmez de mutmain olmazsa ümmetine bunu nasıl anlatır kişi mütmain olmadığı sağlâm bilmediği bir bilgiyi nasıl başkasına aktarır şüpheli bir bilgiyi.

İşte bunlar ilmel aynel yakin yani yakin ilimleri değil. Kurbiyet değil. Kurb ikilik isteyen bir iş, 2 varlık var yakınlaşıyor birbirine. Ama yakin ikinin tek olduğu, ikinin tek olarak ifade edildiği manadır. Diğerinde 2, 2 olarak ifade ediliyor. Bunlar biraz uzaktalar da kurb yani yaklaşıyorlar biraz. Yaklaşsalar da birleşmeleri mümkün değil çünkü 2 ayrı hüküm var iki ayrı kabul var. Ancak yakin ilminde ikinin teke dönüşmesi var. İşte islâmın da hakikati budur.

İseviyet mertebesinde tesliste yani üçlükte olan o anlayış, eba ebi ve ruhul kudüs, islâmiyetin zahirinde şeriatında ikiye inmekte. Yani yukarıda Allah, aşağıda kul. Üçten iki'ye indi. Ve bu ikilik besmele-i şerifte teke indirildi. Üç'ün bir bütün olduğu ifadesiyle teke indirildi. Bismillahirrahmanirrahim. Aslında burada da 3 isim var. Allah, Rahman, Rahim. Bakın teslis gibi. üçlü gibi ama Allah, rahman ve rahimiyeti ile birlikte bildirilmekte, yani 1 olarak Allahın rahman ve rahim sıfatları vardır. Rahman ve rahime bir kimlik verilmiyor. Üçleştirilmiyor, tekleştiriliyor.

İşte tevhid bunu bir olarak gösteriyor bu da en güzel bir kelâm. Ve bunun da en güzel ifadesi elhamdulillahi rabbil âlemin, ne kadar güzel yapılmış biz bunları ezbere aldığmız için farkında değiliz konuşulan söylenen kelimelerdeki dehşetin manadaki dehşetin farkında değiliz. Diğer ifadeyle mükemmelliğin farkında değiliz. Çünkü bedava kazanmışız , çocukluğumuzda ezberlemişiz ama neler söylüyoruz bütün âlemlerin kaynakları hakikatleri hep bunların içerisinde. İşte yusufî hakikatlerden yusufiyet mertebesine kadar gelen seyri bize o nüktelerle bildirilmiş oluyor. İşte o ailenin diyelim o Yusuf yakup oğullarının yaşantısı içerisinde bize "isr" i anlatıyor. Yani yeryüzünde gece yürümeyi anlatıyor. Ama onun kemâli olan esrayı da peygamberimiz bize anlatıyor gece yürümenin gökyüzünde yürümenin ne olduğunu bize anlatıyor. Bizim böyle bir peygamberimiz var. Böyle büyük bir Allahımız var. Bizlere bunları nakletmekte

hiçbir zorluğu zor görmeden hiçbir şeyden çekinmeden aktaran evliyalarımız ariflerimiz var. Bunların hepsine şükrederiz teşekkür ederiz.

SORU-CEVAP (Sohbet: 20)

SORU: SALİK İÇİN PERDELERİN AÇILMASI MÜMKÜN MÜDÜR?

Birkaç sorumuz daha var. Sorumuzun birisi de etraftaki perdenin yahut perdelerin açılması. Bir hadis-i şerifte peygamberimiz bildiriyor ki, nurdan zulmetten 70 bin perde vardır. Nurdan ve zulmetten o zaman 140 bin perde var. Aslında bu da kesin bir sayı değildir, belki 140 milyon diyebiliriz, yani varlıklar adedince bu âlemde perde vardır. Her varlık Hakk'ın bir perdesi yani Hakk kendisini o varlıkta gizlemektedir.

Kime karşı, düşüncelerde de fiillerde de. Kime karşı, ehli gaflete karşı. Eğer bütün insanların Cenab-ı Hakk perdesini açmış olsa, o zaman bu dünyanın nizamı bozulur. Şeriat mertebesi düzgün kalmaz. Kimse dünya işiyle uğraşmaz. Herkes bütün yatırımını ahirete yapar. Dünya kurulâmaz. İmtihan da olmaz.

Şimdi bu 140 bin perdenin, 70 bini nurdan, 70 bini zulmani. Zulmetten olan perdeleri anladık diyelim. Karanlık perdeler, ama nurdan perdeleri nasıl anlayacağız. İşte bunlarda irfaniyet gerekiyor, insanın nefsini tanıması gerekiyor. Birisi geldi dedi ki, işte Ahmet efendi, Mehmet efendi yahut Hatice Hanım, Fatma hanım, ben akşam seni rüyamda gördüm o kadar güzel bir haldeydin ki, bir namaz kılıyordun ki bütün Melaike-i Kiram seni seyrediyordu bu namazda. Sıvadı değil mi arkamızı biraz. Bizde aa biz neymişiz? Şuuraltı benlik yukarı çıktı mı? İşte bu latif perdedir. Tanımak çok zor olur bunları. Rahmani perdedir.

Birisi geldi, sen ne biçim insansın, böyle şey yapılır mı? Biz komşuyuz burada. Benim çocuğum geliyor bağırmışsın çocuğuma vs misal, al sana bir perde daha. Ne oldu ? Nefsani perde, zulmani perde oldu. Bu sefer nefsini tekrar düşmanca kabarttı. İşte o düşünceler, o anda düşüneceği kişinin tefekkürünü etkiledi, gönlünü dalgalandırdı bozdu. Kaç gün sürer? 3 gün mü, 5 gün mü sürer ondan sıyrılması. O kadar zaman perdeledi. Şu veya bu şekilde.

SORU: Kişi bunu haktan geldi diye görürse?

İşte tamam onu görebilirse perde olmaz o zaman ve mani olmaz onun düşüncesine. Laf hali, illaAllah der. Belki de imtihan için yapıldı ona. Laf hali illaAllah derse, o gittikten sonra tamam kardeşim kusura bakma biz gereğini yaparız deyip bağırmadan söylerse, yarayı büyütmeden, tamam kardeşim, tamam arkadaşım, komşum sen merak etme ben sorarım ona da çocuğa da sorarım. Belki yanlış söylüyor olabilir. Ya çocuk küçücük bir şey yaptı, o büyütüyor çocuğa biz haksızlık yapmış oluruz. Fazla gidersek üstüne, alırız karşımıza sorarız. Oğlum, böyle, böyle bir durum oldu. Dosdoğru anlat. Çocuk anlatıyor, durum bambaşka. O zaman çocuğu tutarsınız elinden, Fatma hanım sen böyle dedin ama çocuk böyle diyor. Acaba sen mi yanlış anladın? Yoksa çocuk mu yanlış anlatıyor. O konuda komşu da ikaz edilirse, o zaman yaptığı iş ona da pişmanlık duyurur. Bir başka zaman onu yapmamaya çalışır. Ona da fayda sağlâmış olur. Ama bunlar hep işte hareketlendirici, iç bünyeyi nefsi manada ortaya çıkarıcı olduklarından perdelerdir. Yani tefekkürümüze mani olurlar, sakin sükûnet denizimizi dalgalandırmış olurlar.

İşte birçok böyle perdeler olur. Nusret babam bir şiirinde "*140 bin perde var derler, birini görmem ey erler.* " Bütün halkta, âlemde Hakk'ı müşahede ettikten sonra, artık şu perdenin perdelik hüvviyeti kalmaz. Ha görürki bu eşya. Perde ismiyle, ama bu perdeyi kapattıktan sonra dışarıyı

görmeye mani oluyor. Ama bu perde lazım, güneşten korumak için. O perdeyi oradan çıkarmak marifet değil. Zamanı geldiğinde perdeyi çekmek ve ufku açmak marifet. Perde arkasını görmek marifet ve yeri geldiğinde de perdelemek. Perdeletip kendisini gizlemek. Ehlullah kendi kendisini öyle perdeler ki karşısındaki anlayamaz bile ne olduğunu. Bu adam 5 para etmez derler, o da kendini kurtarır. Ne uğraşacak onunla boşu boşuna. Perdelemiş olur korumuş olur. Perde bir bakıma koruma manasına ama bilemez isek, ayıramıyor isek perdenin ne olduğunu o, bize Hakk'la aramızda bent olmuş mania olmuş olur. İşte bütün bu âleme baktığımızda esasen şey'iyyet dediğimiz şeyin hepsi birer Hakk'ın perdesi. Nasıl biliyoruz, tahta diyoruz buna, ona bardak çay, su diyoruz, bunlar hep perde. Aslında bu gördüğümüz her şeyde "küllü şeyin helikun, illâ vechehu" "*küllü men aleyha fân*." İfadeleriyle düşünen ve düşünmeyen varlıkların hepsi perdedir. Kim manasında. Kim de, düşünen varlıklar. Şey de, eşya düşünmeyenler.

İşte hem kimlikler, hem eşyalar bize perde olmakta. Ne zamanki o ayet-i kerimelerin delaletiyle fâan yani fani oldular. O zaman bize perde diye bir şey yok. Perdeleyecek ne düşünen yani insanlar tarafından ya da diğer insan dışı gerek mahlukattan gerek madde yapılı olan varlıklardan hiçbir şey bizi perdeleyemez. Rabbımızdan ayıramaz, gaflete düşüremez ama biz gene biliceğiz bu tahtadır, tahtadır ama, demin baktığımız gibi bakacağız evvela, ondan Hakk'ı göreceğiz ondan sonra tahtalığını göreceğiz. Ya da diğer durumdaki gibi tahtayı göreceğiz hemen akabinde "Aaa bu Hakk'tır" diyeceğiz, bakın perde yok. Veya bu Hakk'tır. Veya fillah Hakk'tadır. Bu eşya diyeceğiz. Seyr-i fillah deniliyor. Ya Hakk'ta seyir. Seyir-i illallah, Allaha doğru seyir. Seyir-i illallah, seyr-i meallah, seyr-i anillah ve seyr-i fillah…yani Allah'tan ama Allah ile seyir. Bunların hepsi birer mertebede Hakk. Her makamda müşahade etmek ve Hakk ile birlikte yaşamak.

Şöyle demiş şair;
"Ben bilmez idim gizli ayan hep sen imişsin,

Canlarda ve tenlerde nihan hep sen imişsin,
Bu âlem içre senden bir nişan beklerdim,
Ahır bunu bildim ki, cihan sen imişsin "

Artık burada perde mi kalır? Eşyayı eşya, varlıkları varlıklar, havayı hava, gökyüzünü gökyüzü, bulutu bulut olarak bilirdim. Ben bunları bilmez idim. Gizli ayan hep sen imişsin diyor bakın yani onlarda açıkta da olan gizlide de olan hep sen imişsin. Canlarda ve tenlerde gizli olan da sen imişsin hem canda hem tende, hem batında hem zahirde olan senmişsin ama ben bunları bilmezdim de sende bir nişan arardım bu âlemde. Allah nerededir acaba diye nişan arardım …

İnsanlar öyle bekliyorlar. Gece rüyasında nurlar içerisinde gelecek yeşil kırmızı nur içinde birisi ben senin Allahınım diyecek, O da: "*Aaa ben Allahı gördüm diyecek*" Yok böyle bir şey. Görülecek olağan üstü hiçbir şey yok..bakın zaten bu âlemin kendisi olağanüstü. Her şeyiyle birlikte bu âlem olağanüstü bir âlem. Ancak biz çocukluğumuzdan beridir bunları eşya olarak gördüğümüzden bizim için bunlar alelade, sıradan varlıklar.

İşte yapılacak şey bu olağanüstülüğü önce kendimizde sonra eşyada, sonra insanlarda fark edebilmemiz. Bu yönüyle bakıldığı zaman bir insan eşkıya bile olsa, bizlerden küçük bile olsa çocuk bile olsa onun eli öpülür. Dışarıdaki haline bakılmaz. Ondaki Hakk'a bakılır. O öpülen el hakkın elidir. Eğer biz onun çocuğun eli olarak görürsek biz hala kesret ehliyiz demektir. Bu âlem işte senden bir nişan arar idim, ahır bunu anladım ki, acaba kaç sene geçti acaba bu şiiri yazabilmesi için. Her satırı için belki de 10 sene verdi, tabi kolay değil. Zor da değil ama kolay da değil. O kadar kolay olsa herkes evliya olur zaten bu âlemde. Aslında herkes gene evliya da, farkında değil… Herkes evliya, Allah'ın kendi zatıyla tecelli ettiği yer velayetidir onun. Ama bilmek veya bilmemek, olmak veya olmamak diyorlar ya.

İşte en sonunda anladım ki senden bir nişan istiyordum ben, anladım ki cihan hep sen imişsin nişana ne gerek var. Bütün âlem sen imişsin.

Eğer bütün âlem onun tecellisi olmasa, zuhur mahalli olmasa, diyelim ki şu masanın üstündekiler bu ev içerisinde başka bir beye ait. O koltuk başka beye ait. Bu balkon başka birisinin oturma mahalli. O avizeler başkasına ait... düşünülebilir mi böyle bir şey? Siz evinize sokar mısınız başkasının mülkü olarak ama yabancı biri hediye getirir ama o size ait olur, mülk sahibi siz olursunuz. İşte bu âlemde de biz hakkın dışında varlıklar tasavvur edersek o evin içinde, sanki Allahın mülkünde başkalarının da payı var, başkalarının mülkü eşyası var hükmüne düşeriz bu da şirkin ta kendisi. Allaha acziyet vermenin ta kendisi olur. Mülkünde başka bir kimseyi tasavvur edersek yani gücü yetmedi de, kuşlar geldi orayı istila ettiler, balıklar geldiler denizi istila ettiler, hayvanlar ormanı, insanlar şehri istila ettiler, Allaha bir kaldı tarlalar.. Yani kendi çiftliğinde böyle bir şey düşünülemez… Ne varsa bu âlemde hakkın mülküdür içindekiler de onun mülküdür, tecelligâhıdır. Ancak bütün bunlar içerisinde insana verdiği bir şahsiyet var ki, işte o şahsiyet de; risalet, hilafet, velayet, imamet ve insanlıktır…

İNSANIN BEŞ VASFI:

İnsanın 5 asli vasfı vardır… Diğer isimleri olarak da yine 5 tane ismi vardır. İşte cenab-ı Hakk böylece perdelerini bize açmış olsun…ancak perdeler açıldığı zaman da, gene Hz.Ali efendimizin buyurduğu gibi "*Perdeler açılsa dahi, yakînim artmaz*" diyor. Yani perdeler varsa da açılmış olsa da bilincim artmaz, gene bunları görürüm.. ve de "*Görmediğim Allaha ibadet etmem*" diyor. Ne kadar net konuşuyor. Evet bu kadar da bırakalım. Cenab-ı Hakk'ın hüvviyeti aslında bizim hüvviyetimizdir.

SORU: ZAHİR GÖZDE PERDE OLUR MU?

Şimdi zahiri 5 duygumuz var. Bu duygularımız sınırlı zaten. Eğer o sınırlar olmasa, biz yaşayamayız bu âlemde, rahatsız oluruz. Cenab-ı Hakk bizim zararsız olmayacağımız şekilde bir görüş duyuş ve bir saha bize bırakmış. Şimdi 1 ile 100 arasında görüş seviyesi olduğunu düşünelim. Âlimlerin belirttiğine göre, biz 1-100 arasında 50 yi tespit edelim. 50 sayısının 20 üstü 20 altını görebiliyormuşuz. Yani 100 itibardan 40 kadarını görebiliyoruz. Eğer daha kesif olanı, daha latif olanı görsek, yaşayamayız. Çünkü o latif âlemdir. Şu âlem içerisinde o kadar varlıklar var ki kaynaşan oynaşan hoplaşan, şu anda var melaike-i kiram var. Böcekler, mikroplar var her şey var. O kadar küçük şeyleri görsek duysak, kafamız arı kovanı gibi olur. Duyuşumuz da o şekilde Bizim katlanabileceğimiz kadar sesi bize alıyor, daha fazlasını almıyor, azını da fazlasını da almıyor. Şimdi melaike-i kiramın kendi aralarında fısıldaştığını duyalım. Fıs fıs fıs.. Bazen nasıl kulak çınlâmasında fıttırıyor insanı, ama onlar manalı konuşmalara başladığı zaman düşündürücü konuşmalar olduğu zaman ne uyku uyuruz ne iş yapabiliriz. Gözümüzle gördüğümüz şey hayalimizden gitmez. Ve hep görürüz görme açık olduğu için uyku diye bir şeyimiz olmaz.

Koklâma yani çok olarak koklâma duygumuz olsa, kokudan duramayız Yani bazı şiddetli kokular olur ya ağırlaşmış nasıl koku duygusu çok olsa bizde gene yaşanmaz. İşte 5 duyumuz da böyle. Dokunma duyumuz hassasın hassası olsa, dokunduğumuz an her taraftan cereyan çarpar bizi.. Yaşayamayız gene… İşte görüş mesafesi olarak, zahir gözde perde olur mu? Perde olur zaten tabii olarak bu perdeler var, bizi rahatlatmak için. Ama bir de manevi perdeler var. İşte insanlar o manevi perdeyi açmak için, yada müşahedeyi açmak için uğraşıyoruz.

Gözümüzün göremediği yağ tabakasının ölçüleri içerisinde göremediklerimizi görmeye uğraşmıyoruz, gerek

de yok. Neden? Yaşamayız çünkü… Şurada melaike kiramın sırayla geçtiğini görsek, o havanın içerisinde uçuşan mikropları görsek, nefes alâmayız onları görmekten. Bazen hani şua geliyor da görüyorsun, şuanın içerisinde nasıl oynaşıp duruyorlar. Bunları kaba olarak görüyoruz. Hepsini mikroskoptaki gibi görsek, o kabiliyetle görsek yaşamayız. Suyun içindekileri görsek bir yudum içemeyiz. Elma armut yiyemeyiz üstündekileri görsek. Bedenimiz kaldırmaz. Afedersiniz, daha yemeden çıkartmaya başlarız alt üst olur bütün sistemimiz.

İşte bedenimiz o sistemi temizleyecek süzgeçten geçirecek, onları alt edecek şekilde, hani koruma mekânizması var içimizde, bağışıklık sistemi, bizim göremediğimiz şeyleri temizliyor mani oluyor, göremediğimiz halde Cenâb-ı Hakk bir sistem kurmuş onları temizliyor. Bunları görsek yaşayamayız. İşte bu dehşet müthiş. Bunun kemalini anlatmaya beşer kelimesi yetmiyor ama şuur lazım düşünmek lazım. Bunlar düşünenler için, düşünmeyenler için değil.

GÖRÜŞ İKİ TÜRLÜDÜR:

Birisi bize, yasaklanan bölüm diyelim rahatımız için. Diğeri ise ilmi anlâmda açılmış yolu açık olan, iki göremeyişimiz var. Birisi **âlemin varlığı hakkındaki göremeyişimiz**. Hakka bu âlemde, eşya perde olmakta… diğeri de **ilmi manada o mahlukatın bize gösterilmemesi.** Bu bizim elimizde olan bir şey değil, Hakkın lütfu.

İşte ahirette gözümüz o kadar keskin olacak ki çok uzak mesafeleri göreceğiz. Çünkü orada mani olacak eksi şeyler yok, yaşam yok.. İşte ulu'l ebsar diye cümle geçmekte kuranı kerimde… Ulu'l ebsar bakın, ne demek bu? Ulu; sahip, ebsar; görüşler. Bakın görüşler sahibi diye, ayetlerin sonunda geçer.

“İlla ulul ebsar” der. ”illa ulul elbab” der, bab sahipleri kapı sahipleri. Bunları kimse anlayamaz bunları ancak kapı sahipleri anlar…görüş sahipleri bundan anlar diye işte burada keskin gözü ifade etmekte. Nedir keskin göz? Eşyanın hakikatini idrak eden göz keskin gözdür. Hakikati idrak edecek manasında… Ulu’l elbab, kapı sahibi. Birbirini tamamlıyor. Ulu’l ebsar görüş basiret sahipleri yani müşahade etmek. Eşhedu diyenler onlar gerçek manada…

SORU: HANGİSİ DİĞERİNİ KAPSIYOR?

Evvela kapı lazım, giriş olacak. Peki o kapı dan neyi kastediyor_? her bir isim bir kapıdır bakın. İşte evliyaullah bu kapıların başında durur hangisinin, hangi kapıdan geçmesi uygunsa, fıtratı, o kapıdan sokar. Görüşü keskinler, sonrada ona görüş verir…

İşte hepsi birbirini tamamlar… Evvela ulul elbab, sonra basar. Biz basar ile bakmaktayız. Hani, Allah basiretini açsın derler ya, basar; yağ tabakasının gördüğü, basiret ise; o yağ tabakasının gördüğünün hakikatini, aslını görür.

SORU: CENAB-I HAKKIN HÜVİYETİ BİZİM HÜVİYETİMİZ MİDİR? YOKSA NEDİR?

Şimdi Ahaddiyet mertebesinde 2 özellik ortaya çıktığını öğrenmiştik. Biri eneiyyeti, inniyeti.

Bu taha suresinde hani “ İnni enallahu rabbül âlemin” İnni; ben, enallahu derken yine ben. Burada iki eneden bahsediyor.

Birisi Ahaddiyetteki inniyeti. Enesi de; enesinde ente zuhura çıkmakta. İnniyetinde ente daha yok. Batın âlemindeki ismi “inni” ben. Uluhhiyet yok orda. Ama ene, Uluhiyetten sonra oluşan benliği. Ene Allah, ben Allahım.

İnni diyor, orda Allahlık yok. Ene Allah diyor. Eneiyyet Allahta, ente hüve orda ortaya çıkmakta. İşte oradaki inniyetinden, Kur'an-ı Kerim ve insan zuhur etmekte, inniyetinden ene olarak. Zatı ve İnsan-ı Kâmil kaynağı orda olmakta.

Hüviyetinden de bütün bu âlemler olmakta. İşte bizde bizim hüvviyetimiz Allahın hüvviyetinden, eneiyyetimiz benliğimizde inniyetinden olmakta… 2 kanaldan da biri mülk olarak hüvviyetimiz var, kimliğimiz var âlemimiz var. Mevcut olan varlığımız var. Bu hüviyetinden, dolayısıyla bizim hüvveyitimiz oluşmuş oluyor. Ene bizim kimliğimizde inniyetinden meydana gelmiş oluyor. İşte bu inniyeti ve hüvviyeti birleştiğinde kişi kamil kemal ehli oluyor. Zahiri ile batınını birleştirebildiği zaman. Yeryüzünde ilk defa zati manada, hüvviyeti ile inniyeti, peygamger efendimizin şahsında Kabe-i Muazzamada Mekke-i Mükerremede ikra gecesi buluştu. Ezelde yola çıkan 2 kardeş…

O İkra gecesi dünya tarih tefekkür tarihinde en büyük inkılaplardan birisidir. Âlemin inkılap tarihi, belirli bir inkılap tarihi değil. Âlemin inkılap tarihi. O diğer inkılap tarihleri, mahallidir. Peygamberimizin getirdiği inkılap kıyamete kadar sürer. Binlerce sene, arada kıyas kabul edilmez… Ne var âlemde o var Âdem de, dedikleri gibi Hakkın nesi varsa bakın kendine ait, bizde de nisbî olarak kıyasi olarak miktar olarak bizde de var. İşte bu miktar olarak Ayan-ı Sabitimizde, hakikati inniyyetimizde olan ki, ona kaza ismi de verilir. Ayan-ı Sabite, inniyetimiz bizim bakın, hüvviyetimiz de onun sahaya çıktığı, kader, yaşandığı sahadır, var mı başka soru?

Ya Rabbi idrakimi aç, basiretimi aç diye dua edilir, hem de duanın hasıdır güzelidir bunlar. Ya Rabbi şunu ver, bunu ver diye istemek değildir, bunlar irfani dualardır. Hz. Allah diye yazarlar tesbih olarak çekebilirsiniz.

Ya Hz. Allah, Hz. Abdullah, Hz. Rasulullah. 3 makam var zaten bu âlemde. O makamlar burda teyit edilmiş oluyor. Uluhiyet, Rısalet, Abdiyyet makamları var. Şimdi o başta

olan, müptedi göremediği halde en azından görüyormuş gibi imanı bir anlayışla, bakışta. Ama sorudan görüyorum ki bu böyledir. Görüyormuş gibi. Başlarda iyi niyetle görülecekmiş diye. Mesela insan kendi evinde, yerinde, camide namaz kılıyor, ama namaz kılacağı zaman Kâbeyi müşahede ediyor. Kâbeyi görüyormuş gibi namaz kılıyor, orda yaklaştırarak onun gibi…

YAYLADA BİR SOHBET (20.06.2012 Sohbet:21)

Bulunduğumuz yer Bolu'nun Seben ilçesi Solaklar yaylası. T.Bey'in evinde misafiriz ancak kendisi yok gıyabi olarak misafiriyiz. M. kardeşimiz, B. kızımız, nadide Nüket annemiz ve bendeniz fakir nam-ı diğer Terzi Baba ve Osman dedemizle birlikteyiz. Şu an Osman dedemiz yaşlı olduğu için uyumakta, yani vahdet âlemine çekilmiş bulunmakta. Cenab-ı Hak cümlemize bu gibi güzel yerleri görmek ve tanımak imkânı versin inşallah. Evlatlarımız sayesinde buralara geldik, bu güzel beldeleri, yerleri görüyoruz, geziyoruz. Fırsat oldukça da sohbet yapmaya çalışıyoruz.

Solaklar yaylasının hemen önünde suni bir göl var. Yeni yapılmış, oldukça da büyük bir göl. Dün gittiğimiz Abant gölünün 7 misli olduğunu bize söylediler. Gerçekten bakıldığında Abant gölünden çok daha güzel bir göl oluşturulmuş. Hizmet edenlerden, programını yapanlardan Allah razı olsun. Büyük değer katmış bu yöreye. Biz de buradaki evden hem gölü hem ormanları seyrediyoruz hem de bu güzel havada küçük bir sohbet yapmaya çalışıyoruz.

Bir iki sorumuz var, onları inşallah cevaplâmaya çalışalım.

SEYR-İ SÜLÛK HALLERİ

Bilindiği gibi bizim sistemimizde, seyr-i sülûkumuzda on iki dersimiz vardır. Resmi olarak, (zahir olarak) ilk başlangıçta bu dersleri bitiren (seyr-i sülukunu bitiren) kimseye "*tekmil-i tarik*" yapmış (yolunu bitirmiş) deniliyor, genelde bu bir tarikat tabiridir. Aslında bu dersleri yapmakla, bitirmekle yol bitmez. Allah'ın varlığı sonsuz olduğuna göre O'nun yolu da yolları da sonsuzdur. Ancak hem birey olan insanlar bakımından hem de diğer varlıklar bakımından kişinin kapasitesi ve kabiliyeti ne kadarsa Allah'a giden yolun ancak o kadar kısmını anlayabilir, diğer yolları anlâması mümkün olmaz, zaten gereği de yoktur. Kişi kendi yolunun sahibi olmalı.

Hakk'a giden yolda, Mi'rac yolunda asgari müşterek denen bir benzeyiş, yaşam şartları sıralâması vardır. O sıralâma, o yönde gitme birliktedir ancak her giden de yine kendi seyrini yapar. Hiçbir salikin seyri birbirine tam olarak uymaz. Ana hatlarda belirlilik olur, diğerlerinde kişilerin kendi yaşantısını kendine göre olur. Buna "*seyr-i fillah*" denmekte, Allah da seyr. Evvela, "*seyr-i ilallah*" Allah'a doğru gidiş, "*seyr-i meallah*" Allahla birlikte seyir, "*seyr-i anillah"* Allah'tan seyir, ondan sonra da "*seyr-i fillah, billâh*" Allah ile Allah'ta seyirdir. İşte bunların hakikatleri ilk derslerden, yani nefs-i emmareden başlayarak yavaş, yavaş evvela nefis mertebeleri ondan sonra da hazret mertebeleri denen beş mertebeyi aşmakla mümkün olabilmektedir. Bunlar tabi ki, nazari manada olmakta. Bunların tatbikatları da sonra fiiliyata dönüşmektedir.

İşte bu fiiliyata dönüştüğü zaman kişi bunların yaşantısını gerek kendi bünyesinde enfüsi olarak gerek zahirde dış dünyada afaki olarak ki, yaşaması bir hayli zordur. Ama kişi bunları idrak ettikten sonra intibak etmesi kolay bir yol, bir sistem, bir hayat tarzı oluşmakta, bunu başarabildiği zaman daha dünyada iken Rabbıyla birlikte bir hayat sürdürmekte. Yani ötelerde olan bir Rabbın, ötelerde

olmadığını, her şeyden yakın kişinin kendi varlığında ve kendine ait hayatında, kendine ait Hakkla birlikte, Rabbla birlikte hayatını birlikte yaşadığını bilir ve anlar. O zaman Allah'ı ötelere atmaz, "Rabbım" dediği zaman hazırda olan Rabb'ına ibadet etmiş olur. Bakın ehl-i gaflet, ehl-i zahir diyelim yani genel insanlar gaybta olan Allah'a ibadet ederler. Ama ehl-i hakikat hazırda olan Rabba ibadet eder. Diğer şekliyle ehl-i gaflet; gaypte olan Rabbına namazını kılar. Gaypte olanın önünde namazına durur. Ama ehl-i hakikat hazırda olan Rabbına ibadet eder, namazını kılar. İki görüş ve anlayış arasında çok büyük fark vardır.

Cenab-ı Hak "*Ben size şah damarınızdan yakınım*" ve benzeri birçok ayette bahsetmekte ve insanları ihata ettiğini ve bütün insanları yeryüzünde halife olarak addettiğini açık olarak belirtmektedir. Cenab-ı Hakk'ın bu ve benzeri ayetlerini hakikatleri itibariyle idrak etmeli ve yaşantıya geçirmeliyiz. İşte tasavvufta gaye; ilmi olan, nazari olan tevhid bilgilerini fiili olarak tatbikata geçirmek ve öylece hayatını sürdürmektir. Hayat iki türlüdür, biri gaypta olan Allah'ın varlığına inanarak hayatını sürdürmek ve diğeri de hazırda olan Allah'ın varlığıyla birlikte hayatını sürdürmektir. Kim, hangi mertebede yaşıyorsa bu iki hayattan birini yaşar.

SORU: ŞİDDETİN KONTROLÜ NE ZAMAN BAŞLAR?

Şiddetin kontrolü ne zaman başlar? Şiddet bu iki anlayışta farklı yorumlanır. Eğer bir kimse nefsiyle yaşıyorsa onun hayatı şiddet ağırlıklı geçer. Eğer Rabbıyla, kendi hakikatiyle yaşıyorsa onun şiddeti Rahmaniyet üzere olur. Yani peygamberimizin Cenab-ı Hakk'ın halinden bahsederken, hadis-i kutsi'de bildirdiği "*Rahmetim gadabımı geçmiştir*" hükmüyle, şiddet gibi görünse de rahmeti için, gadabını kullanır. Yani rahmet etmesi için şiddet gösterir. Şiddet göstermek için şiddet göstermez. Bazen arkasından rahmete ulaşması için şiddet gösterilir. Şiddet bir yoldur, Rahmetin önünü açar ama bazen de şiddet, şiddet için

gösterilir. İşte bu nefs-i emmarenin halidir. Buraya sonra gelelim, biz yolumuza devam edelim.

Bu seyr hakkında Kuran-ı Kerim'in dört halinin olduğunu bilmemiz gerekiyor. Kendimizi, Rabbımızı ve Kur'an'ı daha iyi tanıyabilmemiz için. Kur'an'ın bir ismi Mushaf-ı Şeriftir (*Mushaf dediğimiz yazılı sahifelerdir*) ve ehlullah buna "*Kuran-ı Sâmit*" diyor, konuşmayan Kur'an, susan Kur'an yani sükunet içerisinde, sakin Kur'an. Susan Kur'an dendiği zaman; herhangi bir acziyet manasında konuşamıyor anlâmında değil, o susan Kur'an içerisinde öyle müthiş bir asalet var ki, kendi gaybına çekilmiş kendi iç âlemine çekilmiş ama açıldığı zaman bütün gerçekliğiyle bütün âlemi saracak şekilde bir varlığa sahiptir. Bu kadar yüksek derecede varlığa sahip olduğu halde ne kadar sakin ve sükûnet içerisinde bir yaşamı olduğunu anlâmamız gerekiyor.

Yani baktığımız zaman şöyle sayfalardan meydana gelmiş bir kitap olarak düşünmememiz gerekiyor. Yanardağın sessiz hali gibidir Mushaf-ı şerif. Ne zaman açılmaya başlıyor, ayeti kerimeler okunmaya başlıyor işte eğer kahhar gerekiyorsa yanardağ oradan lavlarıyla birlikte, rahman gerekiyorsa da yeşillikleriyle birlikte önümüze açılıyor.

İkincisi gene kendinin içinde mevcut olan, ikinci sûre olarak isimlendirilen aslında birinci sûre olması gerekir ama ittifakla öyle kaydediliyor. Çünkü bir bakıma Fatiha-ı şerif sûre değildir. Yani sûre; varlıkların programı yapılmış halleri, genel manada haller, sûretler demektir. Ve ayetler de, o sûrelerin/sûretlerin içerisindeki bölümler demektir. Ayet işaret demek zaten biliyorsunuz. İşaret ancak buradaki işaret; zati işaretler. Onun için ayet dendiği zaman Allah'ın kitabındaki ilahi işaretler, uluhiyet işaretleri demektir. Örneğin suyun iki rengi var, birisi sarı, bu sarı onun işaretidir, diğer tarafta da mavi onun işareti ama bunlar beşeri ve dünyevi manada işaretlerdir, lügat manasıdır. Oysa ilahi manadaki ayet sözcüğünün manası ulûhiyet işaretleri, Allahlık işaretleri demektir. İşte Fatiha-ı şerif

(onun bir ismi de "seb’ul mesâni" yani iki yedili ama bu kadar kısa bir ifadeyle anlatılmaz) Ümmü’l Kur'an'dır aynı zamanda. Aslında onun bir sûre olmayıp sûre üstü bir kapsamı olduğunun düşünülmesi lâzımdır. Ancak bu genel olarak anlatılâmayacağı için Fatiha sûresi olarak geçiyor.

FATİHA SÛRESİ’NİN KAYNAK OLUŞU

Fatiha sûresi ana kaynaktır. Allah (c.c.) ismi nasıl ana kaynaksa ve diğer isimler oradan meydana geliyor ise ve peygamber efendimiz de nasıl bütün tarikatların başı ise onlara bir diye yazılmaz. Çünkü kaynaktır, bir diye yazılmaz. Bir; ondan sonra gelen sahabiden, hulefa-i raşidin olan kimselerdir. Ya da şeyh diye bilinen kimselerden bir iki üç diye bahsedilir. Peygamberimiz kaynaktır.

Allah (c.c.) Cebrail (a.s.) ve Muhammed (a.s.)'a numara verilmez bunlar kaynaktır. Bir denilmez. Bir diye bizde Hz. Ali efendimizden bahsedilir. Seyr-i suluk sıralâmasında birinci o halkadır. Ötekiler kaynaktır. İşte Fatiha-i şerife için Efendimiz "*Bana Kur'an ve 7 ayet, (seb'ul mesani) verildi*" diye bahsediyor. Kur'an'a eşdeğer. O’na ayrı bir statü, ayrı bir makam verilmiş oluyor. Ama genel olarak sûre kabul edildiğinden birinci sûre hatta Fatiha-i şerifin iki defa indirildiği söylenir hem Mekke'de hem Medine'de. Bu yönüyle de zaten birinci sûre olmaktadır.

Fatiha şerifi kaynak olarak kabul ettiğimizde ondan sonra gelen, İkinci sûre olan Bakara sûresi aslında birinci sûredir. Bakara sûresinin başındaki "*Elif lâm mim*" işte bu da bir Kur'an dır. *”Zalikel kitabu lâ raybe fîh. Hüden lil müttakîn”* ne kadar müthiş ifadeler, dehşet veriyor insana. "Elif lâm mim, öyle bir kitaptır ki onda ve içinde olanda şüphe yoktur ve ittika sahipleri için bu hidayettir.” Bu manalara şer-î manada baktığımız zaman üzerinde tefekkür edecek bir konu yoktur, açık olarak gözüküyor. Ama tevhidi, irfani ve hakkiki anlâmda yani derinliği ve hakikati anlâmıyla

baktığımız zaman burada tahsis olmakta. *"Hüden lil müttakin"* ittika sahipleri için, bütün insanlara değil. Orada bir tahsis vardır. Ama düşündüğümüz zaman bunlar ortaya çıkar. İttika sahiplerinden maksat ehl-i islâm, ehl-i imandır. Ama tasavvufi ve özü itibariyle bütün bunu kapsamına almakla birlikte, ittika sahipleri demek, hakikat ve marifet mertebesinde *"kendi varlığının Hakkın varlığı olduğunu unutmaktan sakınan (müttaki) demektir*.*"* Hakikat ve marifet mertebesinin ittikasıdır budur.

Şeriat ve tarikat mertebesinin ittikası benzer birbirine; kötülük işlememek, gaypta olan Hakka yönelmektir. Diğeri ise hazırda olan Rabbı unutmamaktır, her an birlikte olduğu kanaatiyle yaşamaktır. Onu bir an unutsa kendisinin dışında düşünse şirke girer o kişi farkında olmadan. Ama kötü niyet olmadığından buna günah yazılmaz. O devreleri, o saatleri kaybetmiş olur, gaflet ile geçirdiği için o saatleri yirmi dört saatin üç beş saatini kaybetmiş olur. İşte buradaki ittika sahibi "*Elif lâm mim*" hakikatini idrak eden muttakilerdir. "Zalikel kitab" "İşte bu kitap" "*Elif lâm mim* kitabı"dır. İşte bu harfler bütün âlemlerin kendi bünyesinde ifade ve temsil etmiş oluyor. 3 harf. Zaten 13 sûrenin başında da bu harfler var. Hatta bazı ehlullah demiş ki "*elif lâm mim*" insan-ı kâmilin bir ismidir, temsilcisidir. Doğrudur. Diğer bir ifadeyle, biraz zahiri bir manada, "*elif lâm mim*" bu âlemin koordinatları demişlerdir. Bu da çok doğrudur. Çünkü elif, ahadiyet mertebesi; ezelden ebede kadar ne varsa bir hat olarak bünyesinde bulundurmaktadır.

ELİF ve MERTEBELERİ.

Tasavvufi kaynak içerisinde de, anlayış içerisinde de bize göre iki bölümü vardır elifin (Başkaları ilgilenmeyebilirler). Biri yedi nokta diğeri de beş nokta. Elif bir düz çizgi değildir, 12 noktadan meydana gelen bir hat, bir bütün olarak bakıldığı zaman gözüken noktalar yani mertebelerden meydana gelen bir hattır. Nasıl ki ne yazarsak yazalım

evvela bir nokta koymamız gerekir, her şey noktayla başlar. Onu lügatte nasıl tarif etmişler? Kendisi bir şekil olduğu halde hiçbir şekli, hiçbir manayı ifade etmeyen görüntü diye ifade etmişler noktayı. Yani kendisi görüldüğü halde hiçbir şey ifade etmeyen bir görüntü. Bu mevzu "13 ve hakikati ilahiye" kitabımızda daha geniş olarak yer almaktadır.

Elif ahadiyet mertebesi, bütün mertebelerin kaynağı. Elifin yedi mertebesi nefis mertebeleridir; emmare, levvame, mülhime, mutmainne, radiye, merdiye, safiye. Bu yedi nefis eğitimi alınmazsa bu âlemde, kişinin kendisini bilmesi mümkün değildir, çünkü kendinde var olan bu katmanların kendisinin yaşantısına dahil olması gerekiyor. Bir kimse bir apartmanın birinci katında oturuyorsa ama yukarıda on iki kat daha varsa ve eğer oralara girip çıkmıyorsa, o apartman ona da ait olsa, ona ait olan sadece bir kattır. Mülkü onun olsun isterse, çıkıp gezmemişse oralardan manzaraya bakmamışsa o bir katın âlimidir, diğerlerinin cahilidir. Çok açık bir mevzu. Ama biz ne yapıyoruz?

Birinci katta, emmare katında yaşadığımızı zannediyoruz, zaman, zaman belki levvameye çıkıp iniyoruz, onun da bir penceresinden bakıyoruz, o da işimize gelen, emmare nefsin işine gelen penceresinden bakıyoruz. "Adam sende bu bana yapılır mı? Bana edilir mi? Ben şuraya gelmişim, bu kadar iş yapmışım, bu kadar şöhret sahibi olmuşum, sen bana nasıl bunu böyle dersin?" demeye başladığı zaman kendi katından bakıyordur. Eğer yukarıdaki katlardan baksa, o gelen söze katın gereği cevabını verir ve o anlayışta olur. Biraz daha yukardan baksa anlar ki o gelen tecelli bir uyarıdır, Hakk'tan gelen bir tecellidir. Beşer lisanından ama Hakk kanalından gelen bir uyarıdır, onu dikkate alır, hemen bağırıp çağırmaz, "*Sen bana bunu nasıl dersin*!" gibi karşılıklar vermez ancak ihmal de etmez. O uyarıda söylenen haller kendisinde var mı yok mu diye analiz eder. Eğer varsa gidip ona teşekkür etmesi gerekir. Eğer yoksa gidip ona ikaz etmesi gerekir. "Sen beni bunlarla suçladın ama ben düşündüm, araştırdım, bende bunlar var mı diye baktım ki bende bunlar yok. O

zaman sen bana hakaret etmiş oldun. Şimdi seni ikaz ediyorum, böyle şeyler yapma, dikkatli ol, bir dahaki sefere bu şekilde cevap vermem" şeklinde ikaz edilmesi gerekir.

Bir hadiseye birçok açıdan, birçok kattan bakmak gerekmektedir. İşte nefs-i emmarede yaşayanın hali bir başka, levvamede yaşayanın hali bir başka türlüdür. Mülhimede yaşayanın, mutmainnede yaşayanın, radiyede yaşayanın, mardiyyede yaşayanın hali bir başka türlüdür. Eğer başka türlü olmasaydı zaten bu mertebeler yok demek olurdu ama mertebeler varsa! yaşamları da şekillendirecektir. "*Nefsini bilen Rabbını bilir*" hakikati buradan kaynaklanmaktadır. Kim nefsini tanırsa, kendi özellikleri itibariyle nefsini tanırsa Rabb'ının yolu ona açılır ancak aksi halde gaypta olan bir rabb icat etmiş olur ve bir ömür ona ibadet eder. Bu sözün altını çizin.

"*Kişi gaypta hayali olan rabbının mucididir*."

Allah tarifleri vardır. Allah şuradadır, buradadır, göklerdedir gibi. Bu dışarıdan gelme toplâma bilgileri alır kişi ve kendince bir değerlendirme yapar, bir rabb çıkarır ortaya. Yusuf (a.s.)'ın zindandan çıkarken zindan arkadaşlarına söylediği çok ibret alınacak bir tavsiyesi vardır. Bu tavsiye hepimizedir, sadece zindan arkadaşlarına değil. Bizim gönlümüz de zindandır, bizim bu zindanda ortaya çıkamamış esma-i ilahiyye arkadaşlarımız vardır. Yusuf'un zindanda eğittiği arkadaşları da esma-i ilahiyye arkadaşlarıdır. ***"Ya sahibeyis sicni e erbabun muteferrikune hayrun emillahul vahidul kahhâr."*** **"Sizin ayrı ayrı zan ettiğiniz rabblarınız mı hayırlıdır yoksa vahid ve kahar olan tek Rab mı?"** Yani hayali rabblar mı yoksa tek ve bütün mülkün sahibi olan ve o hayali rabların hepsini ortadan kaldıran ilahi rab mı daha hayırlıdır? diye bu makamda bize bir bilgi sunulmuş. Sadece o gün ve orası için geçerli değildil. "*Erbabun müteferrikun*" denilen şey ise zahiri anlâmda putlardır ama batıni anlâmda kişilerin kendi ürettikleri hayali rablardır ve kişiler o hayali rablara yönelmektedir. Ancak iyi niyetle yapıldığından Cenab-ı Hakk'ın bir rahmeti olarak "*Ene inde zannî abdî bî* " diye bizi

rahatlatıyor bu konuda. Hayali rabba da ibadet etmiş olsak, iyi niyetle yaptığımızdan "*Ben kulumun zannına göreyim*" demek sûretiyle zan olarak hayalde mucidi olduğumuz rabbımızı dahi kabul ediyor. Bu kabullenme de onun genel varlığı içerisinde olan bir kabullenmedir, ondan ayrı değildir. Ama bilinçte yani kişinin şuurunda Hakk'tan ayrıdır.

Bu âlemde hakktan ayrı herhangi bir şeyin olması mümkün değildir çünkü Hakk bütün âleme vasi olduğundan –evvel, ahir, zahir, batın- onun dışında herhangi bir şey olması mümkün değildir. O'nun içinde olduğundan, O da kullarının bu gafletini bildiğinden iyi niyet üzere sevap makamında -irfaniyet makamında değil- (burası mühimdir).

Sevapsa ikilik gerektiriyor. Sevabın da günahın da kalktığı sahadır irfaniyet. Sevap günah kalkacak derken yapılmayacak manasında değildir. Nasıl ki dünya üzerinden yukarıya çıktığımız zaman gece gündüz hükmü kalmıyor, sıcak soğuk, mevsimler kalmıyor işte irfaniyette de idrak olarak yukarı çıktığımız zaman sevapla günahla zihin uğraşmıyor ama fiziken tatbik ediyor çünkü fizik yaşantısı başka tefekkür yaşantısı başkadır. Eğer biz tefekkür yaşantısında yol alamaz isek sadece fizik dünyasında fizik kuralları içerisinde yani fıkıh kuralları içerisinde kalırsak sûret (şekil) dinini yaşamış, gönül dinini yaşayamamış oluruz. Sûret dinini yaşamak kötü mü? Tabi ki değil ama din sadece o değildir. Gerçek din tefekkür ve irfaniyettir.

İşte elifin yedi mertebesi bunlardır. Bunlar enfüsidir yani kişinin kendi bünyesindedir. Sekizinci mertebeye geçerken eğitim de sistem de değişmektedir.

ÂFÂK VE ENFÜS

Fussilet Sûresi 53. ayet ***"Senurihim ayatina fil afaki ve fi enfusihim hatta yetebeyyene lehum ennehul hakk"*** Bu yakınlık kişinin idrakine göre çok yakın veya daha uzak bir yakın da olabilir kişiye göre. "Yakın"dan kasıt en

azından yaşam süresi içerisinde olması. Yoksa ahirette görecek denirdi. "*Enfüste ve afakta size ayetlerimizi göstereceğiz*" yani ilahi işaretleri hem nefsinizde hem afakta yani dış âlemde göstereceğiz deniyor. Dış âlemlerden kasıt gördüğün coğrafi çevre, ay, yıldız, güneş, galaksiler olduğu gibi bugün görülenin de üzerinde, mana âlemleri de bizim dışımızdadır yani ufuktur (afaktır). Ufku nasıl tarif etmişler?

Ufuk genelde gökle yeryüzünün birleştiği yer diye söylenir. Orası gözle görülebilen ufkun sonudur ama bu ufkun birde başlangıcı vardır; afak. Afak neresi? Bizim bedenimizin dışı afaktır (ufuktur).

Enfüs beden içi, bizim varlığımız, afak ise bedenimizin dışı. Üzerimizdeki gömlek bile afak oluyor. Bedenimizin üzerine hiçbir şey giydirilmemiş mutlak kendi kimliği enfüstür, ama üzerine giydirilenler ufuktur. Bizim gördüğümüz son nokta ufuktur. Denizle gökyüzünün birleşmesi. Bu afak ki, **"*Seb'a semavatin tibaka*..." (Mülk Sûresi 29/3) "Gökleri yedi kat üzerine yaratan..."** yani bütün mertebeleri içerisine almakta 7 kat semavat.

Peygamberimizin bildirdiğine göre sidre-i müntehaya kadar ufuktur, madde âleminin içidir. Mana âlemi sidreden sonra başlamaktadır, mutlak latif âlem yani atomun dışındaki âlem. Bu fezada atom yok mu? Var. Bu fezanın bir sürü dokusu var; evvela mana dokusu var, muhabbet dokusu. Ama ulema-i kiram bunu nasıl tarif ediyor? Sadece soğukluk, karanlık ve zaman diye. Fezanın dokusunu böyle söylüyorlar. Ama yukarıdan gelirken kısaca bahsedelim evvela muhabbet çünkü bu âlemlerin halkedilmesi muhabbete bağlı. Hubbiye. İşte peygamberimizin isminin Habib olması da oradan geliyor. Bütün âlemlerdeki muhabbet. Muhabbet, ilim, bilgi, külli ilim. Ruh ve nur bütün âlemlerde var. Bu ruh ile nurun birleşmesinden atom meydana geliyor. Atomda insan aklı bir yere kadar gelecek ve tükenecek ondan sonra ruh ve nur var. Ruh ona hareket veren, nur da hem hareket veren hem görülmesini sağlanan esaslardır. Yani sevgi, muhabbet, ilm-i ilahiye programı olmayan hiçbir şey olamaz zaten. Ona hareket veren ruh-u

azam ve nur-u ilahi. Atom oluştuktan sonra da bu âlemlerin var oluşu, soğukluk, karanlık ve zaman dedikleri hal oluşmaktadır.

İşte zahirde böyle ama tasavvufi literatürdeki isimleriyle sayarsak; tevhid-i ef'al (fiillerin birliği) , tevhid-i esma (isimlerin birliği), tevhid-i sıfat (sıfatların birliği), tevhid-i zat (zatların birliği) ve insan-ı kâmil. Bu yedi mertebeden sonra beş mertebe daha elifin hususiyetinden gelir. Bu on iki nokta görünen noktalardır. Ayrıca bunun üstünde bir nokta daha var ki nokta-i gaybi, görünmeyen, "*Hakikat-i Ahadiyetü'l Ahmediye*" noktasıdır. Bütün âlemler de zaten o noktadan kaynaklanmaktadır. Elifteki bu noktanın görünür hali ise be harfinin altındaki noktadır. İşte elifin görünmeyen noktası be'nin altına gelerek bütün âlemlere hayat vermekte. Be'nin ifadesi "ile"dir yani "Allah ile birlikte, bütün bu âlem". Allahın ilmiyle açmış, Cenab-ı Hakk'ın kendi isimlerinin ve sıfatlarının özellikleri itibariyle bu âlemdeki açılımından başka bir şey değil.

İşte, Elif lâm mim. Zalikel kitab. Bu kitap sadece oradaki elif lâm mim çizgilerinden oluşmuyor. O harfler bir sembol, rumuz. O harflerin içerisinde kaynayan bütün bir âlem var. Koordinatları derken, elif bütün âlemin ezelden ebede varlığını göstermekte. Lâm harfinin ucunda ayak gibi bir kabul yeri var kucaklama gibi, bu şekliyle bütün âlemleri kaplamış şekilde. Mim ise Hakikat-i Muhammediye olarak bütün âlemlerde yaygın. Her varlıkta o varlığın kendi hakikati itibariyle zuhura gelmesini ifade eder. Elif lâm mim; Elif; Ahaddiyet, Lâm; Uluhiyyet, Mim; Muhammediyet. Zaten bu âlemlerde bundan başka bir şey yoktur.

"Lâ ilahe illallah" demeye bile gerek kalmadan kelime-i tevhidin başındaki lâm elif bütün bu işi çözüyor. Lâmelif; uluhiyet mertebesini kucaklamış olarak ahadiyet mertebesini sarıyor ki, bu âlemde lâhud olarak "ben yokum" ben lâ'yım diyor. "Ben Lâ'yım, sen varsın" diyor. Ahadiyet mertebesinde zat-ı mutlakın bir ismi yok henüz. Ahadiyet ve a'maiyet mertebesinde zat-ı mutlak'ın ismi yok, neden? Çünkü faaliyet olmadığı için bir isim yok. İsimlik

mertebesine tenezzül edilmiş değil. İsim olması için bir varlık olması gerek. Ahad (tek) olan zat-ı mutlak, vahid olarak Allah ismini yani "tek" "bir" olarak yani "bir Allah" olarak zat-ı mutlak kendi kendine Allah ismini veriyor vahidiyyet mertebesinde ve kendisinin hakikatinin de ahad (teklik) zat-ı mutlak, ahadiyet mertebesi olduğunu bildiğinden uluhiyet, ahadiyeti kucaklamış oluyor lâm elif de, "Lâ" "Ben yokum, sen varsın" diye kelime-i tevhidi orada zaten bitiriyor.

Lâmelifteki yerler değişince elif lâm oluyor. Lâmelifin sağ ucundan başladığımız zaman önce lâm var, soldaki de elif. Ama soldan başlarsak (tersten okursak) soldan lâm oluyor sağdaki elif oluyor. Bunun her ikisi de aynı. Bir yönden bakıldığı zaman lâmelif, Ahaddiyeti kucaklamış oluyor, bir yönden Ahaddiyet lâmı Uluhhiyeti kucaklamış oluyor. Bu hakikati idrak eden Yunus Emre,

"Elif okuduk ötürü / Pazar ettik götürü / Yaradılanı sev / Yaratandan ötürü" diyor.

Ne kadar müthiş bir ifade, ciltler dolusu kitap çıkar. Niye elif okuduk üstün, esre dememiş? Rastgele değil. "Elif okuduk ötürü", elifi ötreyle okuduğumuz zaman elif "ü" sesi veriyor, Uluhiyettir. Biz elifi Allah olarak okuruz demek istiyor ve bu yüzden de işimiz götürü pazarlıktır. "Pazar ettik götürü" (Tüccarlar gidiyorlar iflas etmiş bir mağazaya, 100 liralık mal da var, 5 liralık, 10 liralık, 50 liralık mal da var. Diyorlar kaç kalem mal olduğunu say. Parasına bakma. 1000 tane mal çıktıysa mesela, tanesi 5 lira diyor. Buna götürü pazarlık denir. Ama birinin 100 lira değeri birinin 5 lira. Değer olarak, kalite olarak değil sayı olarak sayıyor.

Yunus Emre'nin hayat görüşüne bakın. Ne kadar güzel lâtif söz söylüyor. Hâlbuki âlem pazarından hiç bir şey ayırmadan ne varsa götürü olarak hepsini aldık hepsini kucakladık diyor çünkü hepsinde hakkın bir isminin zuhuru vardır. Hangi mertebede, kim ne olursa olsun. Batın itibariyle, hakikati itibariyle, zatı itibariyle ayrılıklar var o ayrı konu. O zahir manası, zahir şeriat hükmü. Ama batın

hükmünde bu âlemde Allah'ın varlığından başka bir varlık yoktur, olması da mümkün değildir. Eğer başka varlıklar vardır dersek zaten biz şirk ehliyiz, hiç bunları konuşmaya gerek kalmaz. Peki Yunus Emre pazarlığı kiminle yapıyor? Rabbıyla pazarlık yapıyor. "Ya Rabbi bu âlemde ne var etmişsen hepsi kabulumuz" diyor hiç ayırmadan. Bu âlemdeki bütün mallar hakkın malı, tevhid ehli için götürü pazarlık var. Beş hazret mertebesinde (hazerat-ı hamse) de bunlar yaşanıyor. Yani afaki olarak. Afaki yani dışımızda olanlar. Aslında biz o afakın içindeyiz ama kendimizi nefs olarak ayırdığımız için bir bilinç kabilinden öyle tabir ediliyor. Böylece Kur'an-ı Kerim'in ikinci ismi "*Elif lâm mim*" dir

Kur'an-ı Kerim'in üçüncü ismi bu âlemler. Bu âlemlerin de iki ismi vardır, "*Kur'an-ı tafsilî" ve "Kur'an-ı fiilî*". Bu âlemlerde ne varsa Kur'an'da mutlaka bir ayeti vardır. Kur'an'da ne varsa bu âlemde bir fiili, fiziki karşılığı vardır. Bu âlem mufassal yani açılmış bir Kur'andır, Kur'an'ın kendisidir. Biz şu anda Kur'an'ın Solaklar ayetinin içinde yaşıyoruz. Solaklar ismi verilmiş olan bu mahalde, biz Kur'an'da yaşıyoruz. Zaten başka yaşayacak yerimiz yok. Ama bu köyün şu mülkünün tapusu vb. zahiri şeylerdir. Sistem karışmasın diye şer'i hukukun devam etmesi için, arada kargaşa olmaması için bu kurallar gereklidir. Böyle bir tapulanma hükmü olmasa ben giderim girerim birinin evine "Burası benim de evim Allah'ın evi değil mi, ben de sen de Allah'ın kuluyuz, müşterek malımız. Ben de burada yatarım." derim işte o zaman işler karışır. Bu dünyanın da kendisine göre bir sistemi vardır. Birisi de bu, Kur'an'ı Kerim'in açılmış hali, tafsili ve fiziki hali bütün bu âlemde gökyüzüyle beraber. **"Seb'a semavatin tibaka..." (Mülk Sûresi 29/3) "Gökleri yedi kat üzerine yaratan..."** Gökyüzünde yok mu öyle bir âlem? Var. Yerler, denizler güneşlerden bahsetmiyor mu? Bahsediyor. Kayıtta olan kayıtta, kaydın karşısında olan da fiilde yaşamakta. Bakın, o güneş de ay da, kendisine tanınan bir menzilde dönmektedirler diyor. Terazili sistemden bahsediyor. Bu da üçüncüsüydü.

Kur'an-ı Kerim'in dördüncü ismi ise insan-ı kâmildir. Bu âlemde dört tane Kur'an var. Bunlar birbirinden ayrı diye 4 ayrı Kur'an değildir. Dört ayrı incil gibi değil, Kur'an'ın dört yaşam halidir. Birisi "mushaf-ı şerif"; elimizdeki kayıtlı olan anayasa diyelim ona. İkincisi "elif lâm mim" cem kitabı, küçültülmüş olanı, görünüşte minyatür ama yaşantıda eşdeğer. Diğeri "âlemler kitabı", bir diğeri de "insan-ı kâmil".

Eğer mushaf-ı şerif ile insan-ı kâmil bir araya gelmez ise bu mevzuların hiçbirinin olması mümkün değildir. Yani iki kardeş bir araya gelecek, susan Kur'an ile konuşan Kur'an. Konuşan Kur'an, susan Kur'an'dan bilgileri alacak, konuşarak etrafa verecek. Şimdi bu odanın içerisi bir milyon Kur'an-ı Kerim ile dolu olsa, sabahtan akşama kadar baksak onlara, oradan bize bir ses gelmez. Arada gelse de o olağanüstü haldir, o her zaman olmaz. Cenab-ı Hakk dilerse konuşturur ama bu adet değildir bazen konuşabilir, konuşmayacak diye bir şey yok. Ancak oradan konuşuyor gibi bir ses gelirse, o sese de ihtiyatla bakmak lazım gelir çünkü o üç harflilerin oyunu da olabilir. Abartmadan, her şeyi ihtiyatlı karşılamak lazım, ihmal de etmemek lazımdır.

İnsan-ı kâmil için ve konuşan Kur'an için sıralama şöyle olur; evvela insan nefsaniyetle yaşıyorken onun ismine tasavvufta "*hayvan-ı nâtık*" denir yani konuşan hayvan. İnsan, diğer hayvanlardan farklı olarak konuşan hayvandır. Biraz eğitim aldığında nefsini tanımaya başladığında *"nefs-i nâtıka*" yani konuşan nefstir. Biraz daha ileriye gittiğinde "*insan-ı nâtık*" yani konuşan insandır. Ama bütün bu aşamaları geçerek kemale geldiği zaman "*Kur'an-ı nâtık*" olmakta yani konuşan Kur'an. İşte "*kâmil insan*" o insandır. "*Kur'an-ı nâtık*" olan insan evliyadır. Böylece o konuşan Kur'an (Kur'an-ı nâtık) eline aldığı öz kardeşi olan "Kur'an-ı sâmit" yani susan Kur'an'ı alır konuşturmaya başlar. Başka yerden değil yine kardeşinin kaydından onu alıp açıklmalarını yapmaya çalışır ve bu şekilde faaliyet ortaya çıkar. Yani insan-ı kâmil denilen varlık kendi kendine bir şey olmaz.

Kur'an-ı sâmit yani Kur'an'ın 4 isminden, Kur'an-ı sâmit olan kendi kendine bir şey yapmaz, insan-ı kâmil de elinde Kur'an olmadan bir şey yapmaz. İkisinin birleşmesi ilm-i ilahiyyeyi ortaya çıkartır.

Zat-ı Hakka Mustafa, esmaya Âdem'dir emin,

İkisinden zâhir olmuştur ulûm-i enbiya.

Yani zati ilimlere Hz.Muhammed Mustafa hakimdi, o bildirdi. Esma ilimlerini de Adem a.s. ve ondan sonra gelen peygamberler bildirdi. Bu İkisinden din ilimleri ortaya çıktı. Aslında tasavvuf ilimleri ortaya çıktı diye bildirmişlerdir.

ENE VE ENTE

04.06.2013 Salı

"Ene"nin başlangıcından "ente"ye, "ente"den de bireysel ya'nî beşerî "ente"ye gelmiştik. İşte bu beşerî "ente" dediğimiz, beşeriyyet mertebesi i'tibârı ile kişi sorumludur. Gerçi her mertebede belirli bir sahaya kadar sorumluluk vardır ancak burada kişi kendisini ayrı gördüğünden dolayı ve bu mertebe ikilik yeri olduğundan ya'nî inananlar îman ehli inanmayanlar ise küfür ehlidir ve ikilik mutlak olarak bu mertebede geçerlidir. Bu mutlak geçerlilik ise genele âit olan bir mutlak geçerliliktir, bu genelin içerisinde olan ve eğitim ile kendi hakîkatine doğru yol almaya başlayanların üzerinde geçerli değildir çünkü bu durumda belirtilen sahanın dışına çıkılmaktadır.

Kişilerde işte bu belirtilen beşerî mertebe i'tibârı ile nefsî "ente" olmaktadır, bunun bir ilerisi izâfî benlik, bunun da hakîkatinde ise ilâhî benlik ya'nî ilâhî "ente" olmaktadır. Bu da Cenâb-ı Hakk'ın zâtının zâtî tecellîsidir ki bu hâl seyr ü sülûkta ikinci sefer olarak belirtilmektedir.

Kişi beşerî kimliği ile "ente"ye geldiğinde hayâtını kendisini Hakk'tan ayrı bir mahlûk gören anlayışla sürdürmeye başlâmaktadır. Zâhiren şerîat mertebesinin hükümleri bu kişilerin üzerlerinde mutlak olarak geçerlidir ya'nî namazların kılınması, oruçların tutulması, İslâm'ın beş şartının kabûl edilmesi ve bu istikâmette hayâtın sürdürülmesi emr-i teklîfi olarak bu kişilerden istenmektedir.

Kişi eğer sâdece bu mertebe içerisinde hayâtını geçirip sona erdiriyorsa, bu mertebenin onun üzerinde mutlakiyyet kazanması zuhûra gelmiş olur ya'nî o kişinin artık ebedî olarak ilâhî "ente"ye ulaşması mümkün olmaz. Bu kişi kendi beşerî "ente"siyle ya'nî "ene"siyle ebedî olarak hayâtını sürdürür ve Hakk'tan uzak olur, isterse cennet ehli olsun. Cennet ehli olmak Hakk ehli olmak demek değildir.

İşte "kazâ ve kader" mevzûunda yukarıda belirtilen îzâhlar çok önemlidir. Bu bilgi bilinmez ise ya'nî kişinin ene'iyyeti nerede başlıyor, "ente"si nerede başlıyor ve nereye kadar sürüyor, işte bunlar bilinmez ise "kader ve kader" hükmünün doyurucu bir şekilde, her mertebesiyle anlaşılıp yaşanması mümkün olmaz. Evvelâ kişi kendisini tanımalı ki hangi mertebelerde vardır, hangi mertebelerde yoktur, hangi mertebelerde hüküm nedir, işte bunları bilecek ki kendi a'yân-ı sâbitesini ya'nî hayât seyrinin nerelerde hangi hükümlere tâbi' olacağını bilsin.

Bu sahada ef'âl mertebesinde olan beşerî "ene"ler ve "ente"ler kul olarak hükmen ancak mutlak var kabûl edilmektedir. Bu kabûl ediliş ise belirttiğimiz şekilde hüküm olaraktır, işin aslında kul hiçbir zaman yoktur.

Bu sahadaki beşerî anlayışta varız, peki nasıl varız ya'nî bu beden bizim değil, biz yapmadık; Cenâb-ı Hakk latîf olan ilâhî isimlerini ortaya getirecek bir mekân verdi bize ve biz o mekânı kendimiz zannettik.

O halde biz neyiz?

Tefekkür dediğimiz, düşünce dediğimiz şeyden ibâretiz sâdece. Biz toprağa vurduğumuzda toprak bize "Dur! Vurma

bana" demez, ancak bir insana vurduğumuzda "bana vurma" diye tepki verir, çünkü akıl baştadır ve onu koruyordur ve o tepkiyi de korumak için veriyordur.

Ve hüküm olarak da var kabûl edilen bizim aklımızdır aslında. Cenâb-ı Hakk hitâbını bizim aklımıza yapmaktadır, bedenimize değil çünkü din akla gelmiştir.

İşte şartlanmış bir bakışla bu bedene bakarak onu "ben/ene" olarak kabûl ediyoruz ve o gördüğümüz maddeyi "ben" zannediyoruz, oysa "ben" dediğimiz bizim aklımızdır sâdece. O kimliği aklımız alıp düşünebilmektedir. Genel olarak bunu bilmeyen insanlar madde bedeni var kabûl ederek onu "sen/ente" olarak almaktadır ki nefsî benlik budur. Bu şekilde düşünce içerisinde o madde bedene gelen her türlü zarar da o kişiyi incitmektedir çünkü kendisini o kabûl etmiştir. Kabre girdiği zaman dahi o nefs onun bir karış üzerinde ondan ayrılmıyor çünkü bir ömür boyu madde bedeni kendisi zannetti ve ona âşıktı, kabirde de o şekilde zannetti ve orada o madde bedene gelecek her türlü zararında ıztırabını çekti. Bu durum îmânı zayıf olanlar için böyledir, îmân ehli ise açılan bir pencereden cenneti seyretme zevkinden o madde bedenin toprağın altında dağılıp çözülmesinin ve böcekler tarafından yenilmesinin acısını duymadı.

Bu nedenle insan şerîat mertebesinde mutlak olarak vardır ve bütün kendisine düşen görevlerini yapmakla mükelleftir.

Kişi sâdece lafzî olmayan güzel bir eğitimle seyrini yukarıya doğru sürdürmeye başlarsa hayâta bakış ve fikir tamâmen değişmeye başlar. Şerîat mertebesinden "ben varım, sen varsın" derken bu değişimle berâber "sen yoksun" denmeye başlanır. İşte izâfî benlik burada yavaş yavaş devreye girmeye başlar.

"Bu madde beden senin bineğindir aslın olarak sen ilâhî isimlerden meydana gelmiş bir terkipsin" düşüncesi kişide yerleştiğinde kişide inkılâp olmuş demektir. İpek böceğinin kozasını delerek uçmaya başlâma çabalarının yeri burasıdır.

"Ente" ile sonuna kadar sarılan koza açılmadıkça ve "rahâtız hamdolsun" diyerek hayâtımızı sürdürüyorsak eğer birileri gelir kozanın içinden çıkamayan ipek böceğinin koza ile berâber kaynar suya atıldıktan sonra ondan başkalarının yararlanması gibi bizden yararlanır.

İşte nefsimiz bizi kozamız ile berâber kaynar su cehennemine atmadan bizim bu kozayı delmemiz gereklidir. Ve her işte olduğu gibi bu iş de ustalarına ihtiyâç göstermektedir. Başka türlü o kozanın delinerek oradan çıkmaya imkân yoktur. Seyr ü sülûk derslerinin başında gösterilen Yûnus (as.)'ın balığı o kozanın bir başka hâlidir, yaşantısıdır. Balığın karnında Yûnus (a.s) duâsı "Bu beden kutrundan nasıl kurtulacağız?" ma'nâsı taşımaktadır. Cevâbı ise Rahmân sûresinde **"illâ bi sultân"** hitâbıyla gelmektedir. "Sultân" ya'nî güç olarak ise en kuvvetli güç ilim gücüdür ya'nî ma'rifetullah ilminin gücüdür. Ma'rifetullah ve tevhîd ilminin dışında başka bir ilimle bu kozadan ve balığın karnından çıkmak mümkün değildir. Bunların dışındaki ilimler sâdece nakil ilimleridir ve geçmişte kalan hâdise olarak olayları anlatırlar. İlm-i ledün de denilen ve yaşayan ve yaşatan bir ilim olarak ma'rifetullah ilmi, Cenâb-ı Hakk'ın zâtî ilmi gereklidir ki bu ilim de çok ender bulunan bir ilim ve sistemdir. Şerîatın içinden çıkan tarîkat ehli azdır, tarîkatın içinden çıkan hakîkat ehli daha da azdır, hakîkatin içinden çıkan ma'rifet ehli ise hepsinden azdır. Bu mertebelerin her biri bir üst mertebeye zemin ve eleman hazırlâmaktadır yoksa doğrudan doğruya en alttan en üstte çıkmak mümkün değildir, aradaki aşamaların geçilmesi gereklidir.

Kişi nefsî benlikten izâfî benliğe doğru yol almaya başlarsa ve izâfî benlik sahasına girdiğini hissederse ve birazda gayret edese bu sahada tutunabiliyor çünkü artık bu sahada elle tutulup gözle görülecek bir alan fazla kalmıyor. Şerîat sahasında ise zikir, namaz, oruç gibi elle tutulur ameller mevcûttur, bu sahada ise artık ilim takviyesi devreye girmektedir. Şerîat mertebesinden tarîkat mertebesine çıkarken muhabbet gereklidir çünkü bu

muhabbetin verdiği güç ile tarîkat mertebesine geçilmektedir. Tarîkat sahası önderleri olan şeyh efendiler denilen kimselerin çevresinde bu muhabbet oluşmaktadır. Bu şekilde olmaz ise eğer tarîkat olmaz, bu durumda ise şerîat mertebesinden direkt olarak hakîkate kolay kolay geçilemez.

Bu şekilde esmâ mertebesine geçen kişi yavaş yavaş esmâ-i ilâhiyyenin âlemdeki olsun, kendisindeki olsun faaliyetlerini idrâk etmeye başlar. Bu şekilde kişi kendisindeki mertebeleri oluşturmaya ve kendini tanımaya başlar. Bu mertebede de "ente" vardır ancak bu "ente" artık latîftir ve nûrânî ve rûhânî yöndendir. Bu mertebedeki kişi fizikî ma'nâda yine şerîat mertebesine bağlıdır.

Buradan yoluna devâm edip ilerlediği zaman **"küllü men aleyha fan"** hükmünün oluşmasıyla kişi artık ilâhî benliği bulmaya çalışmaktadır. Ve bu mertebede artık beşerî benliği de izâfî benliği de hükümsüz kalmaya başlâmaktadır çünkü yukarıdaki bir sonraki aşamanın hükmü, hüküm sürmeye başlâmaktadır. Kişi burada yer edinip kendisini buldukça fenâ-fillah'tan bakâ-billah'a geçmektedir. Bakâ-billah'ta kişinin kendisine göre yine "ene" hükmü üzerindedir ancak bu "ennallah" hükmüyledir yoksa gayr hükmü ile değildir. Ba'zen "ene" "ente" olmakta ba'zen de "ente" "ene" olmakta ve bu şekilde birbirlerine ayna çıkmaktadırlar.

Nitekim Hz. Şeyh (r.a.) **Fütûhât-ı Mekkiyye'**nin başlarında buyururlar: Şiir:

Tercüme **"Rab Hak'tır. Ve hakîkat bakışıyla bakılınca kul da Hak'tır. Mükellefin kim olduğuna şuûrum ve vâkıf oluşum olsa idi ne olurdu! Eğer kuldur desem, o ölüdür ve yoktur. Ve eğer Hak'tır desem, teklîf olunan nerde?"**

İşte ulûhiyyet mertebesinin kopyası basıldığı zaman sıfat mertebesinde zûhura gelen hakîkat-i Muhammediyye genel olarak kuldur. Bu mertebeye tenezzül etmiş olduğu halde yine de Hakk'tan başkası değildir. Burada "ente"

denildi ancak kendisine “ente” dedi. Ya’nî o Hakk’tan başkası değildir.

Mâdemki “ente”de Hakk zuhûr etmiştir bu durumda mükellef kimdir? İşte mükellef en başta söylenen beşerî benliktir. Yukarıya çıkılıp beşeriyyet üzerinden gidince kul kalmadığı için mükellef de kalmıyor. Burada kul Hakk’ı temsil ediyor artık. Bu makām ise faaliyet sahasında **“sen atmadın, atan ancak Allah idi”** hükmü ile belirtilmektedir.

Kul izâfeten kul ismini almıştır, kul da olan Hakk’tır, aslında kul yoktur. İşte bu şekilde kişi “ene” ve “ente” olarak iki rolü de birlikte üstlenmiş olmaktadır. Ancak “ente”de Hakk zuhûr etti diye o kişi “mutlak ma’nâda Hakk oldu Allah oldu” demek de değildir. Allah “Allahlığını” kimseye bırakmaz ki zayıf bir varlıkta Allah’ın tam olarak haşmetiyle olması mümkün değildir. Kişi kendi varlığında olan Hakk’ı, kendi hâli kadar idrâk ettiği zaman ”Ben Hakk’ım” demektedir. Her varlıkta Allah’ın varlığı vardır, kişi şuurlandığı zaman kendisindeki Hakk’ı idrâk ettiğinde kendisi kadar Hakk olmaktadır. Kesilmiş karpuzdan alınan bir dilim karpuzun “ben karpuzum” demesi doğrudur, ancak “karpuzun tamâmı benim” der ise bu hatâdır.

İşte kişinin de ulûhiyyet mertebesinde kendisini bulması bu şekildedir ya’nî ulûhiyyet hakîkatleri, esmâ-i ilâhiyye içerisinde kendisini bulması ve kendisinin sâdece beşer görüntülü olmadığını, bu beşeriyetin kendisinin zuhûru îcâbı bir elbise olduğunu, kendisinin akıldan ibâret olduğunu, şuurdan ve gönülden ibâret olduğunu bilmesidir. Bizler Allah’ın özelliklerini müşterek kullanıyoruz, O buna izin vermiş ki bu kadar yüksek varlıklarız.

Rabb-ımıza şükrederiz bu kitabımızda böylece neticelenmiş oldu.

Okuma fırsatını bulanların azami derece de faydalanmalarını niyaz ederim Cenâb-ı Hakk hepimizin feyzlerini arttırsın inşeallah.

Allah Hakk söyler Hakk-ı söyler çalışmak bizden muvaffakiyet Haktandır.

Terzi Baba kitapları.

Terzi Baba Baskısı olan kitaplar.

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)

16. Divân (3)
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
35. Fâtiha Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
41. İnci tezgâhı:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-namaz sureleri
69. 2-namaz sureleri
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
91-Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.

(H) Yayınları tarafından basılan kitaplarımız:
----
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve hakikatleri:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri.
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem-safiyeti. Safiyyullah. (a.s.)
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.

Terzi Baba kitapları sıra listesi

KAYNAKÇA

1. KÛR'ÂN VE HADÎS :
2. VEHB : Hakk'ın hibe yoluyla verdiği ilim.
3. KESB : Çalışılarak kazanılan ilim.
4. NAKİL : Muhtelif eserlerden, Mesnevi'i şerif,

İnsân-ı Kâmil, Fusûsu'l Hikem ve sohbetlemizden müşahede ile toplanan ilim.

(Gönülden Esintiler)

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
17. Kevkeb. Kayan yıldızlar.
18. Peygamberimizi rû'ya-da görmek.
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
20. Terzi Baba Umre (2009)
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
23. Değmez dosyası:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
25. -1-Köle ve incir dosyası:
26. Bir zuhûrât'ın düşündürdükleri:
27. -2-Genç ve elmas dosyası:
28. Kûr'ân'da Tesbîh ve Zikr:

29. Karınca, Neml Sûresi:
30. Meryem Sûresi:
31. Kehf Sûresi:
32. 3-Terzi Baba İstişare dosyası:
33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
34. -3-Bakara dosyası:
35. Fâtiha Sûresi:
36. Bakara Sûresi:
37. Necm Sûresi:
38. İsrâ Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
40. Âl-i İmrân Sûresi:
41. İnci tezgâhı:
42. 4-Nisâ Sûresi:
43. 5-Mâide Sûresi:
44. 7-A'raf Sûresi:
45. 14-İbrâhîm Sûresi:
46. İngilizce, Salât-Namaz:
47. İspanyolca, Salât-Namaz:
48. Fransızca İrfan mektebi:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
50. 76-İnsân, Sûresi:
51. 81-Tekvir, Sûresi:
52. 89-Fecr, Sûresi:
53. Hazmi Tura:
54. 95-Beled-Tîn, Sûresi:
55. 28- Kasas, Sûresi:
56. İrfan-Mek-Şer-Fransızca-Baba:
57. 20-TÂ HÂ Sûresi:
58. Mirat-ül-İrfan-ve-şerhi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
62. -4-Bir ressam hikâyesi:
63. İnci mercan tezgâhı
64. Ölüm hakkında:
65. Reşehatt'an bölümler:
66. Risâle-i Gavsiyye:

67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-Namaz Sûrereleri:
69. 2-Namaz Sûrereleri:
70. Yahova Şahitleri:
71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
72. Îman bahsi:
73. Celâl cemâl Celâl:
74. 2012 Umre dosyası:
75. Gülşen-i Râz şerhi:
76. -5-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
77. Aşk ve muhabbet yolu:
78. A'yân-ı sâbite. Kazâ ve kader:
79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
81- Hayal vâdîsi'nin çıkmaz sokakları:
82- Mektuplarda yolculuk-M.Nusret-Tura.
83- 2013 Umre dosyası.
84- Nusret Tura-Vecizeler ve ata sözleri.
85- Nusret Tura-Tasavvufta aşk ve gönül.
86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
89- 6-Her şey merkezinde hikâyesi.
90- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-1) şerhi.
91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
92- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (2) şerhi.
93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
94- Mescid-i Dırarr-Kubbet-ul Kara.
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
97- 2015 Umre dosyası.
98- Solan bahçenin kuruyan gülleri.
99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
101- Bosna Hersek dosyası.
102-The SCHOOL OF WISDOM (irfan mektebi)
103-terzi Baba yüksek lisans tezi.

104-Hacc Umre ve hakikatleri.
105-Cemo ve Farko.
106-(2016) Umre dosyası.
107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)
108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
110-19-53-Şeker risalesi.
111-Lübb-ül lübb-Özün özü ve şerhi.
112-Bir kardeşin soruları ve cevapları
113- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-2) şerhi.
114- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-3) şerhi.
115- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-4) şerhi.
116- 2017-Kudüs seyahati dosyası.
117- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-5) şerhi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.
119-Fu-Hi-01-Adem Fassı.
120-Fu-Hi-02-Şit Fassı.
121-Fu-Hi-03-Nuh-fassı.
122-Fu-Hi-04-İdris-05-İbrahim-fassı
123-Gülşen-i Raz-2-Terzi Baba şerhinin tamamı.
124-İbretlik bir değmez dosyası daha Satih ince.
125-2018 Umre dosyası
126-14-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
127-15-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
128-İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-
132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-
133-1-İzmir İrfan sohbetleri.
134-2-Sohbet arası sohbetler.
135-3-Sohbet arası sohbetler.
136-4-Sohbet arası sohbetler.
137-5-Sohbet arası sohbetler.
138-6-Sohbet arası sohbetler.
139-7-Sohbet arası sohbetler.

140-8-Sohbet arası sohbetler.
141-9-Sohbet arası sohbetler.
142-10-Sohbet arası sohbetler.
143-11-Sohbet arası sohbetler.
144-12-Sohbet arası sohbetler.
145-13-Sohbet arası sohbetler.
146-14-Sohbet arası sohbetler.
147-15-Sohbet arası sohbetler.
148-16-Sohbet arası sohbetler.
149-17-Sohbet arası sohbetler.
150-18-Sohbet arası sohbetler.
151-19-Sohbet arası sohbetler.
152-20-Sohbet arası sohbetler.
153-21-Sohbet arası sohbetler.
154-22-Sohbet arası sohbetler.
155-23-Sohbet arası sohbetler.
156-24-Sohbet arası sohbetler.
157-25-Sohbet arası sohbetler.
158-26-Sohbet arası sohbetler.
159-27-Sohbet arası sohbetler.
160-28-Sohbet arası sohbetler.
161-29-Sohbet arası sohbetler.
162-30-Sohbet arası sohbetler.

Altı peygamber serisi:

1-15. 6 Pey-(1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
2-21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
3-24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
4-59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
5-60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
6-61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)

Terzi Baba kitapları serisi:

1-12- Terzi Baba-(1)
2-39- Terzi Baba-(2)
3-32- Terzi Baba-(3) İstişare dosyası.
4-79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.

5-80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
6-86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
7-91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
8-95-Terzi Baba-(8) (19/53)
9-99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
10-103-Terzi baba yüksek lisans tezi.
11-108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
12-109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
13-110-19-53-Şeker risalesi.
14-126-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
15-127-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
16-87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
17-129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
18-131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-

Bir hikâye birçok yorum serisi.

1-25 -Köle ve incir dosyası:
2-27 -Genç ve elmas dosyası:
3-34 -Bakara dosyası:
4-61-Bir ressam hikâyesi:
5-76-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
6-89-Her şey merkezinde hikâyesi.

Dîvanlar serisi:

1-1-Necdet Divanı:
2-2-Hacc Divanı:
3-16-Divân (3)
4-87-Terzi Baba-İlâhiler derleme.
5-88-Nusret Tura-Divanı.

İbretlik dosyalar serisi.

1-17-kevkeb-kayan yıldızlar.
2-23-İbretlik değmez dosyası.
3-73-Celâl Cemâl Celâl "hayalî Kamer'in hayal vâdîsi"

4-81-Hayal vadisinin çıkmaz sokakları.
5-93-Mescid-i dırar/Kubbet-ul kara.
6-98-Solan bahçenin/kuruyan gülleri.
7-105-Cemo ve Farko.
8-112-Bir kardeşin soruları ve cevapları.
9-124-İbretlik bir değmez dosyası daha. Satih ince.
10-128- İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
11-130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
12-132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-

Umre dosyaları serisi

1-2. Hacc Divanı:
2-20. Terzi Baba Umre (2009)
3-33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
4-74. 2012 Umre dosyası:
5-83- 2013 Umre dosyası.
6-97- 2015 Umre dosyası.
7-106-(2016) Umre dosyası.
8-104-Hacc Umre ve hakikatleri.
9-125-2018 Umre dosyası

Diğer dillere çevrilen Terzi Baba kitapları serisi

1-5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
2- 6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
3-46. İngilizce, Salât-Namaz:
4-47. İspanyolca, Salât-Namaz:
5-48. Fransızca İrfan mektebi:
6-71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
7-93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8-100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
9-107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)

Mektuplar ve zuhuratlar serisi:

Terzi Baba İnternet dosyaları:

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
1-2- 3- 4- 5- 6- 7- 8- 9- 10-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar .
21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-

Kitaplar devam ediyor şu an Yekün=
(162+100=262)

NECDET ARDIÇ - TERZİ BABA - MUHTELİF SOHBETLER (157-25)

